

48
71

FLACĂRA

ANUL XX
NR. 860
27 NOIEMBRIE 1971

în sapte zile

Să medităm împreună asupra cifre puse la dispoziția întregii țări de colectivul siderurgiștilor gălățeni: miercuri, 17 noiembrie a.c., s-a produs șarja cu nr. 12 653. Ea conține și ultima tonă de oțel din cele cinci milioane livrate de combinat în trei ani și jumătate — timpul scurs de la intrarea lui în funcțiune — și, evident, acele tone care au inaugurat începutul celui de-al șaselea milion. Chiar dacă ne-am oprit aici și subiectul nostru de meditație ar fi cît se poate de generos. Dar să mergem mai departe și să notăm, să luăm cunoștință și să reținem că această cantitate de oțel reprezintă de 17 ori producția de oțel a României anului 1938. Este mărimea pasului nostru, este măsura ritmului nostru, este o parte din țăriștea noastră de lansare în viitor.

Este doar unul din numeroasele succese comunicate în această săptămîină de colectivele de oameni ai muncii din aproape toate colțurile țării și care confirmă din nou dinamismul vieții noastre, dăruirea cu care oamenii muncii din industrie și agricultură își îndeplinesc sarcinile ce le revin din primul an al cincinalului. Colectivele muncitorești ale Capitalei au realizat în zece luni din acest an o producție suplimentară de peste 1,3 miliarde lei, îndeplinindu-și și depășindu-și angajamentele în întrecerea socialistă din anul acesta; oamenii muncii din județele Bacău, Brașov, Cluj, Prahova, Hunedoara și altele și-au îndeplinit înainte de termen planul pe 10 luni și și-au realizat integral angajamentele pe anul acesta.

Există încorporată în toate aceste succese conștiința clară că parcurgem un an economic de o deosebită însemnătate pentru înfăptuirea în ansamblu a sarcinilor cincinalului. Iată de ce nu putem să închidem ochii, să stăm indiferenți față de rămîinerile în urmă în îndeplinirea sarcinilor de plan, mai ales cînd acestea se petrec în două sectoare de bază ale economiei naționale: agricultura și investițiile, din cauze care țin de organizarea muncii, de responsabilitatea cu care diferiții factori de răspundere, pe diferite eșaloane, au luat sau nu, la timpul cuvenit, măsurile ce se impun pentru a asigura mersului producției un ritm constant, o desfășurare corespunzătoare sarcinilor planificate.

Timpul care ne-a mai rămas pînă la încheierea anului este foarte scurt și foarte prețios. Atît de prețios încît în fiecare zi a lui trebuie realizată o producție în valoare de peste un miliard de lei. Aceasta presupune ca să rămînem numai în perimetrul celor două sectoare amintite, depunerea unor eforturi suplimentare pentru încheierea lucrărilor agricole de toamnă și în primul rînd recoltarea tuturor culturilor, transportul produselor la bazele de recepție, achitarea obligațiilor contractuale către stat, iar în domeniul investițiilor, recuperarea unor rămîineri în urmă la lucrările de construcții, intensificarea operațiunilor de montaj a utilajelor și instalațiilor tehnologice, pregătirea cu toată atenția și mai ales cu un înalt grad de exigență și responsabilitate a recepțiilor la noile obiective ce trebuie să intre în exploatare în acest sfîrșit de an. Este necesar să înscriem toate aceste eforturi în efortul general pe care îl fac oamenii muncii pentru pregătirea tuturor condițiilor în vederea trecerii, încă din prima zi a anului viitor, la îndeplinirea integrală a sarcinilor celui de-al doilea an al cincinalului.

Sînt probleme care ne privesc pe fiecare dintre noi, pentru că fiecare ne simțim răspunzători, pentru că fiecare sîntem răspunzători la locul nostru de muncă de înfăptuirea vastului program de edificare a țării elaborat de partid. Este sentimentul care răzbate, devenind caracteristic, din miile de telegrame adresate Comitetului Central al partidului, tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, de către organizațiile de partid județene, municipale și orășenești, din ministere, instituții centrale și mari unități economice. Ele exprimă convingerea că, o dată cu edificarea economică a țării, se va edifica și un om nou, hotărîrea de a da viață în acest sens programului adoptat de plenara C.C. al P.C.R., de a trăi și munci în chip comunist, de a promova în întreaga noastră viață principiile eticii și echității socialiste. Răspunzînd tocmai unor astfel de cerințe și pentru a înlătura din viața noastră tot ceea ce ține de o optică depășită, devenită anacronică, a relațiilor dintre oameni, a fost elaborat și adoptat recentul Decret al Consiliului de Stat. Prin el se interzice vînzarea produselor alimentare și industriale către cumpărători individuali direct din unitățile producătoare sau din depozite, punîndu-se astfel capăt unei anomalii, intrerupînd, în acest domeniu, lanțul «relațiilor», al «aranjamentelor» facilitate de funcție sau grad de rudenie, creîndu-se terenul prielnic întronării echității socialiste.

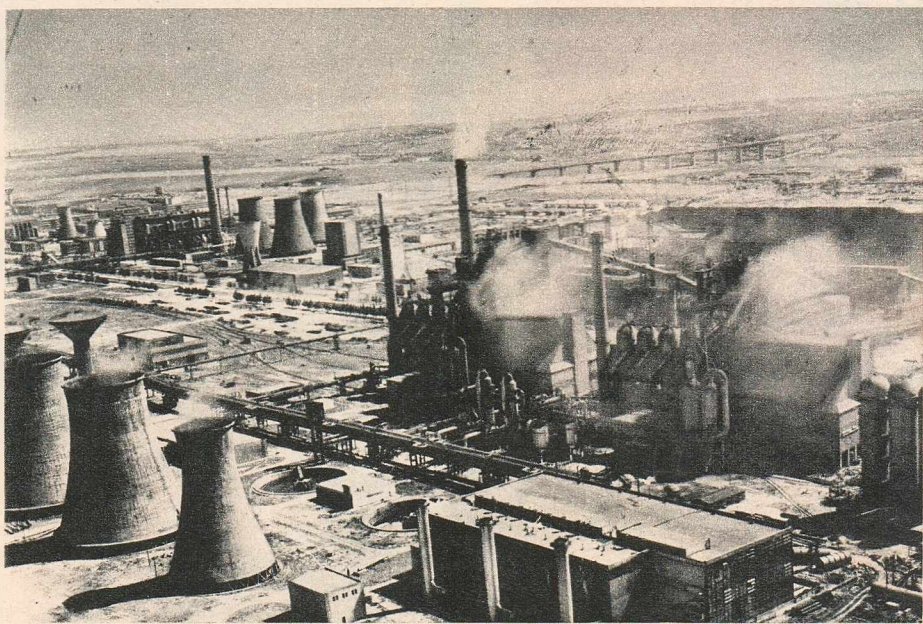
Nu putem încheia succintele notații cu privire la săptămîina care a trecut fără a aminti de momentul sărbătoreț trăit de un valoros colectiv actoricesc, prețuit și îndrăgît de toți cei care l-au văzut la lucru — împlinirea a 25 de ani de la înființarea Teatrului de stat din Tg. Mureș. Mesajul adresat cu acest prilej de tovarășul **Nicolae Ceaușescu** este încă o dovadă a prețuirii pe care partidul nostru o acordă oamenilor de cultură și artă, indiferent de naționalitatea lor, rolului creației artistice în înobilirea și înfrumusețarea sufletului uman.

Petru ISPAS

Marti, 23 noiembrie, 1971

săptămîina în imagini

Pagini realizate de
Liviu TIMBUS,
Petre ANGHEL
și Eugen IAROVICI

la Galați, 5 milioane tone oțel

5 milioane tone oțel au fost elaborate de la punerea în funcțiune a mării cetăți siderurgice. În decursul celor 3 ani și 5 luni care au trecut de la șarja inaugurală, la Galați s-a produs o cantitate de oțel care

depășește de 17 ori producția realizată în România anului 1938. Potrivit prevederilor actualului plan cincinal, oțelării gălățeni vor asigura, la sfîrșitul anului 1975, peste 40 la sută din

producția de oțel a țării, urmînd ca, o dată cu intrarea în funcțiune a unei noi oțelării, ponderea producției de oțel a mării cetăți siderurgice să ajungă la circa 60 la sută.

grădinile iernii

În ultimii ani se constată o puternică dezvoltare a legumiculturii, importantă subramură a agriculturii, menită să satisfacă cerințele de consum ale populației, industriei producătoare și exportului. Dacă în 1965, suprafața totală a serelor în sectorul cooperatist nu depășea 100 de hectare, în 1970 aceasta s-a ridicat la 847 de hectare.

Avîndu-se în vedere cerințele mereu sporite impuse de aprovizionarea din belșug a pieței interne cu legume, în acest prim an al cincinalului suprafața afectată serelor a crescut pînă la aproape 900 de hectare. În perioada rămasă pînă la sfîrșitul anului, acest sector va livra încă 9 000 de tone de legume. De asemenea, a fost pregătită de pe acum producția anului viitor. Pînă la această oră au fost efectuate însămînțările în proporție de 90 la sută, iar în săptămîina viitoare urmează să înceapă plantările. Sectorul legumicol promite consumatorilor, pentru iarna aceasta și pentru anul ce vine, producții sporite de tomate, ardei, castraveți, vinete etc.

VIZITA DE PRIETENIE A TOVARĂȘULUI IOSIP BROZ TITO ÎN ȚARA NOASTRĂ

În ziua de 23 noiembrie, la invitația secretarului general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a sosit în țara noastră președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, Iosip Broz Tito, care a făcut o vizită de prietenie în Republica Socialistă România.

Înscriindu-se pe linia practicii, devenită tradițională, a vizitelor reciproce, a întâlnirilor și convorbirilor dintre conducătorii de partid și de stat ai României și Iugoslaviei, vizita a constituit o nouă expresie a relațiilor de strinsă prietenie și colaborare tovarășească, a stimei și prețuirii pe care le nutresc reciproc partidele, statele și popoarele noastre.

Poporul român este ferm convins că vizita de prietenie a tovarășului Iosip Broz Tito marchează o nouă treaptă în mersul ascendent al relațiilor româno-iugoslave, contribuie mai departe la cimentarea prieteniei reciproce, la adâncirea conlucrării fructuoase între cele două popoare, că întâlnirea celor doi conducători de state — așa cum a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu — «corespunde nu numai intereselor popoarelor noastre, dar și intereselor colaborării și păcii în lume».

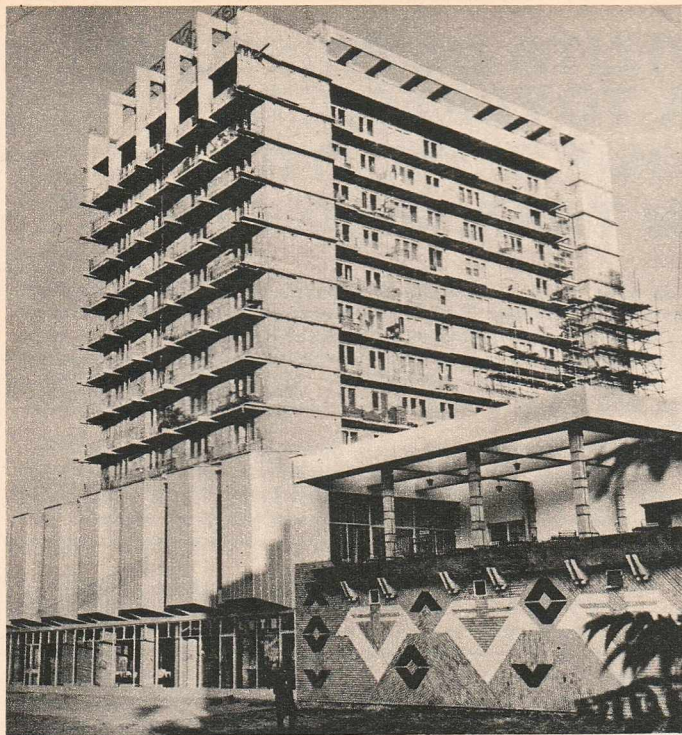

▲
▲
*În timpul
convorbirilor oficiale
româno-iugoslave.*

▲
▲
*La sosire,
în gara Timișoara.*

▲
*Din toată inima,
un călduros salut
celor doi conducători
de partid și de stat.*

unitate—școală în domeniul alimentației publice

La parterul unui nou bloc din Piața Unirii din Craiova a fost inaugurat recent modernul local de alimentație publică și practică școlară comercială «UNION».

Noul local de alimentație publică în cadrul căruia își desfășoară activitatea un restaurant, o braserie, o cofetărie și o cafenea, dispune de 360 de locuri pentru deservirea consumatorilor.

Totodată în cadrul noului local se asigură condiții bune pentru pregătirea practică a celor 66 viitori ospătari, 70 de bucătari și 70 tehnologi în alimentația publică, care sînt pregătiți de către Grupul școlar comercial din Craiova.

mîini îndemînatice

Pentru viitoarele concursuri naționale de microautomodele, pionierii cercului de construcții electronice de la Palatul pionierilor au început construcția unui veritabil autodrom miniatural.

un nou lăcaș de cultură

O modernă casă de cultură a fost dată de curind în folosință în orașul Roman, creîndu-se un cadru adecvat muncii culturale, acțiunilor menite să ducă la perfecționarea activității politico-ideologice și cultural-educative.

Acești oameni minunați și picioarele lor zburătoare care au turnat apă vie peste pasiunile noastre, peste încrederea în posibilitățile fotbalului românesc, peste sentimentele și resentimentele microbiștilor și nemicrobiștilor, situîndu-ne, de miercuri, mai sus în ierarhia valorilor, în ochii lumii, în ochii noștri. După golul victoriei (fotografia noastră) a urmat golul certitudinii. Doi-Zero de miercuri înseamnă nu numai nouă puncte și un golaveraj superior într-o anumită serie din campionatul european, ci confirmarea că prezența la Guadalajara, victoriile internaționale ale echipelor de club n-au fost întâmplări, confirmarea că putem aștepta anul 1972 cu inimile pline de nădejdi.

institutul de ocrotire a mamei și copilului

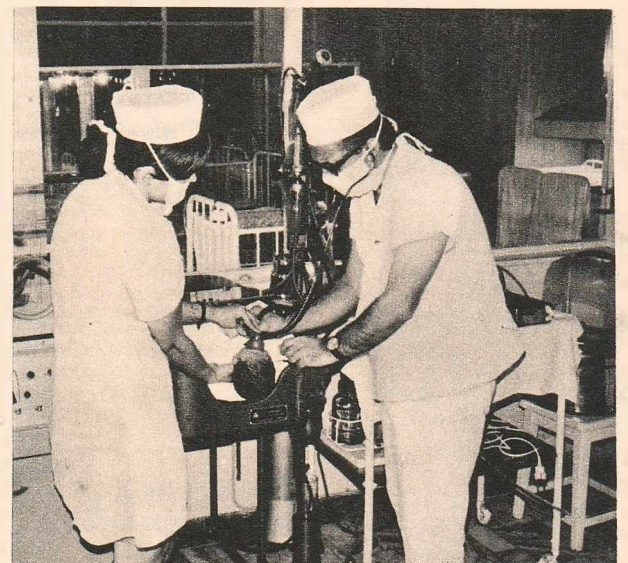
Vorbînd despre Institutul pentru ocrotirea mamei și copilului, înființat sub egida Ministerului Sănătății — ne-a declarat prof. dr. Dan Alexandrescu, director adjunct al institutului — trebuie să precizăm că, de fapt, ne referim la o reînființare, deoarece el a existat, cu mulți ani în urmă, sub forma unui institut de obstetrică și a altuia de pediatrie. Țara noastră a fost printre primele țări cu o asemenea unitate de cercetare. În anul 1957, însă, activitatea s-a întrerupt, iar obiectivele au trecut în sarcina catedrelor respective din cadrul Institutului medico-farmaceutic.

Necesitățile au impus existența unei conduceri unice a muncii științifice din domeniul pediatriei și reproducerii umane, sectoare importante ale activității științifice. Azi s-a conturat precis un domeniu de graniță — perinologia — la activitatea căruia participă obstetricienii, pediatri și biologi, ale caror eforturi se cer unificate.

În actuala etapă, cadrele institutului sînt preocupate în permanență de reducerea mortalității infantile și materne, de stabilirea celor mai eficiente căi de prevenire a bolilor. Institutul nostru stabilește, de ase-

menea, principiile unitare de acțiune în munca de cercetare și putem spune de pe acum că experiența a dovedit utilitatea activităților noastre în ocrotirea mamei și copilului. Pentru că procesul de reproducere trebuie supravegheat cu strictețe cu mult înainte de naștere, ceea ce se și întîmplă. Avînd o

bază clinică în maternitatea Polizu, pe care o conduc, una la Casa copilului și alta în cadrul spitalului «Emilia Irsa», Institutului de ocrotire a mamei și copilului i se oferă condiții concrete, directe, de cercetare și aplicare a studiilor întreprinse

Filmul Felix și Otilia ne va prileji o întâlnire revelatoare cu talentata actriță Violeta Andrei.

Fotografie
de S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 4112. Of. 33. Telefon 17.60.10—int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei»

la ordinea zilei — împăduririle

La ora cînd citiți aceste rînduri campania de împădurire e în plină desfășurare. Din cele 8 000 de hectare — cît prevede planul acestui anotimp — 4 000 ha au fost de pe acum împădurite. Specific, în cadrul împăduririlor de toamnă, este concentrarea lucrărilor în zona de cîmpie, mai ales de-a lungul Dunării. O atenție deosebită se acordă acestei acțiuni în județele Dimbovița, Ialomița, Tulcea, Brăila, Constanța, Olt și Teleorman. Totodată, după cum ne informează ing. Vasile Bacoș, șeful serviciului împăduriri și pepiniere din M. A. I. A. S. A., se desfășoară o amplă acțiune de plantare a perdelelor de protecție în perimetrul irigat din zona Sadova-Corabia. Se acordă prioritate plantării speciilor repede crescătoare (care cresc cu cel puțin 10 la sută mai repede decît speciile locale), cum sînt popul, salcia albă și salcîmul.

imagini

INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Interlocutor:
acad.prof.
REMUS RĂDULET,
vicepresedinte
al Academiei
R.S.R.

— Ce activitate desfășurați ca profesor?

— Predau de patru decenii cursuri de inginerie electrotehnică în învățămîntul tehnic superior. Am elaborat în ultimele decenii un sistem evoluat al bazelor științei electrotehnice, pe care am căutat să-l răspîndesc și la celelalte institute politehnice. Lucrez de mai mulți ani la un tratat de electrotehnică în patru volume, care să codifice rezultatele acestei munci.

— Dar ca cercetător?

— În cercetarea de specialitate m-am străduit să înghebez o școală românească de cercetare electrotehnică, în care lucrează astăzi numeroase elemente tinere. Unul din principalele noastre domenii de cercetare și succese îl constituie calculul cîmpurilor magnetice și electrice și al curenților variabili în conductoarele masive, în care acțiunea nu are drumuri prescrise în prealabil și care sînt tot mai actuale de cînd industria noastră produce sau are în curs de asimilare echipamente electrice tot mai mari.

— Cum vedeți sarcinile studenților în actuala etapă a procesului de dezvoltare a științei?

— Îmi cereți să abordez o problemă foarte complexă. Studențimea de astăzi are de înfruntat anumite dificultăți obiective, care nu existau în trecut. Ele provin din felul în care a înaintat cunoașterea umană în ultimele decenii. Informația de care dispune omenirea a cunoscut în acest timp o expansiune neîntîlnită în trecut, dar *latura cognitivă* a cunoașterii, care o sistematizează și o reduce la un minim necesar, deși a făcut progrese spectaculare, nu a reușit să țină pasul cu explozia informației. De aceea, studențimea de azi are nevoie de informație mult mai multă

decît cea de ieri. Mai survine neplăcerea că această informație enormă, brută, însă extrem de utilă, se perimează repede — și că marile state, în lupta lor pentru bunăstare și putere, pot să o administreze prin metode care seamănă mai mult cu registratura decît cu știința, să o țină sub «cheie» și să o negocieze ca licențe sau ca secrete de fabricație. De aici, dificultatea însușirii acestui «rău» necesar, dar greoi și repede perimabil, pe care-l constituie informația.

O a doua dificultate izvorăște din însăși expansiunea învățămîntului superior — și în cadrul acestuia în special a celui tehnic.

În trecutul mai depărtat seriile de studenți erau mici și relativ omogene ca posibilități. Astăzi ele sînt mari și mai puțin omogene, pentru că nimeni nu-și imaginează că materia cenușie a unei națiuni este infinită — și nici că studenții vin din medii cu posibilități de instruire egale. Studenții care au avut condiții de educație mai bune sînt în

stare și doresc să se «autoinstruiască», să transforme predarea cursurilor într-un dialog cu profesorul, care să fie doar un sfătuitor, și să înlocuiască examenul cu o testare făcută pe întregul parcurs al anului.

Atît le-a trebuit celor mai slab dotați din anumite țări apusene, ca să declare că ei sînt cetățeni «majori», care știu cînd să treacă dintr-un an în altul — și că deci nu le mai trebuie examene... Studenții capabili, dar care au avut condiții mai rele, se simt, din contra, lăsați în «părăsire» dacă nu li se fac cursuri închegate și nu sînt ajutați sistematic de echipe mari de asistenți. De aici frămîntarea.

Este un mare avantaj al orînduirii noastre socialiste că în această privință discrepanțele sînt înfinit mai mici decît în țările capitaliste, ceea ce nu înseamnă că nu avem nevoie de înnoiri față de vechile metode pedagogice...

Sandu NAUMESCU

dialog peste luminile rampei

Neobișnuită fotografie! Actori binecunoscuți, în costumele din «D-ale carnavalului», înșiruți, cumiți, în fața cortinei lăstate! Este unul din instantaneele realizate serile trecute la teatrul «Lucia Sturdza Bulandra» cînd muncitori de la uzinele «Vulcan» și «Electromagnetica» au fost oaspeții teatrului. După ce s-a stins ecoul ultimelor aplauze, a început o «ședință» inedită de producție, la care au luat cuvîntul mecanici și strungari, montori și matritieri și, cu

multă seriozitate, au răspuns Mangafaua, Bibicu, Nae Girmea, Mița, Pampon și alții. S-au exprimat păreri, s-au făcut sugestii valoroase, s-au pus de ambele părți întrebări și s-au dat răspunsuri.

Inițiativa teatrului merită aplauze «la scenă deschisă», fiindcă a «sudat» contacte prețioase și a «branșat un circuit» viguros între muncitorii din sectorul VI în care se află teatrul și slujitorii devotați ai artei.

recunoștință

Solvată astă-vară, în timpul campaniei de treieris, căprioara a rămas, așa cum se vede și în fotografie, recunoscătoare

binefăcătorului ei... Sau așa cel puțin ne informează un activ corespondent al revistei noastre, tovarășul Mircea Păun, președintele Cooperativei agricole de producție din comuna Uivar, județul Timiș.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

la o aniversare

Aflu, uimit, că Institutul Cantacuzino a împlinit o jumătate de secol de existență. Scriu «uimit», fiindcă, dacă mi s-ar fi spus că acest ilustru așezămînt de cultură are în urma lui cinci veacuri sau un mileniu de viață, n-aș fi fost surprins, într-atît gloria lui, meritată, s-a înscris în conștiința mea. Institutul și-a dobîndit faima grație întemeietorului său, prof. Cantacuzino, savant de rezonanță mondială, figură de Renaștere, exemplar rar și de elită al umanității. Nu l-am văzut decît o singură dată de la distanță. În schimb, l-am cunoscut bine pe urmașul său, pe prof. Ionescu-Mihăești, strălucit om de știință, cercetător pasionat, figură fascinantă a intelectualității românești. A imprimat institutului un spirit de rigoare științifică necruțătoare, izvorită dintr-un principiu de atîtea ori reamintit elevilor săi: «Știința, ca și arta, se face cu scepticism și dubii. Entuziaștii necontrolați se pot converti în aventurierii». Sub înalta lui magistratură, institutul a rămas ce a fost de la întemeierea sa: un bastion inexpugnabil al democrației, al ideilor de libertate și de respect pentru ființa umană.

L-am văzut pe profesor într-unul din cele mai cumplite anotimpuri ale istoriei contemporane: în crîncena iarnă a anului 1941. Pe fronturile de război, Hitler repurtă victorii spectaculare. Profesorul mi-a vorbit, cu un zîmbet amar, de liota de șarlantani, taumaturgi, ghicitori, alchimisti, impostori și mitomani, ce roiau în jurul lui Hitler, cărora «Führerul» le dăduse sarcina să elaboreze urgent o altă viziune cosmogonică decît «corupta» și «iudaizata» teorie einsteiniană, o altă teorie care să explice apariția omului pe pămînt alt fel decît cea darvinistă, o fizică atomică diferită de aceea la care își aduseseră aportul Born, Fermi sau Oppenheimer.

La sfîrșitul lungului său monolog, profesorul n-a mai adăugat, privitor la soarta lui Hitler, decît două cuvinte: «e pierdut», și a trecut la microscopul lui, peste care a stat aplecat netulburat și neclintit 40 de ani.

Fiindcă asta a fost Institutul Cantacuzino de la înființarea lui: un așezămînt trainic, indiferent la seisme, de sănătate fizică și morală.

NOUL PEISAJ AL

Deseori spunem: avem o țară frumoasă, avem o țară bogată, și când îi imaginăm frumusețea ne gândim la natură, la peisaj, și când îi invocăm bogăția ne gândim la zăcămintele subsolului. Nu greșim. Dar privindu-ne țara de azi cu ochii călătorului din «România pitorească», rămânem cantonați într-un secol revolut, când țara era «eminamente agricolă». Timpul schimbă sensul noțiunilor, după cum îi schimbă și pe oameni. Acest sfârșit de secol a debutat cu impresionantă revoluție în viața materială și socială, impunând noi peisaje și noi puncte de vedere în judecarea frumuseții. Carul cu boi mînat de un țaran istovit pe un șleau de țară, într-un ceas vespéral, e o imagine impresionantă fără îndoială, dar de o frumusețe înrîstătoare în lumea de azi. În era calculatoarelor electronice, a televiziunii, a mașinilor-unelte cu comandă program numerică, a betonului expandat și materialelor plastice, a zborurilor cosmice și a tehnologiilor de tot felul, omul a adăugat eternului frumos al naturii opera sa proprie nu mai puțin impresionantă: marile ansambluri arhitectonice, magistralele de înaltă tensiune, rețelele de canale ale irigațiilor, hidrocentralele cu lacurile lor de acumulare imense, platformele industriale etc. Toate acestea dau sensul peisajului contemporan.

În ultimele două decenii țara noastră s-a aflat sub o enormă presiune a timpului. Sosea momentul unor opțiuni ferme, ca România să intre cu adevărat în plutonul statelor civilizate. Calea a fost aleasă: industrializarea intensivă. Anii au trecut și fiecare dintre noi a trăit și este martorul imenselor mutații economice și sociale. Dar cu toate succesele obținute în acești ani ai construcției socialiste, moștenirea trecutului și deficiențele manifestate anterior noii organizări administrativ-teritoriale, au menținut zone mai puțin dezvoltate. Județele ca Bistrița-Năsăud, Botoșani, Ilfov, Ialomița, Sălaj, Teleorman și Vâlcea, care dețin împreună 19 la sută din suprafața țării, dădeau cu cîțiva ani în urmă numai 5,4 la sută din totalul producției globale industriale. Planul cincinal 1966—1970 a corectat în mare măsură disproporțiile incompatibile cu țelurile și esența socialismului. «Eliminarea disproporțiilor care mai există în repartizarea teritorială a forțelor de producție, intensificarea dezvoltării tuturor județelor constituie în continuare unul din obiectivele principale ale politicii economice a partidului nostru... Pe măsura creșterii potențialului economiei naționale, încă în anii 1969—1970, în perioada 1971—1975 și în cincinalele următoare vor trebui alocate investiții sporite pentru construirea de noi unități productive și social-culturale, pentru ridicarea economică a județelor mai puțin dezvoltate» (NICOLAE CEAUȘESCU, «Expunere cu privire la îmbunătățirea organizării administrative a teritoriului Republicii Socialiste România», București, Editura politică, 1968, p. 13—14).

Aplicarea cu consecvență a acestei politici a făcut posibil ca în contextul dezvoltării multilaterale a economiei naționale în ansamblu, toate județele să înregistreze o creștere economică importantă creîndu-se în același timp baza ca, într-o perioadă istorică relativ scurtă, întreaga populație a țării să beneficieze de condiții superioare de trai și de binefacerea civilizației.

Nu e un secret pentru nimeni că o acțiune atât de vastă ca implantarea unei noi civilizații este un proces istoric lung, cu implicații economice și sociale, pe care un singur cincinal nu le poate rezolva. Dar le poate accelera și în această sîlă sensul major al prevederilor cincinalului 1971—1975. Calea cea mai sigură și mai rapidă a dezvoltării județelor — a proporționalității în dezvoltarea lor armonioasă — se asigură în primul rînd prin investiții, prin implantarea de obiective noi. Analiza statisticilor anuale medii de creștere a producției industriale este în acest sens deosebit de concludentă, ea arătînd că județele mai înapoiate vor avea un ritm superior mediei pe țară (11—12 la sută); Olt: 26,9 la sută; Sălaj: 23,9 la sută; Vâlcea: 23,4 la sută; Bistrița-Năsăud: 20,3 la sută etc. Dar semnificațiile dezvoltării sînt mult mai vaste. În primul rînd, producția globală industrială va deveni preponderentă în majoritatea județelor țării, producția globală industrială pe un locuitor urmînd să fie mai mare ca cea agricolă. Deci, o mutație în structura economică, pe care trebuie s-o reținem, ea indicîndu-ne că România devine un stat cu o industrie puternică. Semnificativ în acest sens este și faptul că la sfîrșitul cincinalului industria constructoare de mașini va fi prezentă în toate județele țării, eveniment care marchează o excepțională realizare a industrializării socialiste. Industrializarea a hotărît în deceniul trecut destinul multor orașe și va continua și în anii care vin să smulgă noi localități din subdezvoltare, să le impună prefaceri esențiale. Alexandria, Zalău, Slobozia, Vaslui, Caracal, Bistrița, ca să enumerăm doar cîteva, sînt localități despre care vom auzi vorbindu-se tot mai des.

Repartizarea rațională a forțelor de producție pe teritoriu va avea importante consecințe și pe plan social. În multe județe va crește ponderea forței de muncă salariate. Se estimează că urbanizarea pe ansamblul țării va cuprinde peste 45 la sută din populație, numărul județelor cu peste 40 la sută populație urbană urmînd să crească de la 13 (1970) la circa 20 în 1975.

Preocuparea permanentă pentru ridicarea la o viață economică înfloritoare a tuturor județelor țării se înscrie ca o treaptă deosebit de importantă în făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate în patria noastră.

Ion MAN

interview peripatetic cu un oraș și primarul său

Text: Nelu IONESCU
Fotografii: Elena GHERA

ÎNTREBĂRILE

Întrebările s-au născut în timp ce străbăteam, în fel și chip, așezarea. Privind și meditănd în mers. Constatînd realități și căutînd semnificațiile lor. Monologînd peripatetic sau, dacă vreiți, dialogînd mult cu orașul.

Vasluiul stă pe dealuri; are o vatră cocoloșată. Din oricare colț al lui, chiar și din centru, vezi, fără vreun efort, verdele celorlalte coline dimprejur. Asta pentru că are case, de regulă, fără etaj și așezate rar de tot. Încît, privirea nu prea are în ce se incurca și, depășind lesne limitele «urbanelui», poate hoinări în voie peste «rural», peste «la țară».

De altfel, «ruralul» ăsta se găsește din plin chiar și în oraș. Case cu grădini și cu

bucătării de vară în curte. Chiar în centru, unde se fac demolări pentru construcții noi, am văzut cu ochii mei, am constatat, că multe din casele acelea au avut — ca să zic așa — o existență din chirpici. Într-o curte un tată și un fiu făceau pregătiri de iarnă pe-o capră improvizată tăiau lemne cu beschia. Pimpriejur, un cîrd de curci, care l-au fi făcut fericit pe orice bucureștean.

Și totuși Vasluiul este oraș. De fapt, e apartine, sau mai precis aparține, acele categorii cu totul speciale de așezări cărora: nu li se spuneau orașe, ci țiguri.

Dar nu despre trecutul Vasluiului vreau să vă vorbesc, ci despre prezentul lui. De spre ceea ce reprezintă el, despre ceea ce este el, azi. Pentru că azi, pentru că acum Vasluiul trăiește, fără îndoială, o mare răscruce a timpului său, a istoriei sale. Pentru că azi, pentru că acum, Vasluiul își transformă revoluționar ființa, personalitatea. Pentru că azi, pentru că acum, sub ochii noștri sub ochii țării și cu ajutorul El, Vasluiul devine o adevărată capitală de județ socialist.

Momentul este pe cît de emoționant, pe atît de pitoresc. Vasluiul este la acest cea un fel de învălmășeală de elemente de structură rurală și urbană, de elemente de viață vechi și noi, de elemente umane care n-au reușit să se desprindă, să se scuture, total de un anume fel, cam modest, cam sărman de existență, dar în care țîpă, cu a mare aspirația, pofta de viață nouă.

La Vaslui am trăit sentimentul de cronicar, din păcate nestatornic, al unui fragment de timp irepetabil și cu neputință de regăsit chiar numai peste un an, doi. De aceea, să-mi fie îngăduit să notez, așa fără vreo ordine cîteva — doar — dintre realitățile acele: vechi și noi, nevoite să conviețuiască de lungul acestor ani de tranziție, într-un univers ad-hoc ciudat, contradictoriu dar și necesar, încărcat de probleme dar și de speranțe, obositor însă și tonifiant, ilar și totuși sublim.

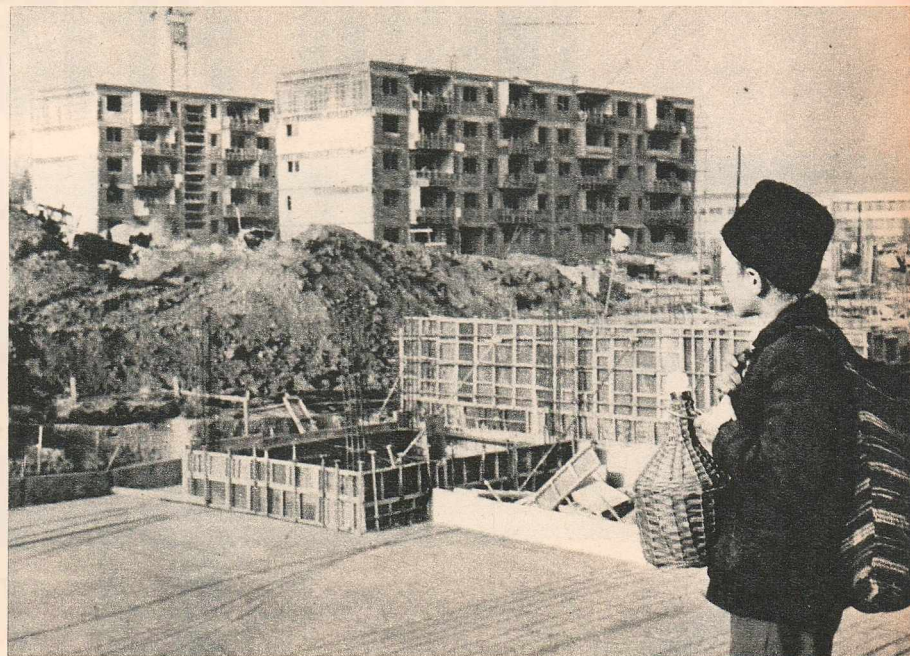

TĂRII

Fotografia aceasta are un merit, ilustrează fidel o realitate vasluiană: acolo proporția constructorilor e în continuă creștere.

Urbanizarea ruralilor, transformarea agricultorului în muncitor industrial — un proces acum de amploare și în părțile Vasluiului.

Noroi cam mult, dar în vitrinele magazinelor de încălțăminte se găsesc pantofi de damă de 421, supereleganți și ultramoderni. Pe străzi, arareori apare câte o mașină și aceea nedumerită, dar există marcaje pentru «treccre pietoni». Firește, e o glumă — aspirație. De un autocamion «Bucegi» stă rezemat un căruțaș cu biciușca în mână. Discută cu șoferul. Amîndoi așteaptă același lucru: să le fie încărcate... vehiculele cu

Noul centru civic — deocamdată încă în fază de șantier. Asta nu înseamnă că artiștii dălții și ciocanului n-au și început — «în paralel» — lucrul la statuia bătrînului strămoș Ștefan, care va străjui simbolic și Vasluiul contemporan.

«materiale din demolări». Pompierii dispun de un edificiu nou și modern. Dar la cișmelele de la capetele străzilor, oameni înarmați cu căldări, canistre din plastic ori damigene fac coadă la apă. Pînă se vor termina lucrările la noua conductă de aducțiune, orașul e flămînd de apă. Gospodarii s-au pregătit de iarnă, îmbrobodindu-și cișmelele de prin curți cu cîlți tradiționali și folii de plastic contemporane. Casa orașenească de cultură e pe sfîrșite. Are o linie arhitectonică ultramodernă. O altă instituție, judecătoria, e adăpostită într-o casă care a fost «cineva» la viața ei. Acum e ca o cucoană de modă veche, încă cochetă, dar pusă să facă o treabă de folos. Într-o sală cu stucaturi rotunde și colorate, doi țărani se judecă pentru o iapă vindută și cumpărată cu viții ascunse. Concret, dumneaei mînîncă pe rupte, «e grasă ca un zmeu», dar inhămată, nu trage și aruncă «cu picioarele dinapoi». Nu uități, cauza este dezbătută în fața unei judecătoria totuși, de oraș. Vasluiul are două librării și ambele sînt adăpostite în clădiri foarte vechi. În schimb, într-un complex comercial modern și central, vasluianul lui '71 s-a asigurat, printre altele, și de o «cosmeticărie» în care se poate face de către cooperatori pînă și pedichiura. Tot acolo, «pe scara laterală, la etaj» este «intrarea la foto». Jos, în vitrină, spre reclamă și spre invidia colegei mele care a asigurat ilustrarea acestor pagini,

străjuiește un tablou cu o mireasă aplecată peste un buchet de cale și un mire care, probabil de fericire și entuziasm, are părul vilvoi. Prietenul copilăriei mele, doctorul Valeriu Țurcanu, are în biroul lui din ultradotata policlinică orașenească și o mașină de scris de un model absolut nou; Vasluiul însă mai are încă, în acest deceniu VIII al secolului XX, un Policarp, maestru caligraf, în persoana delegatului CAR-ului pensionarilor, pe nume Gh. Irimescu. Am văzut pe o ușă un anunț — cu volute, cîrligașe și floricele — scris parcă cu pana de gîscă, de dumnealui. Pe o străduță, un bloc mi-a tăiat răsufierea cu arhitectonica și gradul de confort ale lui. Prin apropiere însă, o căsuță cu gutui în ferestre și un nuc enorm în curtea din față — o curte acum acoperită gros cu frunzele bătrînului și delimitată riguros de un gard vechi dar, cu demnitate, încă pe picioarele lui, precum și de un rînd, paralel cu gardul, de tufe de nemuritoare — îmi aduc aminte de bunici și-mi zdruncină convingerile moderniste.

Și, totuși, în pofida nostalgiilor mele, în pofida lipsei de apă, în pofida lipsei de specialiști, în pofida solului dificil pentru construcții (gradul 8 de seismicitate), în pofida lipsei de clădiri pentru instituții și locuințe, în pofida «specificului» dintotdeauna al țărilor, vasluienii au pornit, evident decis, la redimensionarea, în toate sensurile, a

vetrei orașului lor, a propriei lor vieți.

Vasluiul are acum o platformă industrială și un nou tip de cetățean: muncitorul industrial. De fapt, de aici a pornit totul. Și apariția blocurilor, și apariția noului centru civic, și apariția unui nou mod de a gîndi, a unui nou mod de a trăi.

Îmi place sociologia pentru că mă face să înțeleg cum devine chestiunea cu destinul oamenilor socotii împreună, nu unul cite unul. Îmi place sociologia pentru că la Vaslui, dincolo de o sumă de «amănunte» pitorești, m-a făcut să văd, cumva palpabil, o sumă de mari adevăruri:

Industrializarea și urbanizarea sînt specifice evoluției socialiste contemporane a tuturor colectivităților noastre teritoriale. Se are grijă — planificat — ca absolut toate colțurile țării, toate județele, toate colectivitățile — sociale, teritoriale și de producție — să fie ridicate la nivelul vieții moderne, să fie dezvoltate puternic și multilateral. Procesul acesta are, la noi, o amplitudine și un ritm de împlinire cu totul excepționale.

Și atunci, e firesc ca — după ce am străbătut Vasluiul în lung și-n lat, după ce am văzut piatră veche și piatră nouă, după ce am auzit cuvînt vechi și cuvînt nou — să-mi pun întrebări. O mulțime de întrebări:

Care va fi, în chip concret, viitorul Vasluiului? Care-s problemele de azi ale lui? Cum influențează dezvoltarea industrială, dez-

voltarea orașului? Ce mutații sociale se petrec și se vor petrece, acolo? Cum li se fac față? Și ce se va face pentru oamenii aceștia care-și schimbă ocupațiile, deprinderile, relațiile? Ce specific i se asigură Vasluiului pentru viitor? Ce funcție și ce profil social-economic? Și, peste toate, ce gîndește în aceste ceasuri de cotitură, un vasliuan? Ce se petrece în mintea și în sufletul lui?

RĂSPUNSURILE

Răspunsurile le-am căpătat de la primul secretar al Comitetului orașenesc Vaslui al P.C.R., tovarășul Luca Constantin; cu alte cuvinte, de la însuși primarul urbei:

— Vasluiul își datorează revirimentul pe care-l trăiește politiciii partidului și statului nostru de repartizare optimă a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării; atenției speciale acordate în cincinalul trecut, și mai ales în cincinalul actual, dezvoltării sale multilaterale și într-un ritm superior celui mediu anual al țării; atenției speciale acordate orașului de către însuși secretarul nostru general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care, în două rînduri, s-a aplecat deasupra schiței de dezvoltare a orașului nostru, dîndu-ne prețioase indicații, cum se spune, indicații «la subiect».

ÎN ANII CINCINALULUI NOUL PEISAJ AL ȚĂRII

În sfârșit, Vasluiul cunoaște o adevărată renaștere, fără îndoială și datorită faptului că, în urma perfecționării împărțirii administrativ-teritoriale a țării, a dobândit noi funcții politico-administrative, care, firește, au urmări economico-sociale.

Înainte de cincinalul trecut, economia orașului se rezuma la câteva ateliere meșteșugărești aparținând de industria locală și la o întreprindere republicană — pentru topirea cînepii — cu circa 80 de salariați.

Cincinalul '66-70 însă a însemnat mult pentru Vaslui. Prin dezvoltarea industriei existente și prin construirea de noi obiective

— o fabrică de confecții și una de mobilă — valoarea producției globale industriale anuale a crescut de la 23,2 milioane lei, la sfârșitul lui 1965, la 500 milioane lei la sfârșitul lui 1970. Deci o creștere de peste 20 de ori.

O bună parte din această producție e destinată exportului. Fabrica de mobilă a trimis în 1970 peste hotare 40% din produsele sale; iar cea de confecții, tot în 1970, marfă de peste 100 milioane lei, deci cam o treime din întreaga sa producție.

La finele lui '70 cele două unități aveau împreună 2 900 salariați; azi, tot împreună,

au 3 800. Baza materială a acestor două fabrici ne-a fost pusă la dispoziție de către stat, dar forța de muncă a fost pregătită aproape în exclusivitate aici, la noi, pe plan local. Aceasta a însemnat organizare, perseverență, entuziasm. Rezultatul însă e spectaculos: mulți țărani au devenit muncitori industriali de înaltă calificare. Calitatea produselor unităților noastre este o dovadă.

Și, fiindcă sintem la capitolul cadre, trebuie spus că școala profesională de construcții, înființată în 1970, cu 120 de elevi, are în acest an peste 300 de elevi. Și tot în acest an a fost înființat un liceu industrial

de construcții cu două clase paralele.

Dar adevăratele perspective ale Vasluiului pot fi apreciate prin prisma actualului cincinal.

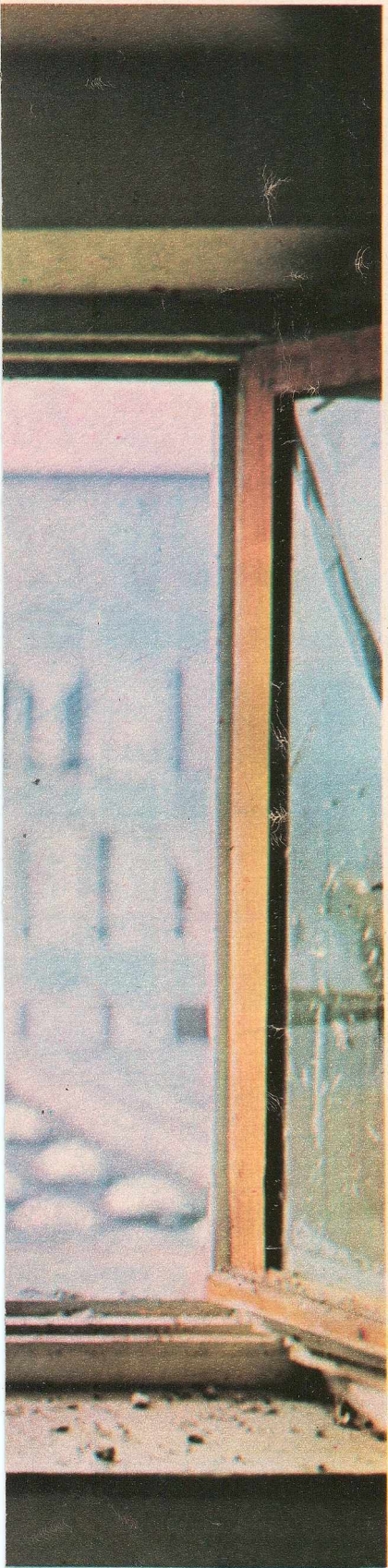
Economia se va dezvolta atât prin modernizarea, reutilarea și amplificarea secțiilor actualelor unități industriale, dar mai ales prin construirea de noi obiective industriale.

Se află în construcție o fabrică de materiale termo și hidroizolatoare și o filatură de bumbac.

De asemeni, mai este prevăzută construcția, în timpul acestui cincinal, a următoarelor unități industriale: o uzină de construcții

Constructorii și muncitorii industriali au invadat și invadează, în chipul cel mai binecuvîntat, orașul.

metalice, o fabrică de coniac și alta de vermut, o fabrică de pâine. În linii generale, cam acestea vor fi capacitățile de producție ale cincinalului '71-75.

Ele sînt realizabile datorită creșterii de peste 3 ori, față de cincinalul trecut, a sumelor alocate din bugetul statului pentru investiții în orașul nostru (de la 500 milioane lei la 1,5 miliarde).

Apariția acestei baze industriale va avea, firește, urmări puternice: producția globală industrială va crește de peste 3 ori față de cincinalul precedent și de peste 65 de ori față de aceea a anului 1965. De asemenea, se

vor crea noi locuri de muncă, numărul salariaților în industrie se va dubla față de cincinalul anterior, va crește productivitatea muncii sociale pe cap de locuitor, în general orașul va cunoaște un alt ritm de dezvoltare, oamenii vor beneficia de un alt nivel de trai. De altfel, procesul acesta spre prosperitate și civilizație s-a făcut simțit încă din cincinalul trecut, cînd au fost date în folosință (numai în 1970) un complex al cooperăției meșteșugărești pentru servirea populației, o fabrică de gheață, o centrală telefonică automată cu 5 000 de linii, o policlinică orașenească, precum și sediul politico-administrativ județean. S-au mai dat în folosință peste 1 600 de apartamente din fondul statului și peste 400 de case noi din fondurile populației și cu ajutorul statului. Aceasta înseamnă că 25% din populația orașului s-a mutat în locuințe noi.

În actualul cincinal vor fi construite un magazin general, 2 microcomplexe comerciale (unul a și fost dat în folosință) și o însemnată suprafață de desfășurare la parterul noilor blocuri. În total e vorba despre un nou spațiu de desfășurare de peste 8 000 mp.

Pentru învățămînt s-au dat în folosință 2 localuri de școală, fiecare cu 16 săli de clasă, 1 cămin cu 300 de locuri, o cantină, o grădiniță de copii cu 200 de locuri. Se află în construcție un complex școlar tehnico-profesional al Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini, un complex școlar pentru pregătirea cadrelor pentru cooperatie.

De asemenea, mai sînt în construcție un spital cu 500 de locuri, un complex cultural muzeistic (bibliotecă, muzeu, arhive, sală de expoziții, ateliere pentru institutul județean de proiectări), un cinematograful cu 500 de locuri, o tipografie.

O realizare importantă, vitală pentru noi o va constitui alimentarea cu apă a orașului, atît pentru consumul populației cît și pentru industrie. Se muncește la o priză de la apa Bîrladului, la un lac de acumulare și la altele. Deocamdată e foarte greu, dar în primul trimestru al anului 1972 vom dispune de zece ori mai multă apă decît azi.

Cincinalul actual va aduce populației 5 000 de noi apartamente.

Întreg orașul va spori în urbanitate. Se vor moderniza principalele artere de circulație. Doar în 1971 s-au asfaltat 25 000 mp de străzi. Se lucrează la amenajarea pieței politico-administrative care, în final, va fi străjuită de statuia lui Ștefan cel Mare. Încă în acest an își va deschide ușile noul hotel cu 150 de locuri, cu restaurant și cofetărie. În fine, vom avea și noi blocuri cu 10 etaje. Primul a fost început.

Firește, Vasluiul cunoaște transformări și din punct de vedere demografic. În cincinalul trecut populația sa a crescut cu 6 000 de locuitori. Azi orașul are 24 000 de locuitori, la care se adaugă cei 7 000 de navetiști. Pînă la sfîrșitul cincinalului acesta Vasluiul va avea 40 000 de locuitori. Se va dubla, tot pînă atunci, numărul muncitorilor cu înaltă calificare; numărul inginerilor, maștrilor și tehnicienilor se va tripla. Va crește substanțial, proporțional cu nevoile, numărul cadrelor sanitare și din învățămînt.

Dintr-un oraș cu vechime în istorie — dar și rămas în mare măsură la nivelul unui oraș de tip patriarhal, în care predomina activitatea comercială măruntă și în care oamenii erau ori mici negustori, mici meseriași ori, pur și simplu, se ocupau cu agricultura — Vasluiul va deveni un oraș în plină dezvoltare industrială, economică, în general, un oraș modern, multilateral dezvoltat.

Ce simțim noi cei care trăim și muncim aici în această perioadă specială a istoriei lui, în această perioadă într-adevăr de cotitură, este destul de greu de spus, de ales. Pentru că sentimentele noastre-s multiple. Cert este că, văzînd cu ochii noștri cum ne crește orașul, cum dobîndește proporții de nevisat altădată, ne simțim chemați la împlinirea unui mare rost și asta ne bucură imens și ne mobilizează pe măsură.

Casa de cultură e un indiciu, foarte concret și foarte frumos, al preocupării de azi a vasluienilor și pentru viitorul spiritual al orașului lui Constantin Tănase.

Fabrica de materiale termo și hidroizolatoare trece din vis, din plan, în realitate.

O lozincă socialistă locală: Platformă industrială pentru Vaslui! În imagine: șantierul filaturii de bumbac.

Pașii spre urbanitate se fac... la diferite niveluri.

De necrezut, dar de felul acesta (imaginea 1) erau unitățile «economice» ale vechiului Vaslui și de felul acesta (imaginea 2) mijloacele de reclamă ale lor. Probabil ar trebui un întreg șir de computere ca să se poată face socoteala cantităților de lînă și zdrențe care ar fi trebuit să fie scărmanate ca să se realizeze o producție anuală de ordinul milioanei.

UZINA— MAI MULT DECÎT UN LOC DE MUNCĂ

de Mihai HETCO
Fotografii de I. DUMITRU

«Uzina, munca, te solicită necontenit.
Este un teren optim
de afirmare a ta ca om, ca specialist...»
(Ing. Preda Marin —
ultimul din dreapta.)

(II)

Ce reprezintă uzina pentru dv.? Cum a contribuit ea la formarea dv. ca om? Ce înseamnă pentru dv. climatul, spiritul muncitoresc? Iată întrebările la care au căutat să răspundă în continuare muncitori, tehnicieni, ingineri, cadre cu munci de răspundere din uzina «Timpuri noi». Le dăm cuvîntul.

Veți găsi în răspunsurile lor și izvoarele acelei — atît de «la ordinea zilei» pentru tineri, atît de dezbătută în aceste zile de către ei — chemări a uteciștilor de la «Timpuri noi» pentru amplificarea aportului uteciștilor din întreprinderi la optimizarea practicii productive și la educarea în spirit muncitoresc a elevilor din licee și școlile de cultură generală.

CARACTERE CE SE FORMEAZĂ ȘI SE CĂLESC ÎN FOCUL MUNCII

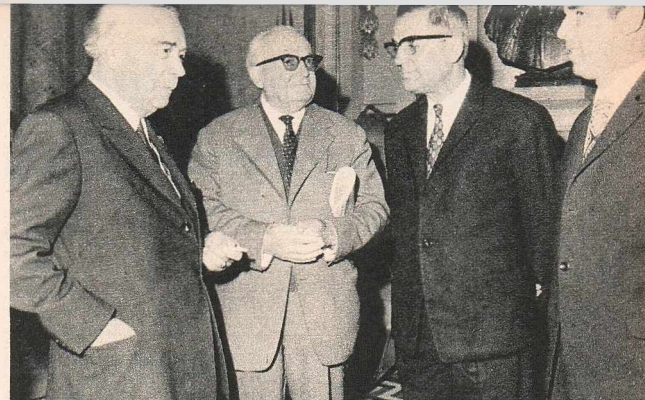
Trăiesc și lucrez de ani și ani în uzină. Am cunoscut sute, mii de muncitori, vîrstnici și tineri. Sînt oameni cu zeci de ani de experiență, sînt alții abia de puțin timp familiarizați cu mașinile, cu întreprinderea. Sînt oameni diferiți, caractere complexe, greu, dacă nu imposibil, de definit de la prima vedere. Toți însă, o dată integrați în muncă, suferă influența profundă, binefăcătoare a uzinei. Aici, în focul muncii, în continuul dialog dintre om și mașină, se tasonează și se călesc caractere. Sînt nenumărate cazurile cînd tineri, și nu numai tineri, au beneficiat de acest climat specific de muncă și viață, îmbogățindu-se sufletește, dobîndind acele calități specifice care caracterizează pe omul societății noastre noi, socialiste. Sînt iară, nu puține cazurile cînd acțiunea, aș putea-o numi purificatoare, a muncii a adus pe drumul cel bun oameni ce poate la un anumit moment păreau irecuperabili. În toate cazurile acționează acel spirit, acel climat specific al uzinei, al oamenilor săi ce

impun calități majore, ca disciplina, intransigența față de lipsurile proprii cît și față de ale celorlalți, hărnicie, seriozitate, dragoste și respect față de utilaje, față de secția și uzina în care te-ai format și dezvoltat.

Această preocupare față de bunul mers al întreprinderii, această continuă nemulțumire creatoare, derivă din sentimentul profund că uzina, mașinile ne aparțin, că trebuie să le îngrijim și exploatăm în mod exemplar, că ele, ca bun al nostru, ca bun al tuturor, ne impun o comportare exemplară, solicitînd în noi tot ce este mai bun.

Vom căuta, acum mai mult decît oricînd, să insuflăm oamenilor noștri dragoste, atașament pentru locul de muncă, celor tineri, mai ales, respect pentru muncă, pentru tradițiile glorioase ale întreprinderii noastre, astfel încît să putem declara cu fruntea sus că la «Timpuri noi» sînt muncitori adevărați, demni constructori ai societății noastre noi.

Pavel PĂTRU,
secretarul comitetului de partid
al uzinei «Timpuri noi»

Pe maestrul Constantin Stanciu (ultimul din dreapta), fotoreporterul l-a surprins într-una din pauzele ultimei sesiuni a Marii Adunări Naționale, al cărei deputat este.

Munca, munca făcută cu pasiune, măsura tuturor lucrurilor.

Cu solicitudine, cu dragoste, cu înțelegere se apleacă maestrul Ioan Cotigă asupra fiecărui ucenic, asupra fiecărui tânăr muncitor pentru a-l perfecționa în meserie.

UN CONTINUU ȘI FERTIL DIALOG ÎNTRE GENERAȚII

Lucrez de 20 de ani la «Timpuri noi». Cînd am venit în uzină, nu știam mare lucru. Ba pot să declar că am fost cam speriat. De zgomotul mașinilor, de rigoarea muncii. Au fost zile cînd mă simțeam descurajat: voi fi eu în stare să strunesc mașinile acelea zgomotoase, voi cîștiga îndemnarea necesară? Am beneficiat însă de ajutorul muncitorilor mai vîrstnici și am deprins meseria. Au trecut ani, și la rîndul meu îi ajut pe alții să se familiarizeze cu uzina, cu mașinile, mult mai pretentioase acum. Trăim și muncim împreună într-un continuu și fructuos dialog. Noi, mai vîrstnicii, aducînd o experiență de muncă și viață bogată, cei tineri, cu elanul, cu dorința de afirmare, specifice vîrstei lor. Într-o asemenea armonioasă conlucrare văd eu chezășia unor rezultate deosebite. Cu toții, fără deosebire de vîrstă, într-un efort amplu, general, merit să ridice uzina, producția ei, spre noi culmi. Bineînțeles, pentru aceasta este nevoie de oameni născuți și crescuți în cultul muncii, disciplinați, harnici, pasionați, îndrăgostiți de profesiunea aleasă.

Este ceea ce ne propunem să facem noi, mai vîrstnicii, cînd veghem asupra dezvoltării ucenicului, care pentru prima oară pune mîna pe maneta strungului.

Ioan COTIGĂ, rectificator

O MARE ȘCOALĂ

În secția mea, secția de prelucrări mecanice, majoritatea muncitorilor sînt tineri. Faptul nu constituie o excepție. În întreaga uzină, ca și în alte părți, tinerii reprezintă o importantă parte a forței de muncă. Apoi, în fiecare an, noi tineri, absolvenți ai școlii profesionale, pășesc pe poarta uzinei. Aș vrea să subliniez că, cu toată tinerețea sa, secția noastră și-a îndeplinit în permanentă sarcinile de plan. Și nu numai atît. Există o atmosferă favorabilă muncii, creației, un climat propice dezvoltării aptitudinilor, desăvîrșirii caracterelor. Contribuie la aceasta în mod substanțial comunității, care în secția noastră reprezintă o treime din numărul total al muncitorilor. Ucenicul, tînărul muncitor sînt repartizați pe lîngă un asemenea om, care, pe lîngă calități profesionale deosebite, a dat dovadă, de-a tîngul anilor, de trăsături morale ce-l recomandă cu prisosință. În puțin timp, influența binefăcătoare a unei asemenea apropieri se face simțită. Tînărul caută să-și imite profesorul, se silește să lucreze cît mai bine, ia aminte la povețele maestrului, fiindcă acesta niciodată nu se rezumă să-i predea doar cunoștințe profesionale, ci se interesează de viața sa, de planurile sale de viitor, îi dă sfaturi, îi urmărește cu exigență dezvoltarea.

de H. DONA

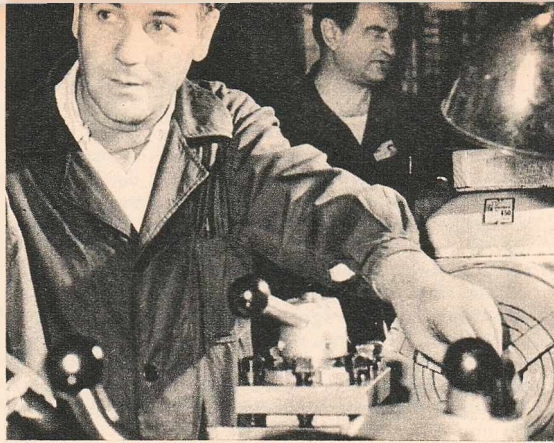
Cităm dintr-o scrisoare a cititorului **Costea Manoliu** din Galați: «...Este o mare satisfacție pentru noi că problema echității a fost pusă pe prim plan... Discutând cu câțiva prieteni m-am întrebat însă: poate exista echitate deplină? Oamenii sînt atît de deosebiți; unul e tînăr, altul e bătrîn, unul e sãnătos, altul e suferind, unul n-are familie și deci nici multe angarale, altul e împovărat cu o familie și adesea îi vine greu s-o scoată la capăt... Mai e și chestiunea veniturilor. Pentru o muncă plăcută și curată, unii (de ex. artiștii și scriitorii) cîștigă sume mari în timp ce alții la capătul a opt ore de muncă sînt frînți de oboseală și abia încasează mult mai puțin... Înțeleg să luptăm pentru echitate, tîndem spre echitate, dar poate fi echitatea atînsă vreodată?»

Aș vrea să-l invităm mai întii pe cititorul nostru să lase deoparte afirmațiile lipsite de teame: chestia cu munca ușoară a scriitorilor și artiștilor și cu veniturile substanțiale pe care aceștia le realizează fără a se osteni prea mult este o legendă care nu rezistă la cea mai simplă confruntare cu realitatea. Munca de creație (inclusiv de creație interpretativă) este una dintre cele mai grele și mai chinuitoare munci, presupunînd un imens consum de energie nervoasă și adesea (în cazul actorilor sau balerinilor, de exemplu) și o mare cheltuială de forță fizică. Tînd seamă de această muncă istovitoare, de neregularitatea cîștigurilor, veniturile oamenilor de artă nu pot fi, în nici un caz, considerate excesive. Inevitabil nu este faptul că un scriitor primește cîteva (nu multe) zeci de mii de lei pentru un roman la care a lucrat doi sau trei sau cinci ani, inechitabile sînt cîștigurile de zeci, ba uneori de sute de mii de lei pe care le realizează unele elemente necinstite, cîlcînd în picioare legile, înșelînd statul și pe cetățeni.

Dar, să ne întorcem la scrisoarea tov. Manoliu. E clar că dumneașa confundă noțiunea de echitate cu cea de egalitate. Bineînțeles, oamenii nu sînt egali, nevoile lor, situațiile concrete în care se află diferă. Echitatea nu înseamnă însă de loc încercarea deșartă de a pune semnul egalității între oameni foarte diverși, nu înseamnă a ignora deosebirile obiective care există între indivizi. Echitatea presupune, în schimb, ca tuturor oamenilor să li se creeze condiții asemănătoare pentru manifestarea capacităților și personalității. Tocmai de aceea, într-o țară socialistă ca a noastră, statul asigură învățămîntul general, obligatoriu și gratuit pentru toți. Fiecare tînăr, indiferent dacă e născut în nordul sau în sudul țării, într-un oraș sau într-un sat, dintr-o familie de țărani sau de profesori universitari, are în fața sa aceleași porți deschise, are posibilități egale de a se afirma în raport cu munca, cu inteligența, cu talentele sale. O recentă măsură, aceea de a se asigura ajutoarea și medierea colectivă a elevilor din școli și licee, merge în același sens, tînzînd să reducă diferențele de pregătire care rezulta uneori din diferențele de nivel intelectual ale diferitelor medii în care se dezvoltă copiii sau adolescenții. Echitate mai înseamnă, în societatea noastră socialistă, ca fiecare să primească după cantitatea și calitatea muncii sale, după eficiența socială a activității pe care o depune, ca să nu mai existe nici cîștiguri nemuncite, nici privilegii sau favoruri de vreun fel oarecare. Instaurarea unei desăvîrșite echități sociale este pe deplin posibilă în condițiile socialismului și numai în condițiile socialismului. Tov. Manoliu are însă dreptate cînd consideră că o asemenea echitate nu se realizează de la sine, că pentru ea trebuie luptat.

Revista noastră consacră săptămînal aproape trei pagini rubricii de cinema. Nu e de mirare deci că și scrisorile pe care le primim pe această temă sînt numeroase. De data aceasta am vrea să ne ocupăm de două scrisori care se referă, în mod concret, la rubrica «De la A la Z». Tov. **V.D. Voivodu** din Petroșani se plînge că titlurile unor filme sînt date în limbi străine (respectiv, în limbile de origine) și consideră aceasta ca o manifestare de snobism, paradă de eruditie etc., etc. Tov. Voivodu nu are dreptate. Conform unei reguli universal aplicate în toate lexicoanele, se dau în limba română numai titlurile filmelor care au rulat la noi. A le traduce și pe celelalte riscă să provoace confuzii; nimeni nu poate garanta că la o eventuală reprezentare a lor în România vor fi folosite traduceri literale. De obicei, avem de-a face cu traduceri foarte libere, adesea foarte îndepărtate de original și, deci, traducerea noastră nu e de nici un folos, puțînd, doar, împiedica identificarea filmului.

Tov. **Petru Curelcîuc** din Cîmpulung-Moldovenesc are o altă nemulțumire: ar vrea să-i vadă figurînd în «De la A la Z» pe toți obscurii actori dintr-o obscură peliculă melodramatică și siropoasă, care a rulat cîndva la noi. Să ne întelegem: nu vrem în nici un chip să ne impunem gusturile noastre (după cum am mai arătat, nici măcar în redacția noastră nu au toți aceleași preferințe), dar nici nu putem consemna toate filmele (se produc anual în lume peste 10 000). Oricît am respecta subiectivismul gusturilor, există totuși niște praguri peste care nu se poate trece. A afirma că Shakespeare, Dostoievski, Eminescu sînt mari scriitori nu e o chestie de gust ci, pur și simplu, de informație. Ca să ne întorcem la lumea filmului, nu există critic pe lumea asta care să conteste calitatea de «artă» a operelor lui Eisenstein sau Chaplin, după cum nu există nici unul care să atribuie acest calificativ unei pelicule cum este, de pildă, «O floare și doi grădinari». Desigur, timpul mai poate aduce unele corecturi aprecierilor actuale dar nu un sumar lexicon uzual este chemat să procedeze la răsturnări radicale, de 180 grade, a scărilor de valori, unanim admise (mai ales cînd nici noi nu credem de loc în valabilitatea unei asemenea răsturnări). Trebuie să facem o selecție; o facem și ne asumăm răspunderea pentru ea.

Un om legat prin mii de fire de întreprindere — Pavel Pătru, secretarul comitetului de partid.

UZINA — MAI MULT DECît UN LOC DE MUNCĂ (II)

Toți, sau aproape toți, ne-am desăvîrșit astfel. Și la rîndul nostru ne preocupăm în prezent de creșterea celor mai tineri.

Aș vrea să remarc că o importanță deosebită au în formarea aceluși spirit de echipă, acelei coeziuni de care vorbeam, diferitele acțiuni dinafara timpului afectat lucrului propriu-zis. Excursiile, audițiile, vizionările în comun de spectacole, diferitele programe distractive sau acțiuni cu caracter obștesc, dacă sînt astfel organizate încît să răspundă preocupărilor, exigențelor tuturor, pot avea o mare importanță. Apoi munca cu omul, apropierea cu tact, cu înțelegere de problemele ce-l frămîntă. Într-un asemenea domeniu, formalismul, șablonul nu au ce căuta. Numai abordînd problemele într-un mod profund, principal, ca adevărați comuniști, vom reuși să creăm acea coeziune, acel înalt și plin de responsabilitate climat de muncă și viață în concordanță cu exigențele prezentului.

Constantin STANCIU,
maistru în secția prelucrări mecanice,
deputat în Marea Adunare Națională

UN CADRU DE AFIRMARE A CAPACITĂȚILOR PROFESIONALE

Aud de multe ori spunîndu-se: lucrezi în fabrică, direct în producție, adică? Ai să te plafonezi, te înghite rutina! Este, bineînțeles, o idee preconcepută, ca multe altele. Doar un neavizat, un comod, sau un om ce nu cunoaște ambianța uzinei poate crede așa ceva. Da, declar cu toată tăria, un tînăr inginer se poate afirma strălucit și în secțiile unei uzine, nu numai într-un institut de cercetare. Ba consider că aici, legat direct de producție, de problemele curente ce-l asaltează, va putea înțelege mai bine o serie de probleme decît în fața planșetei și între cei patru pereți ai cabinetului.

Am terminat facultatea în 1957 și de la acea dată lucrez în uzină. Pot afirma că am descoperit un mediu propice aspirațiilor mele profesionale. M-am dăruit cu trup și suflet muncii din fabrică și cred că aceasta mi-a permis să mă dezvolt, să nu rămîn pe loc. Am lucrat în toate secțiile: la rectificat, la freze, la prelucrări mecanice, la tehnologii șef. Am cunoscut astfel în profunzime procesul de producție, i-am cunoscut pe oameni. M-am atașat de ei, de problemele uzinei pe care le consider acum ale mele. Caut la rîndul meu să însuflu tinerilor absolvenți de facultate, studenților care fac practică, aceeași dragoste pentru muncă, pentru uzină. Numai prin legarea organică de practică, învățătura poate cu adevărat să-și arate roadele. Consider că în orice loc de muncă, cel ce este decis să dea tot ce are mai bun în el se poate dezvolta armonios, ca specialist și ca om.

Ing. Preda MARIN
de la serviciul tehnolog-șef

de Traian STOICA

Eugen FRUNZĂ:

Partea mea de lume Sîngele nostru de-apoi

Ultimele două cărți de poezie ale lui Eugen Frunză *Partea mea de lume* (Ed. Eminescu) și *Sîngele nostru de-apoi* (Ed. Cartea Românească) au apărut, nu demult aproape concomitent. În prima, autorul publică selectiv poezii din activitatea sa anterioară, în a doua aflăm un poem inedit de mai lungă respirație, dispus în 42 de secvențe.

În *Partea mea de lume*, ca de altfel în întreaga sa lirică, poezia conținută se divide, în linii esențiale, în două mari compartimente. Unul în care se circumscrie poezia de inspirație patriotic-cetățenească, în cel de-a doilea, cea de sorginte erotică.

Eugen Frunză e un patetic. Poezia lui își descoperă fără ocolișuri sentimentele ce-au generat-o. Să observăm că aceste sentimente au o durabilitate în timp celdă girul autenticității. În acest sens, cultivarea cu perseverență a unei lirici patriotice e de natură să absolve poetul de bănuiala confecționării ocazionale a unei poezii de «circumstanță». În lirica de ecouri patriotice și sociale, Eugen Frunză nu poate fi socotit un intrus ci el, dacă avem în vedere un elementar simț al echității poate fi considerat un veteran. Titlul se justifică nu numai prin îndelungata frecvență a tematicii, dar și prin momentele de realizare artistică ale acesteia.

Prezența, de-a lungul timpului, a unor piese eșuate să nu ne ducă la eroarea de a le găsi caracteristice pentru toată creația. Tonul de clamare fără acoperire emoțională sau ideatică, aflat uneori în poezia lui Eugen Frunză și care a iritat, după părerea noastră, peste măsură pe unii comentatori ai săi, trebuie fără îndoială negat dar asta nu în dauna altor pagini viabile din scrisul său. Conferă trăinicie acestor pagini poeme ca «De o ființă» «Două milenii ne contopiră», «Eroul necunoscut» «Istoria», «Arborii», «Cîntec de dreptate», «Mărturisire», «Pămîntule, pămînt străbun» și cîte altele înscrise în sumarul cărții *Partea mea de lume*.

Poemul *Sîngele nostru de-apoi* poartă dedicația: «Gene rației mele». Tonul e confesiv. Poemul e o rememorare a căutărilor unor certitudini, a tentativelor de smulgere din hățișul întrebărilor și îndoielilor, a năzuințelor spre o lume mai pură, mai drept așezată, a eforturilor spre înțelegere a rostului și menirii omului. Acest jurnal liric e convingător prin sinceritatea dramatică de confesiunii și marcat de sugestie prin expresia nu de puține ori relevantă: *Și între amurguri am stat / Cu fața la marile fluvii / Și am chemat dezlegarea / Din greul țărîinii... / O, decantate lansării / Către o lume rivnită / Pe cerul de jos, / Răsturnat și superb! / Și drept visle / Două milenii de dor / Sau această metaforic exprimată idee a structurării și permanenței istoriei: *Timpul aleargă, timpul, / însă arborii stau neclintii / odată cu țara, cu amintirea, / cu doinele scrise în trunchiuri... / Și marile gânduri rămîn / din veacuri / adînci peste veacuri, / limpezite-n esențele tari, / supra puse în cercuri de vîrstă. / Iată, iarăși, / frumos relevat convingerea că fără jertfă și dragoste (idee ce străbate întregul poem) nu se poate făuri nimic demn și adevărat *Titanului legat de stînci / i-a sfișiat un vultur ficat, / dar nici un zeu n-a mai putut / să facă noaptea deplină; / pu înțeleptul care-a strigat: / iată, se-nvirte pămîntul — / au ars pe rug hohotind, / dar nimeni n-a putut / să oprească pămîntul în loc. / Și Laura, iubita iubitelor, / cîntec frageț mistuit de ciumă... / Dar cine mai poate iubi de-atunci / fără un sonet de dragoste? / Mai transcriem și acest moment de destindere în fluxul de încordare al poemului pentru decantata lui simplitate: *Pe muchii de stînci, caprele negre / se apleacă privindu-se lung / și naiv în fîntini. / Cine a turnat oglinzile jos / de argint și răcoare? / Caprele negre / își piaptănă lina / pe muchii de stînci / și sar în zig-zag / pentru descîntec și pentru pereche.****

Din poezia erotică desprindem acest poem prin care ni se sugerează o candidă comuniune cu peisajul *Vezi crengile albe de măr / au învățat de la noi tăcerile, / privirea înaltă și mută / a celor adînc vorbitoare... / Cîndv numai noi îl știm — / acum îl știu crengile toate, / supreme miracol alb / de-a înflori fără țîpăt.* («Vezi...» dir *Partea mea de lume.*)

grandoare și modestie

Braziliana **Lucia Petterle**, în vîrstă de 22 de ani, este fericită «frumoasă între frumoase», proclamată de ultima ediție a tradiționalului concurs de frumusețe feminină «Miss Univers». Ceea ce ni se pare demn de a fi relevat este că nici mult rîvnitul titlu, și nici măcar maiestuoasa coroană nu i s-au urcat la cap tinerei Lucia. O atestă și fotografia de față în care «cea mai frumoasă fată din lume» apare ca grijulie gospodină.

„ferice de piteșteni!”

Acum șaiszeci de ani Piteștiul avea 18 000 de locuitori. «Fericite de ei — spuneau ziarele de atunci — au acel colț fermecat de rai, Trivalea; vor avea apă la robinet; străzile vor fi pietruite în curînd; se spune că s-au prevăzut în lucru și trotuare de asfalt; apoi va fi baia publică la care se lucrează cu spor — dar ce baie; cu numeroase dușe, cu cabine cu putini». Într-adevăr, ce baie! Fumătate din clădire era destinată laudabilului scop sanitar, iar cealaltă pentru organizarea de spectacole, baluri, petreceri. În fotografia 1: colțul de rai numit Trivalea; fotografia 2: vederea generală a Piteștiului, la 1911.

a ieșit la plimbare

Se numește Rosa și este o pensionară a cercului Amar. Într-o bună zi, plictisindu-se să tot stea în cușcă și profitînd de neatenția paznicului, a pornit-o la plimbare pe străzile orașului La Roche sur Foron, oprindu-se dintr-o pasiune pur feminină în fața vitrinelor de modă și bijuterii. După două ore de căutări, a fost găsită în fața unei magazini de jucării.

s-a suit scroafa în copac...

...și vaca pe acoperiș. Cîm a ajuns acolo Clara (așa o cheamă pe temerară) nici unul dintre oamenii fermei Blachstone nu poate lămuri. Se știe doar precis cum a fost ademenită să coboare: cu o mină de fîn proaspăt.

Mai mulți cititori ai revistei noastre, care au autoturismele asigurate facultativ pentru avarii și au suferit daune, ne-au întrebat ce obligații au de îndeplinit în astfel de cazuri, pentru a în-casa despăgubirile ce li se cuvin.

În acest scop ne-am adresat Administrației asigurărilor de stat, de la care prin tovarășul **Nicola George** — șeful serviciului accidente auto — am primit următorul răspuns:

— În caz de daună, asiguratul are obligația să anunțe imediat miliția sau alt organ de cercetare, cel mai apropiat de locul daunei, pentru a întocmi un proces-verbal cu privire la împrejurările, cauzele și consecințele accidentului, incendiului sau exploziei.

Apoi, asiguratul trebuie să înștiințeze în scris, despre dauna întîmplată, unitatea ADAS din raza județului în care își are domiciliul, în termen de 24 de ore de la întîmplarea daunei sau de cînd a putut avea cunoștință despre producerea ei și în orice caz înainte de a efectua reparația autovehiculului avariata.

O dată cu aceasta, asiguratul trebuie să depună la ADAS documentele întocmite de organele de cercetare și să prezinte actele referitoare la înmatricularea autovehiculului, permisul de conducere al persoanei care se află la volan în momentul producerii daunei și contractul de asigurare.

În cazurile în care organele în drept (miliție, alte organe de cercetare, pompieri etc.) nu au întocmit acte cu privire la dauna întîmplată, cauza și împrejurările daunei pot fi dovedite prin orice mijloace de probă, inclusiv, în lipsa altor probe, cu declarații de martori, certificate de consiliul popular sau date în fața organelor județene ADAS.

Trebuie reținut însă faptul că asiguratul poate pierde dreptul la despăgubire, dacă nu a făcut înștiințarea scrisă în termen sau a procedat la reparația autovehiculului dăunat înainte ca organele ADAS să facă constatarea pagubelor.

Pentru daunele suferite de autovehiculul asigurat, proprietarul trebuie să facă cunoscut unde și cum poate fi constatată dauna. Este de preferat ca lucrările de constatare să se efectueze la sediul unității la care urmează a se executa reparația și în prezența tehnicianului constator al acestei instituții.

În cazurile în care ulterior, la demonstrație sau în timpul reparației, se constată și alte pagube, în afara celor constatate inițial, pagube ce se datoresc în exclusivitate daunei produse de riscul asigurat, asiguratul are obligația de a înștiința imediat ADAS, pentru întocmirea unui document de constatare suplimentară cunoscînd că în caz contrar ADAS poate refuza plata acestor pagube.

După efectuarea reparației, asiguratul trebuie să depună documentația privind costul reparațiilor (devizul de reparație) precum și chitanța de plată a acestor costuri, în afara cazurilor în care plata se face prin virament, direct de către ADAS la unitatea reparatoare pentru unitățile cu care există convenții în acest sens.

De asemenea, asiguratul trebuie să permită și să înlesnească organelor ADAS orice cercetare în legătură cu dauna și să dea lămuriri asupra acesteia.

Îndeplinirea întocmai a acestor îndatoriri ușurează asiguratului obținerea drepturilor rezultate din asigurare și scurtează termenul de plată al despăgubirilor.

**ADMINISTRAȚIA
ASIGURĂRILOR
DE STAT**

ANDANTONIA— ZAGREB

ISTORIE ȘI EXPANSIUNE ECONOMICĂ

Note de drum din R. S. F. Iugoslavia
de Dic. BABOIAN

Aici au fost cindva ziduri. Masive și puternice ziduri, menite să chezăuiască viața și munca pașnică a două așezări ilirice, care, în mersul sinuos al unei istorii agitate, aveau să-și apropie destinele, unindu-se în cele din urmă într-un burg temeinic încheșat, în spațiul atît de generos dotat al pămînturilor croate, cuprinse între Petrova Gora și arcul de argint al Savei.

ÎN ADÎNCURILE «ORAȘULUI DE SUS»...

Cărțile de istorie, care evocă cucerirea romană înscrisă în dreptul anului 33 înaintea erei noastre, consemnează existența unui oraș, încă pe atunci înfloritor, purtînd un nume cu rezonanță: **Andantonia**. Tocmai pentru că era nespus de prosper, castrul roman transformat în **municipium** trebuia ferit de primejdii. S-au înălțat deci alte ziduri, poate mai puternice decît cele vechi, dar nu ultimele. Orașul de sus, străvechiul Gradeč, strămoșul încărcat de istorie al Zagrebului contemporan, s-a văzut încorjorat de masive fortificații, iar în secolul al XIII-lea, în semn

de gratitudine pentru refugiul găsit aici în timpul unor grele bătălii de ariergardă cu tartarii, Béla al IV-lea, regele ungar, a emis faimoasa «Bulă de aur» prin care Gradečul era proclamat «oraș regal liber», cu statut privilegiat. Palisadele succesive, fortificațiile și zidurile înălțate în diferite forme și dimensiuni n-au ferit totuși nici Gradečul și nici Kaptolul episcopal fortificat mai tîrziu de asalturi inamice și distrugerii barbare ori de cumplite dezastre produse de cataclisme naturale, incendii sau molime. Din acest punct de vedere, rezistența în timp și spațiu a Zagrebului ține, într-un fel, de miracol. Resorturile vitalității marelui oraș croat se confundă cu virtuțile lui de vechi centru economic și cultural așezat la răscrucea unor importante căi de acces spre Occident și spre Orient.

Zagrebul de astăzi, oraș modern în plină expansiune, se înscrie pe harta Iugoslaviei socialiste ca o prosperă redută economică, în prezența unei pulsații cu puternice accente spirituale. Unde sînt zidurile de odinioară? Doar unele vestigii, ocrotite cu grijă, pomenesc de existența lor în epoci de mult apuse.

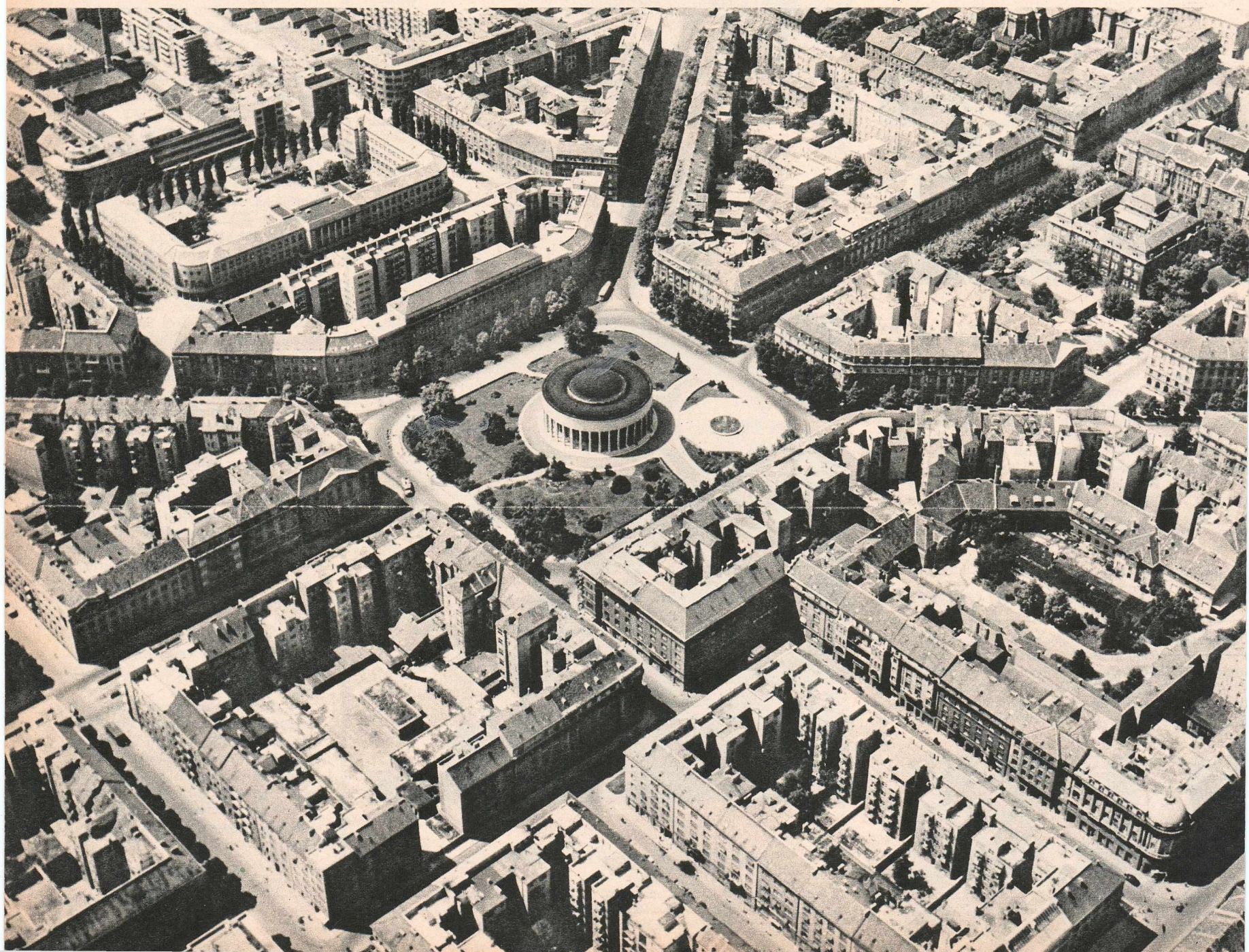
O panglică de asfalt te poartă din inima Zagrebului pînă spre Gorni grad (orașul de sus). Străbați cu emoție locurile acestea cu parfum medieval ca și cum te-ai afla într-un oraș-muzeu cu exponate în mărime naturală. Privind în jur, descoperi, fără ajutorul vreunui ghid, însemnele vechiului centru cultural al Croației și încerci să recompi în gînd imaginea lui din urmă cu secole.

La cîteva sute de metri, de-a lungul aceleiași șosele, povirnișurile ce domină Zagrebul sînt populate de vilele cochete, atelierile pictorilor și sculptorilor; acesta este vestitul cartier Șalata, locul de baștină al unor originale și valoroase opere de artă, centrul spiritual al «orașului de sus». Cutreieri străzile înguste, obosite de vreme, și ai senzația că te scufunzi în adîncurile unei istorii, care, înfruntînd dureroase dar trecătoare refluxuri, a dăltuit temeinic destinele Zagrebului, scoțîndu-l la limanul existenței sale prospere din zilele noastre.

...ȘI PE ÎNĂLȚIMILE «ORAȘULUI DE JOS»

Mi se părea — nu știu de ce — că la Zagreb iarna trebuie să fie mai blindă, în orice caz mai puțin specifică, de vreme ce oglinda de peruzea a Adriaticii zimțuiește, nu departe, coasta pitorească a Croației. Vîntul de noiembrie este însă atît de pătrunzător încît, sub hlamida de zăpadă orașul apare ca încremenit într-o solemnitate statuară. Dar abia ai făcut cîteva pași prin «orașul de jos» și te simți atras, pe nesimțite, în virtejul ritmurilor lui trepidante. Forța caldă de metropolă de pe arterele centrale, puternic marcate de vechi vaouri comerciale, se reproduce ca un ecou și în noile cartiere, situate în preajma virfurilor industriale — uzinele și fabricile de dincoace și de dincolo de Sava. Capitala croată oferă din punct de vedere urbanistic-edilitar imaginea unui tot armonios, în ciuda diversității evidente de relief și de stiluri arhitectonice. Gospodării orașului, a căror competență este dublată de o viață artistică a ansamblului împinsă pînă la rafinament caută și găsesc, de la o etapă la alta, cele mai potrivite căi și mijloace pentru a conserva neștirbită frumusețea aerată a Zagrebului, pregătindu-l din timp pentru întîlnirea cu viitorul.

Zagreb —
capitala Croației.

PE ECRANE

OLIVER

Un poet autentic —
KAREL
KACHYNA

VOI SĂRI
DIN NOU
PESTE BĂLTOACE

Ron Moody predă arta buzunăritului.

Într-un prim proiect de scenariu, autorii acestui musical păstraseră celebra scenă a venirii pe lume a lui Oliver: noaptea zgâlțuită de furtună, moartea mamei. Au renunțat însă repede la ea, hotărâți, se pare, să nu așeze filmul nici o clipă sub semnul nefericirilor dickensiene, ci sub acela exploziv al musicalului, ce se conduce după legile lui aparte. Drept care «Oliver» debutează năvalnic, cu corul micilor orfani aflați în sala de mese: între două înghițituri perfect sincronizate, aceștia solicită un alt meniu în locul obișnuitelor crupe. Avem de-a face, dintr-o dată, cu o privire neobișnuită asupra lui Dickens; nu s-ar putea spune că ne aflăm în fața unei parodii duioase, ci a refuzului de a lăsa suferința să pună stăpânire pe oameni. Musicalul și ale lui convenții nu se împacă cu deznădejdea, puterile lui magice pot prefăce oricând o zi mohorâtă într-una senină. Avatarurile eroilor din carte sînt aceleași — în linii mari — dar sufletul cu care întîmpină și trăiesc întîmplările este altul. Oliver Twist nu ne mai apare un oropsit al soartei, ci un mic hoinar plecat în căutarea fericirii și a dragostei ce i se cuvin (de altfel, unul din cîntece se intitulază «Where is Love?» — Unde este dragostea?). Ochi săi mereu uimiți descoperă o umanitate dornică de viață, gata să nu ia în seamă mizeria de sub podurile Londrei, atîta timp cît undeva există o «iarbă verde și frumoasă». Banda de puști borfași a lui Fagin are aerul de a învăța nu buzunăritul, ci arta scamatoriei, iar bătrînul însuși menține tot timpul sugestia unui vrăjitor (într-o excelentă scenă, pe un pod, Fagin țopăie cu șleahă după el, precum îmblinzitorul dintr-o știută poveste cu șoricei). Bineînțeles, și Bill Sikes, capul răutăților, aduce din cînd în cînd cu un cavaler romantic damnat și decăzut. Candoarea, uimirea, duioșia, încrederea sau nepăsarea domnesc peste această lume transfigurată nu de o lectură deformată a lui Dickens, ci de una ce și-a propus să înecă mizeria, sau, dacă vrei, s-o facă voioasă timp de aproape trei ore cît durează convenția musicalului. Carol Reed (regizorul), Lionel Bart (autorul libretului și al muzicii), Onna White (coregrafia) revarsă șuvoiul unor dansuri concepute cu neîndoielnică eleganță și fantezie, al cîntecelor inspirate. Trebuie să recunoaștem că este mult mai greu să obții efecte spectaculoase din maldăre de zdrențe puse în mișcare decît din somptuoasele rochii și pălării ce inunda

ecranul în *Hello, Dolly*, bunăoară. Oliver descoperă o Londră pitorească și aici se potrivește cum nu se poate mai bine, în înțelesul strict al cuvîntului, proverbul cu «pitorescul este mizeria altora». Numerele coregrafice ale măcelarilor, vinzătorilor de ziare, ale spălătoarelor și fetelor din hala de zarzavaturi, ale micilor pungăși (la un moment dat aceștia execută o parodie transparentă, adresa fiind *West Side Story*) sînt performanțe ale genului. Nu mai puțin cuceritoare sînt și cîntecele «Aș face orice», «Mîncarea, minunata mîncare», «Să golești un buzunar sau două», «Revizuiind situația», «Ooam-Pah-Pah» etc. Din virtuțel multicolor și amețitor al petecelor și melodiilor răsăr cîțiva interpreți de clasă: Ron Moody (Fagin), laureat al Festivalului de la Moscova (1969), Oliver Reed, unul dintre actorii englezi cu cota foarte înaltă la ora actuală (ni-l reamintim din *Capcana*). Seraficul Oliver este și el o mai veche cunoștință de-a noastră: l-am văzut acum trei ani în filmul lui J. Clayton, «Casa mamei noastre».

Magda MIHĂILESCU

O vedetă cu ghiozdanul în spate — Mark Lester.

Karel Kachyna este, fără îndoială, unul dintre acei poeți ai cinematografului seduși de permanentul miracol al legăturii dintre om și natură. Nu e nimic nou în farmecul unui apus de soare, al cîmpiilor pline cu flori, al dansului cailor sau al unui alb cîrd de giște. Dar Kachyna nu este pentru asta mai puțin sensibil în a-l surprinde și a ni-l oferi spre delectare.

Abilitatea regizorului sau poate vocația lui este de a conferi naturii o anumită personalitate în concordanță cu drama umană pe care ne propune s-o urmărim. Pădurea tăcută, înaltă, misterioasă și apăsătoare din «O căruță spre Viena» adăpostește frămîntările întunecoase ale sufletului femeii și, deopotrivă, moartea soldatului.

De data asta însă în filmul «Voi sări din nou peste băltoace» natura se răsfată cu o bucurie plenară sub privirea încântată a copilului. De altfel, în demonstrația a ceea ce poate să însemne curaj și tenacitate în a depăși pină și o boală cumplită ca paralizia infantilă, micul Adam pare că ignorează complet sistemul de referință al oamenilor. Poate din necunoaștere, caracteristică unei vârste fragede. Dar cu siguranță, grație puterii, proprie copiilor, de a se integra ritmului natural. Astfel, ceea ce pentru ceilalți este o nenorocire, pentru el rămâne un accident în armonia veșnică a naturii, accident ce trebuie să fie depășit. Și aici este meritul regizorului care, abordând o temă de devastatoare melodramă, reușește de fapt să creeze un basm. Un basm despre înțelegerea omului cu caii — poate sub imperiul aceluși sentiment care i-a determinat pe greci să considere calul și călărețul o singură ființă: centaurul. Și cum tot despre cai, dar cei sălbatici, ni se povestește într-un straniu și singular film («Visul cailor sălbatici»), Kachyna nu uită să-i aducă în trecere un modest omagiu (fuga hergheliei prin apă). Dar aceasta, evident, nu-i totul, căci în film este vorba de un basm ceh, chiar dacă a fost făcut după adaptarea unei nuvele a australianului Allan Marshal. Satul și orașelul ceh, cu oamenii, cu obiceiurile, cu străzile și casele lui medievale, hrănesc de asemenea fantezia și sufletul copilului.

Regizorul renunță pe alocuri la o riguroasă ritmare a povestirii sau folosește nu foarte original imaginea colorată, dar aceasta nu diminuează cu nimic plăcerea și bucuria de a trăi pe care ți le transmite filmul.

Iuliana POP

ACTORI ȘI ROLURI

Mimsy Farmer

(foto 1)

și **John Phillip Law**

(foto 2),

interpreți
filmului

Mihail Strogoff,

semnat de

Eriprando Visconti.

După

Călugărița din Monza,

tinărul cineast,

moștenitor

al unui nume

celebru,

a învățat

multe.

de Constantin POPESCU

FATTY-ARBUCKLE Roscoe

Actor și regizor american de film, născut la Smith Center (Kansas), la 24 martie 1881, mort la New York, la 29 iunie 1933. Reprezintă una din figurile pitorești ale burlescului mut american. Obez, prostănac, don juan, virându-se pînă în gît în cele mai năstrușnice aventuri, Fatty face parte din cohorta comicilor foarte populari situați undeva mai jos de nivelul unor mari actori-creatori de talia unui Chaplin, Keaton, Laurel și Hardy. Interpretează și uneori pune și în scenă o serie năstrușită de scurt metraje comice pentru Mack Sennett la Keystone, unde are ca parteneri pe: Chaplin, Chester Conklin, Ford Sterling, Mabel Normand, Marie Dressler ș.a. Gloria sa se menține intactă între anii 1913 și 1919, dar o dată cu începutul anilor '20 este implicat într-o serie de scandaluri răsunătoare, care-i ruinează cariera și-l împing aproape la sinucidere. Încearcă să-și refacă o celebritate deja iremediabil compromisă, realizînd sub un nume nou (John W. Goodrich) o serie de comedii, cu Eddie Cantor și scurt metraje educative. Dar după un turneu la Paris, unde nu strîngește decît un penibil succes de curiozitate, înțelege că a pierdut definitiv partida. Moare șintuit la stîlpul infamiei, victimă a unei îndelungi și peride campanii de presă.

FAULKNER William

Prozator, dramaturg și scenarist de film și TV american, născut la New Albany (Mississippi) la 23 septembrie 1897 — mort în 1962. Considerat cel mai mare scriitor american contemporan, laureat al Premiului Nobel și deținător al Premiului Pulitzer pe 1955, W.F. nu s-a limitat doar la romanele, povestirile și nuvelele sale, ci a simțit adeseori nevoia unor alte mijloace de exprimare. A scris astfel o piesă de teatru, o «novel play» intitulată *Requiem for a Nun* (1955), după un procedeu original, împletind narațiunea cu dialogul scenic și inserul cinematografic. A transpus în mimodramă romanul său *As I Lay Dying*, prezentat de Jean-Louis Barrault sub titlul *Autour d'une mère* (1934/35), iar în 1953 a adaptat pentru TV novela sa *The Brooch*. Dar cea mai importantă contribuție o va aduce în domeniul cinematografului atît prin scenariile sale originale, subiectele și dialogurile scrise special pentru film, cît și prin adaptările propriilor sale romane sau ale altor scriitori (lăsînd uneori pe alții să-i adapteze propriile sale romane). Filmografia sa comportă astfel mai întîi scenariile și dialogurile a 5 filme realizate și produse de Howard Hawks: *Ultima noapte* (1933); *Marșul de noapte* (1936); *To Have and Have Not* (1944) după Hemingway; *The Big Sleep* (1946) după Raymond Chandler; *Land of the Pharaohs* (1956). Apoi scenariile filmelor *Vasul roșilor* (1937) de Tay Garnett și *The Tarnished Angels* (1958) de Douglas Sirk. Pe al doilea plan vom cita adaptările romanelor sale celebre, ca: *Sanctuary*, în două versiuni: prima în 1931 cu titlul *The Story of Temple Drake* (r: Stephen Roberts), a doua, cu titlul original, din 1961 (r: Tony Richardson); *Intruder in the Dust* (*Nechemat în țărînd-1949-r: Clarence Brown*); *The Long Hot Summer* (*Lunga vară fierbinte*) în cele două versiuni, cea semnată de Martin Ritt pentru ecran (1958) și foarte liberă adaptare TV din anii '60; *The Sound and the Fury* (1958-r: Martin Ritt).

FAYE Alice

Acrită de film și cîntăreașă americană de jaz, născută Alice Leppert, la New York, la 5 mai 1915. A fost una dintre cele mai sărbătorite stele ale filmului muzical american, din cele care au asigurat acestui gen permanența și viabilitatea, cunoscînd o perioadă de glorie de un deceniu (1935-1945). Vine în film cu o bogată experiență scenică și muzicală: studiasse dansul din copilărie și la 14 ani era «Chorus-girl» pe Broadway în baletul faimoasei trupe de revistă a lui George White. Descoperită de Rudy Vallee, devine cîntăreașă în orchestra acestuia, iar atunci cînd impresarii de la Fox încep să transpună pe ecran revistele *George White's Scandals*, ei vor face desigur apel și la blonda steluță, acum promovată la rangul de star muzical. Chipul ei de păpușă dolofană și neașteptata-i voce baritonată, unite cu un farmec simplu, direct, cu un joc sincer, nesofisticat, o impun publicului în filme ca: *Iubita marinarului*; *365 nopți în Hollywood*; în fiecare seară la ora opt; *Dragoste în culise* etc. și în roluri de mamă sau parteneră a micuței Shirley Temple în: *Cin-Cin*; *Săraca fetiță bogată*. Șansa de a-și depăși limitele impuse de tipul ei convențional și de genul de filme în care era cantonată se ivește o dată cu moartea celebrei Jean Harlow, prima blondă platinată a ecranului, cînd studiourile Metro fac apel la ea ca s-o dubleze pe aceasta în ultimele secvențe din filmul ei postum, *Saratoga*. Producătorii de la Hollywood văd acum în ea «o nouă Harlow», dar ea își va impune tipul ei care n-are nimic comun cu personajul defunctei. E un tip de fată loială, bravă, generoasă, care știe să cînte și să danseze, dar care poate și emoționa o întreagă sală pînă la lacrimi. O va dovedi rînd pe rînd în filme memorabile ca: *Focul din Chicago* (1938); *Rapsodia diabolică* (id.) și *Portul destinelor* (1940) de Henry King, în musicalurile: *Un băiat timid*; *Parada nebulilor*; *Scandal în lumea bună* (cu muzica lui Irving Berlin); *Sally, Irene și Mary*, în *Cavalcada Hollywoodului*; *Cînd felinarele se sting* și în drama de aventuri *Baricada*. Anii '40 îi asigură noi triumfuri în musicalurile: *Cavalcada jazului*; *Lilian Russell*; *That Night in Rio*; *Week-end în Havana*; *Tin-Pan-Alley*; *Hello, Frisco, Hello*; *Four Jills in a Jeep*, precum și în dramele: *Idolul prăbușit* de Preminger și *The Girl He Left Behind*. Din 1946 s-a retras de pe ecran, dedicîndu-se radioului și TV-ului, revenind pentru o singură dată, în 1962, în drama muzicală *State Fair*.

FEINZIMMER Aleksandr Mihailovici

Regizor sovietic bielorus de film, născut la Ekaterinoslav (Dnepropetrovsk) la 13 ianuarie 1906. Deși debutează și activează ca regizor în anii vorbitorului, aparține ca formație școlii sovietice mute, fiind asistent de regie pe lîngă Pudovkin la *Sfirșitul St. Petersburgului* (1927) și pe lîngă Iulii Raizman la *Galera* (1928). Primul film realizat de el este *Hotel Savoy* (1930), operă violentă și romantică despre epoca războiului civil, după care turnează *Fericirea* (1932), primul său film vorbitor, în colaborare cu V. Soloviev. Se impune atenției generale cu un film de rafină factură, *Locotenentul invizibil* (1934), satiră subtilă a militarismului țarist, în cadrul baroc al secolului al XVII-lea, ecranizare a binecunoscutei nuvele a lui Iuri Timanov. Realizează apoi *Cei din Baltica* (1937), istorisind aventurile unui grup de marinari în timpul războiului civil. În anii celui de-al doilea război mondial turnează *Petrolierul Derbent* (1941) și *Brigada Kotovski* (1943), întoarcere la temele revoluției, zugrăvind portretul unui Ceapaev bielorus. *Batalionul de mare* (1945) și *Pentru cei de pe mare* (1948), după o dramă de Boris Lavreniev, readuc teme eroice din lumea marinarilor. Gravele probleme de după război sînt atacate cu curaj în filme ca: *Ei au o patrie* (1950) și *Zorile deasupra Niemenului* (1953). După o incursiune în istoria Italiei cu filmul *Tănuțul* (1955) după romanul lui Ethel Lilian Voynich, revine la temele de actualitate cu: *Aviatorii* (1956); *Fata cu chitara* (id.); *Noaptea necruțătoare* (1962); *Leul care doarme* (1965); *De parte în apus* (1969).

TE
LE
GRA
ME

● Cunoscuta piesă a lui Felicien Marceau «Oub va fi ecranizată de către regizorul Jean Herman. În rolurile principale vor apărea Guy Bedos, Jean Rochefort, Michel Galabru, Marie Dubois (foto 1) și Bernadette Lafont.

● Jana Brejchova și Radovan Lukovsky sînt interpreții serialului TV «F.L.Vek», realizat în studiourile cehoslovace de către František Filip, după povestirile lui Alois Jirásek.

● Actrițele Carroll Baker și Debbie Reynolds au dat în judecată pe producătorii recentului lor film, «Eva», sub acuzația de a fi introdus la montaj, în pofida contractului, cîteva scene de strip tease, realizate cu ajutorul unor dubluri.

● Un proiect mareț al lui Jean-Gabriel Albicocco: adaptarea pentru ecran a romanului-fluviu al lui Romain Rolland «Jean Christophe».

● Un concurent serios al lui «Love Story» pe ecranele americane se anunță a fi «Albă ca Zăpada» a lui Walt Disney, film reluat cu succes în numeroase cinematografe.

● Mary Töröcsik (foto 2) și Ferenczy Istvan sînt parteneri în filmul lui Istvan Gaal, «Holt Vidék».

● Filmele lui Marco Ferreri și Bellocchio, «Audience» și, respectiv, «În numele tatălui» au fost interzise în Italia la cererea autorităților catolice.

de Liviu TIMBUS

ACEST PUBLIC
PRETENȚIOS...

Sîntem respectuos rugați să adresăm felicitări televiziunii pentru ideea de a fi prezentat în negativ titlurile filmului «Jobenul». În locul obișnuitelor litere albe, caractere negre, mult mai favorabile procesului de decriptare a ochiului omenesc. Scrisoarea a fost expediată pe adresa redacției noastre de către un grup de pensionari din București (str. Semicercului nr. 2), «oameni simpatici dar de la trei dioptrii în sus» și care, glumește în continuare autorul principal al misivei, au avut în sfîrșit prilejul de a înțelege un film de la primele respirații ale genericului și pînă la căderea titlului final, «deoarece pînă atunci vorbele scrise au murit înainte de a se naște, pe fondul alb al ecranului, înghițite în bulboane de nori, în rachii cu crinolină sau în plastroane de frac».

Fericitul eveniment a avut loc în seara zilei de 12 noiembrie, cînd, ce-i drept, bențita albă, aplicată în subsolul ecranului, s-a cam incurcat în picioarele protagoniștilor, dar, în schimb, a pus în evidență suita dialogurilor edulcorate, atît de specifice comediilor muzicale de acum trei decenii, piese de serie confecționate de oameni serioși pentru gusturile și plăcerea unui public larg, naiv și inimos, adaptat perfect ritmului mental al fabricanților de fondante pe 36 mm.

Tempi passati. Ceea ce a fost cîndva o artă a imaginilor în mișcare a devenit astăzi, pentru noi toți, mari și mici, o artă a mișcării imaginilor, adresată unui public care și-a pierdut candoarea de altădată, și care se așază în fața aparatelor de recepție lucid și intransigent și cu o preferință sensibilă acordată preciziei, argumentației solide, comentariului dens și concis. Un motiv, între altele, care ne determină să aducem din nou felicitări autorilor populari emișioni «Universal șotron», care, ca și altă dată, ne-a dovedit că se pot spune lucruri serioase, de specialitate, pe înțelesul tuturor, și că, mai cu seamă, se pot găsi variate mijloace pentru a satisface setea de informație științifică a micilor noștri spectatori.

Vom împărtăși în continuare interesul publicului nostru pentru rigoarea și precizia informației acordînd calificativul de bine spre foarte bine emișionii «La volan». Reconstituirea prin mijloacele documentarului cinematografic a unor tragice accidente de circulație (prin transformarea ad-hoc a celor în cauză, victime și făptași, în veritabile personaje de film polițist) a relevat din nou cu pregnanță cauza ultimă a accidentelor rutiere: nesocotirea eticii și echității societății noastre socialiste. Pasiunea volanului — au demonstrat și de data aceasta autorii populare emișioni — predispozițiile naturale pentru meseria de șofer, promptitudinea reflexelor, priceperea sau eficiența soluțiilor de moment sînt departe de a fi singurele atribute ale unui bun conducător auto. Aici ca și pretutindeni de altfel, etica profesională, conduita morală, intransigența sau receptivitatea față de influențele nocive, față de mentalitățile retrograde rămîn suverane.

Am așteptat cu mult interes și documentarele televiziunii consacrate unor importante sectoare ale vieții noastre economice, reportaje despre viitorul și prezentul României socialiste, realizate îndeobște cu concursul omului de specialitate, al savantului de renume, al artistului consacrat și pe baza unui bogat material informațional.

Le-am așteptat pentru a adresa din nou o întrebare televiziunii: de ce oare se utilizează atît de rar și cu atîta zgîrcenie imaginea-document realizată cu trei sau patru decenii în urmă. De ce, cu alte cuvinte, nu se întrebuițează frecvent antiteza prezent-trecut prin mijloacele atît de sugestive ale peliculei cinematografice, acest joc în alb și negru, capabil de a da relief, forță și semnificații ideilor propuse.

Consemnăm cu bucurie introducerea în programul săptămîinii a noului serial «Patru tanchiști și un ciîne», producție cinematografică datorată studiourilor TV din Republica Populară Polonă. Considerăm în schimb prematur să oferim telespectatorilor noștri păreri concluzive, acum, după vizionarea primului episod. Deocamdată, preparative meticuloase de cursă lungă prin care ni se anunță un film solid, clădit cu grijă gospodărească. O treabă bună, concepută după canoanele artei majore, în care portretul și analiza psihologică pot deschide cîmp fertil domeniului factologic, invenției propriu-zise, acțiunii născute din jocul caracterelor și nu viceversa. Și... o treabă mai puțin izbită, dacă filmul va continua să acorde mai puțin importanță elementelor de inedit și surpriză, acestor nevoi omenestii ale spectatorului comun, obișnuit cu seriarele în care episoadele se încheie rotund, au viață proprie și mai cu seamă nu sînt lipsite de dinamismul și savoarea neprevăzutului. Vom mai reveni.

de Teodor MAZILU

*niște mici
descoperitori
și o mare
descoperire*

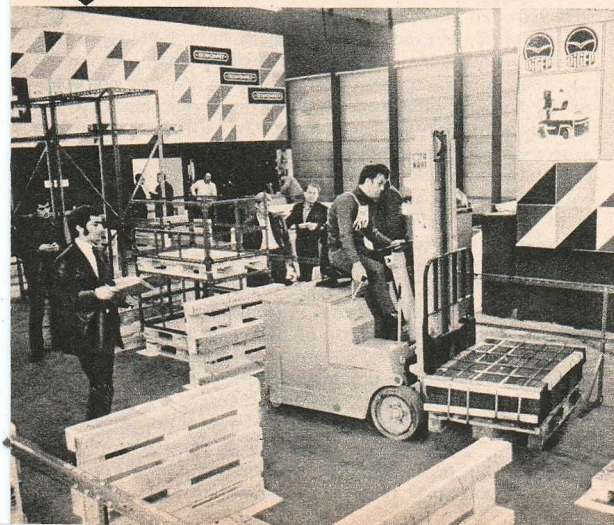
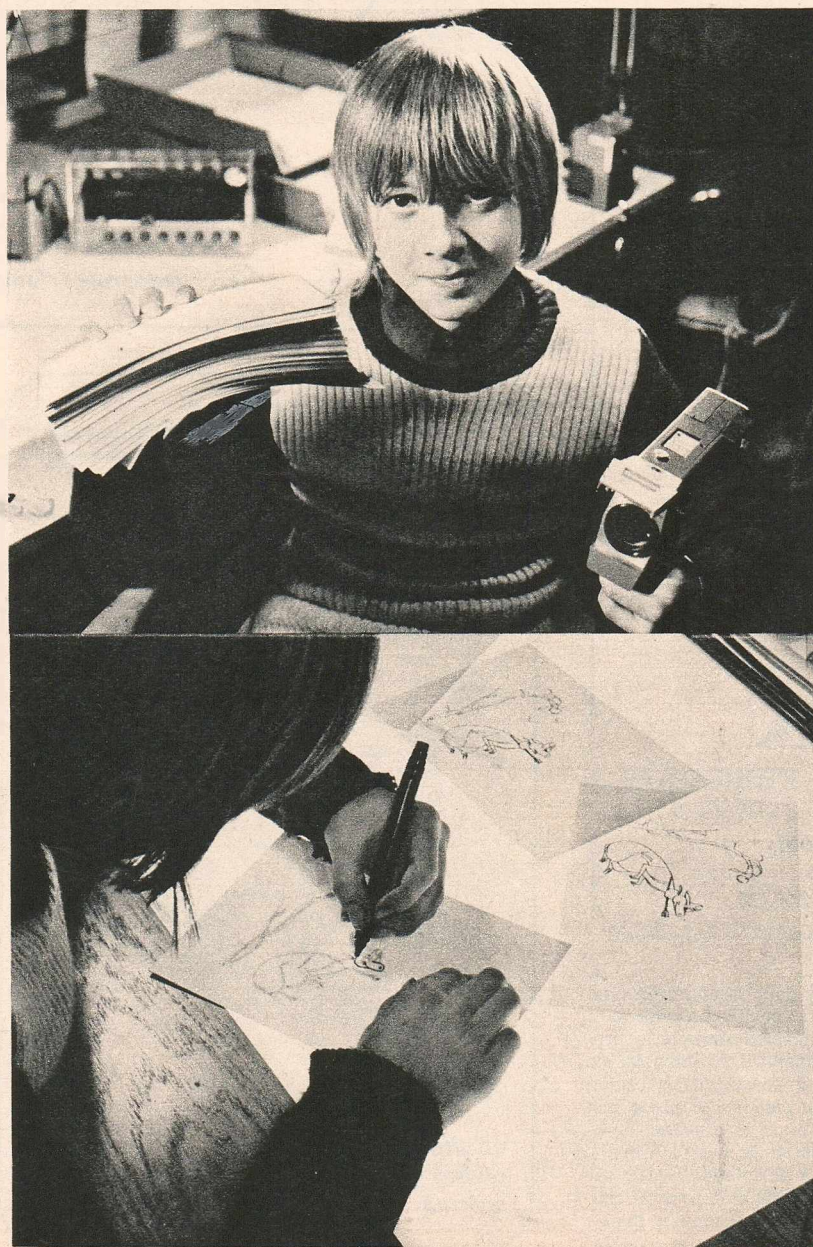
◀ *Un grup de școlari din orașul spaniol Almadén, care se jucau în afara orașului, pe locurile denumite Los Terrenos, au descoperit un megalit preistoric considerat de savanți a avea o mare valoare arheologică.*

*la 12 ani,
cineast cunoscut*

Galeria copiilor minune se îmbogățește mereu cuprinzând noi domenii de activitate ale spiritului omenesc. Iată-l pe tânărul suedez Bo Michanek în vîrstă de 12 ani, copil minune în domeniul creației cinematografice de desen animat. Filmele lui Bo sînt frecvent programate de televiziunea suedeză, iar recent pelicula sa «Marten Persson» a obținut un prestigios premiu internațional. Și un amănunt (fără semnificații speciale): Bo este stîngaci.

*întrecerea
ridicătorilor*

Se modernizează concursurile pentru titlul de «al mai tare om ghin lume». Acum, nu forța mușchilor, ci materia cenușie hotărăște. Ca în acest concurs organizat la Budapesta pentru cel mai bun operator de mașini de ridicat. Au participat peste o sută de concurenți, iar Fabian Mihaly, de la întreprinderea budapestană «Compak», a obținut premiul I pentru performanțele sale de îndeminare, precizie, viteză.

zdrelea

Nu știu exact cum îl cheamă, nici n-am făcut eforturi prea mari în direcția asta, dar numele de Zdrelea i se potrivește atît de bine încît nu vād de ce trebuie să caut altul. Totul îi curge de pe el, și hainele, și zimbetul, și punctele de vedere. Chiar și glumele lui petice au ceva de zdreanță, de ceva îndelung folosit. Totul pare de împrumut și chiar privirea lui idiot jucăușă pare luată pe veresie. Ai impresia că trebuie să dea totul înapoi, că nimic nu-i aparține.

Totuși, nu aerul ăsta de îngălat, nici mersul ăsta tontălau ne supără în primul rînd la Zdrelea. Nici măcar bonomia lui luată pe datorie. Altceva te scoate din sărite la Zdrelea. N-ai de unde să-l apuci. Nu e numai zdrențaros, ci și unsuros. Mereu îți scapă printre degete, mereu alunecă în direcții nebanuite pentru un tontălau. Nu știi nici dacă e bărbat, nici dacă e femeie — vestimentația și conversația te pot pune în încurcătură. Nu știi nici dacă e tînăr sau bătrîn — expresia feții lui, amorfă, dă prea puține indicații în această direcție.

Zdrelea e mai curînd un sac decît un om. Și încă un sac potrivit... El nu știe decît să adune și să inghesuie tot ce vede în sacul ăla mizer... Niciodată însă nu poți să afli vreo părere de-a lui Zdrelea, orice i-ai spune are grijă să îngroape, și în loc de răspuns te trezești c-un mormînt. În loc de idei are o sacoșă... Căci Zdrelea pleacă tot timpul la tîrguit. Asta e plăcerea lui... Dacă ar muri într-o piață, ar muri cu zimbetul pe buze... Dar el vrea să cumpere fără să plătească — căci nefericitul, tontălaul se crede și șmecher, dat dracului...

Mulți sînt înclinați să vadă în Zdrelea un tip enigmatic, un tontălau straniu... Coace ceva Zdrelea ăsta... Pregătește ceva Zdrelea ăsta... Oare la ce s-o fi gîndind el în timp ce ronțăie semințe?

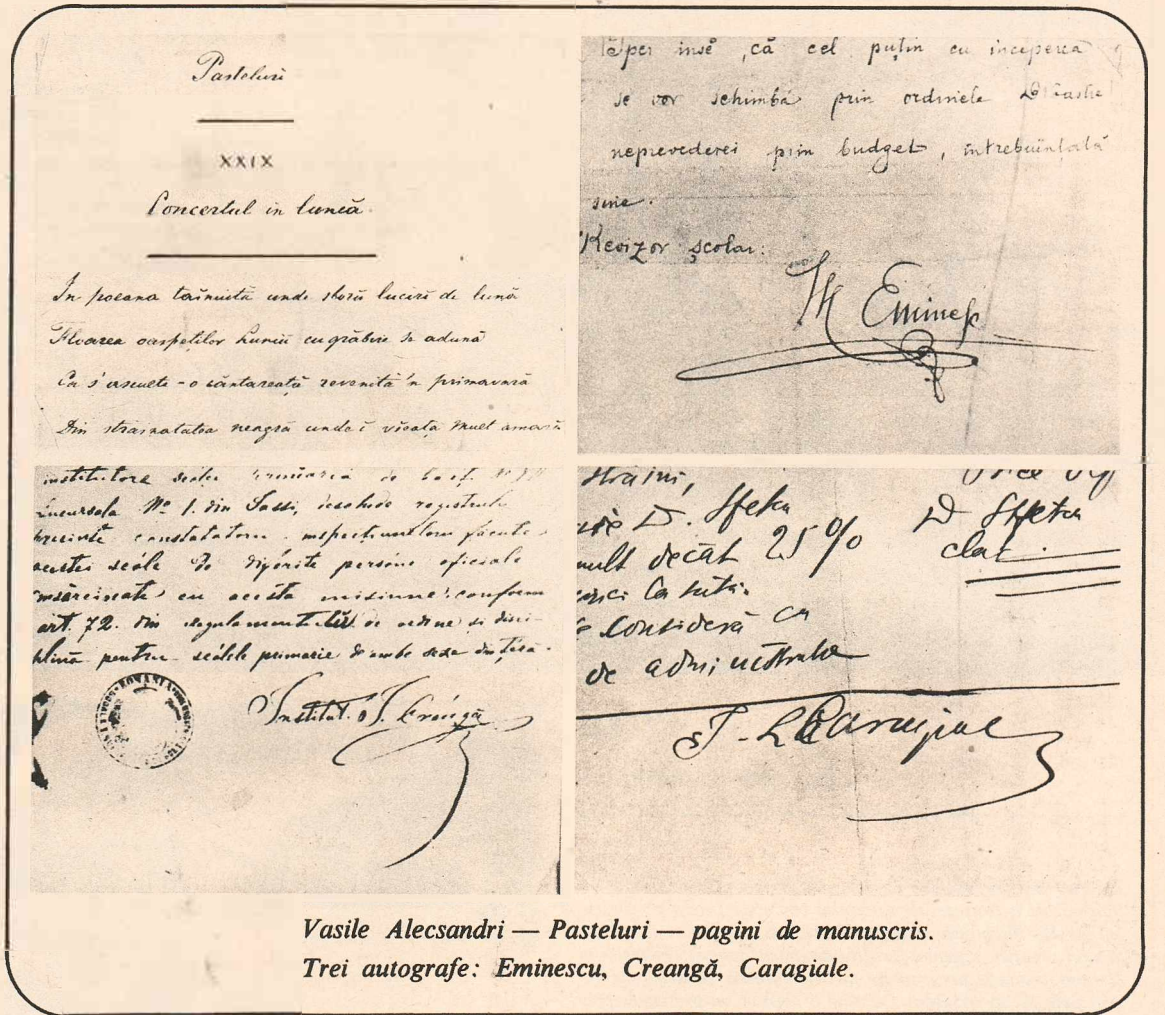
Oare ce-o fi în capul lui Zdrelea? Nu vă agitați. Nu căutați pretutindeni miracole...

În capul lui Zdrelea nu există nimic.

LITERATURA ROMÂNĂ ÎN CASA EI

de George MUNTEAN

Înființat în 1957, Muzeul literaturii române este una dintre primele instituții de acest fel din lume, în care valorile literare ale unui popor sînt adunate, cercetate și, în parte, expuse accesului public într-un chip cît mai cuprinzător cu putință. În cei 14 ani de cînd există, el a fost «transportat» prin mai multe clădiri, pînă cînd, în sfîrșit, i s-a găsit locul necesar în actualul edificiu din strada Fundației nr. 4, el însuși monument istoric. Aici s-au putut crea o seamă de condiții care să înlesnească atît o punere sugestivă în valoare a unei părți din tezaurul său, cît și un contact divers și relativ continuu cu activitatea de cercetare și mai ales cu marele public. Ba, dintr-un punct de vedere, publicul este deocamdată chiar mai avantajat, în sensul că accesul său la bunurile intrate în expoziția permanentă a muzeului nu comportă nici un fel de stînjnire, cîtă vreme cercetătorul încă ajunge relativ greu la vreo piesă ce l-ar putea interesa între cele peste 16 000 de dosare cu manuscrise ori între cele peste 24 000 de titluri de tipărituri (cărți și periodice), cite se află acum în patrimoniul muzeului. Acestora li se adaugă ilustrații, picturi, felurite fotografii, vederi și alte obiecte care au aparținut diversilor noștri scriitori, încît cînd întreagă această comoară va fi plener valorificată și intrucitva «rulată» prin fața vizitatorilor, menirea muzeului va fi în mare măsură îndeplinită. Evident, eforturi foarte serioase s-au făcut și pînă acum și mai ales se vor face și în continuare cu dăruire și bunăvoință din partea tuturor slujitorilor acestei instituții, pe care Perpessicius, fondatorul ei, o dorea un «altar unde va arde veșnic vie flacăra verbului românesc».

Vasile Alecsandri — Pasteluri — pagini de manuscris.
Trei autografe: Eminescu, Creangă, Caragiale.

KORUNK

HAVI SZEMLE
SZERKESZTI: DIENES LÁSZLÓ

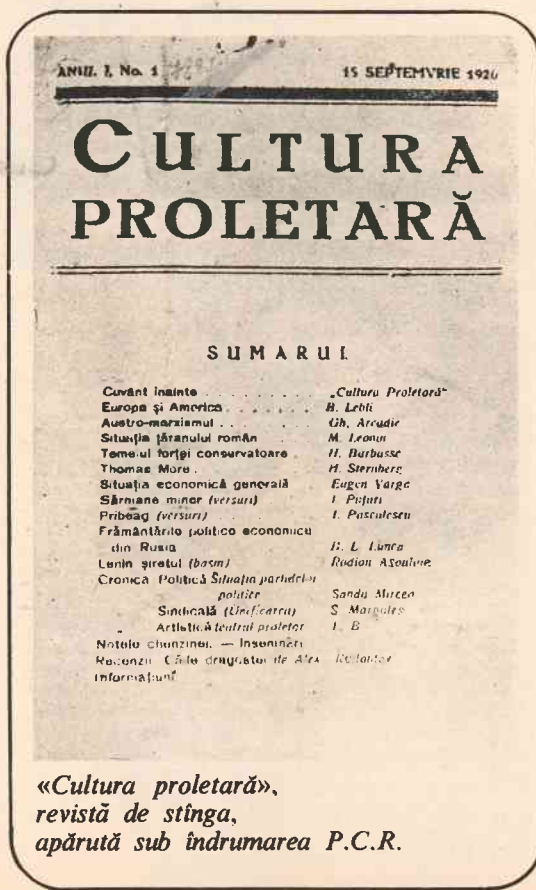

1926

FEBRUÁR

«Korunk», revistă militantă
în limba maghiară,
apărută sub îndrumarea P.C.R.

Astfel, una dintre primele griji de după instalarea în noul sediu a fost aceea de a organiza o expoziție permanentă a muzeului, care să mijlocească un contact simbolic și cronologic al vizitatorului cu date, imagini și reprezentări ale tuturor marilor valori ale literaturii noastre, de la origini și pînă în contemporaneitate. Idee cum nu se poate mai bună și cu efecte directe asupra culturii și educației privitorului, pe care oricine o va îmbrățișa de îndată. Cît privește modul de traducere practică a ei, soluțiile la care s-a ajuns, acestea nu ni se par însă de fiecare dată prea fericite. Arhitecții E. Strausser și A. Mureșanu și graficianul B. Benkó au încercat să creeze un cadru cît mai modern și accesibil

«Cultura proletară»,
revistă de stînga,
apărută sub îndrumarea P.C.R.

privitorului, alcătuiind vitrine în interiorul cărora au dispus exponatele, încercînd cîteva variante de prezentare a lor. Dar răceala sticlei și a metalului, lipsa a aproape oricărui element care să sugereze cadrul, epoca, mediile în care s-a născut și a circulat o operă fac ca perindarea prin fața exponatelor să n-aibă decît rareori efectul scontat. Cele cîteva machete de case ale scriitorilor (casa Dosoftei din Iași, Eminescu din Ipotești, Coșbuc din satul cu același nume etc.) sînt și ele pe cît de corect executate, pe atît de lipsite de orice element care să le dea un accent specific, o notă de viață sau care să sugereze vreo legătură cu operele respective. Plutește un aer «saharian» în juru-le, care va trebui înlăturat, făcînd din ele «oaze» sugestive, vii, ale muzeului. Dorința nobilă de a face din expoziția permanentă un film expresiv al dezvoltării literaturii române din toate timpurile a impus cu necesitate apelul la facsimile și fotocopii etc., cele mai multe admirabil executate. Dar lucrul trebuie menționat expres de fiecare dată, pentru ca privitorul să știe exact ce are sub ochi, chiar dacă reproducerea nu sînt cu nimic mai prejos decît originalul. Oricum, ne aflăm într-o expoziție permanentă în care se pot ține (și vor trebui ținute) lecții cu elevii din clasele mai mari și cu studenții, într-un loc pe care Universitatea populară și alte foruri de răspîndire a literaturii române vor trebui să-l «exploateze» fără milă și ezitare. Lucrul e cu atît mai ușor de îndeplinit cu cît conducerea muzeului s-a și gîndit la astfel de posibilități. Tot deschise pentru diversificarea contactelor sale cu publicul, muzeul, pe lîngă expozițiile temporare la sediu, în țară și în străinătate, va organiza o serie de conferințe, întîlniri, dezbateri și simpozioane științifice, între care amintim unul, internațional, în decembrie, despre Panait Istrati și altul, în primul trimestru al anului viitor, despre document și istoria literară. De asemenea, o serie de seri literare lunare (incepute printr-un recital de poezie susținut de actorul Tudor Gheorghe), cîteva spectacole cu piese de teatru inedite sau mai puțin cunoscute, cursuri cu plată pentru candidații la bacalaureat și la facultățile cu profil filologic, întîlniri cu cititorii cărților scoase de muzeu și ai revistei «Manuscriptum», la sediu

HARTA CĂRȚII ROMÂNEȘTI VECHI

Iată un instructiv tabel sinoptic al centrelor în care s-au tipărit cărți românești vechi între 1508 și 1830, an în care, convențional, epoca veche a cărții românești încetează (după fiecare localitate se dau, în ordinea vechimii, anii între care au funcționat acolo tiparnițe):

1. Tirgoviște (1508-1821) — 29 de cărți (18 în română, 6 în slavonă, 5 în slavo-română; slavona fiind, cum se știe, o vreme limba oficială a cancelariilor domnești și a bisericii, repede înlăturată însă de română, care devine preponderentă și apoi exclusivă, cum se vede și din această înșirare, cărțile în slavonă și în slavo-română fiind de regulă printre cele mai vechi).
2. Sibiu (1544-1830) — 181 de cărți, toate în română.
3. Brașov (1557-1827) — 68 de cărți (42 în română, 23 în slavonă, 3 în slavo-română).
4. Cluj (1570-1830) — 23 de cărți, numai în limba română.
5. Bălgrad (Alba Iulia) (1579-1702) — 21 de cărți (19 în română și 2 în slavonă).
6. Sebeș-Alba (1580-1683) — 2 cărți, ambele în română.
7. Orăștie (1582) — o carte în limba română.
8. Cîmpulung (1635-1650) — 4 cărți (una în română și 3 în slavonă).
9. Govora (1637-1642) — 7 cărți (5 în română, una în slavonă, una în slavo-română).
10. Iași (1642-1830) — 236 de cărți (231 în română, una în slavonă și 4 în slavo-română).
11. Mînaștirea Dealu (1644-1647) — 4 cărți (3 în română și una în slavonă).
12. Suceava (1649) — o carte în română.
13. București (1678-1830) — 249 de cărți (201 în românește, 31 în slavonă și 17 în slavo-română).
14. Blaj (1678-1830) — 137 de cărți, toate în limba română.
15. Buzău (1691-1816) — 28 de cărți (14 în română și 14 în slavo-română).
16. Snagov (1696-1701) — 7 cărți, toate în românește.
17. Sîmbăta Mare (1696-1726) — 2 cărți în românește.
18. Rimnic (1703-1825) — 142 de cărți (133 în română, 4 în slavonă și 5 în slavo-română).
19. Rădăuți (1744-1746) — 5 cărți în română.
20. Căldărușani (1766) — o carte în română.
21. Baia (1778) — o carte în română.
22. Timișoara (1790-1825) — 2 cărți (una în română și una în slavo-română).
23. Mînaștirea Neamțu (1807-1830) — 55 de cărți, toate în română.
24. Oradea Mare (1807-1830) — 5 cărți, toate în română.
25. Lugoj (1819) — o carte bilingvă.
26. Arad (1829) — o carte în română.
27. Viena (1701-1827) — 50 de cărți (49 în română și una în slavo-română).
28. Buda (1780-1830) — 195 de cărți, toate în română.
29. Pesta (1808) — o carte în română.

Dacă pentru toate aceste cărți am fi menționat și anii de apariție, atunci începuturile și biruința timpurie și apoi definitivă a cărții românești ar fi fost și mai consistent argumentată. Însă și din cele de mai sus cititorul își poate face o idee asupra acestei emoționante evoluții.

Mihail Sadoveanu, Ion Marin Sadoveanu și Demostene Botez.

Tudor Arghezi și soția
într-un grup cu Nicolae Labiș.

G. Călinescu, permisul C.F.R. al ziaristului.

și în alte locuri din țară, sînt de natură a diversifica activitatea muzeului, a-l integra pe acesta activităților noastre culturale mai largi, făcînd din el o instituție funcțională, modernă, dinamică. După supraetajarea unei aripi a sale, după alte eventuale extinderi, după înzestrarea lui cu aparatura necesară (de copiere și reproducere mecanică a textelor, imaginilor etc.), după constituirea unei fonoteci — tot muzeale — și a unei filoteci adecvate, după organizarea bibliotecii (cele 24 000 de titluri de tipărituri trebuind neapărat puse la dispoziția adecvată a specialiștilor), a arhivei și depozitului, muzeul va intra într-o fază nouă, superioară celei de acum, care reprezintă însă o foarte serioasă promisiune pentru cele ce vor urma. Tezaurul acumulat, perspectivele creșterii lui neconținute obligă diriguitorii acestei instituții la gesturi pe potrivă, determinate de nevoia valorificării lui multiple și cu efecte dintre cele mai durabile asupra conștiinței publice.

EXPOZIȚII LITERARE

Încă de la deschiderea sa, din 1958, Muzeul literaturii române a organizat mai multe expoziții închinată diferiților scriitori, precum Alexandri, Eminescu, Creangă, Caragiale, Delavrancea, Neculuță, Sahia, Sadoveanu ș.a., care au fost deschise la sediu sau în diverse localități din țară. Anul acesta și în cel viitor se va organiza o expoziție itinerantă Caragiale, cite una, la sediu, privind pe Tudor Vianu și Oscar Walter Cisek, pentru Arghezi urmînd a se deschide anul viitor muzeul din casa sa din Mărțișor. O expoziție Panait Istrati a fost organizată în Franța și în Tunisia, de unde va reveni în Franța, la Nisa, și va fi deschisă în cadrul Tîrgului internațional al cărții (cînd municipalitatea orașului va da unei străzi numele scriitorului român), pentru ca, după un scurt stagiu la București, să ajungă în Iran, al cărui prim-ministru, Amir Abbas Hoveida, și-a trecut, cum se știe, un doctorat cu o teză despre Panait Istrati. Intenția e ca expoziția să refacă majoritatea itinerarelor străbătute de Istrati în zburciomata-i viață. Expoziția Eminescu, care a fost deschisă în Cehoslovacia, va fi reluată în Italia, apoi la Viena și Berlin, după cum luna Sadoveanu va «colinda» prin țările socialiste, una Cisek va fi găzduită în R.F. a Germaniei etc., toate fiind deschise, evident, și la

sediu, dimpreună cu sau între altele.

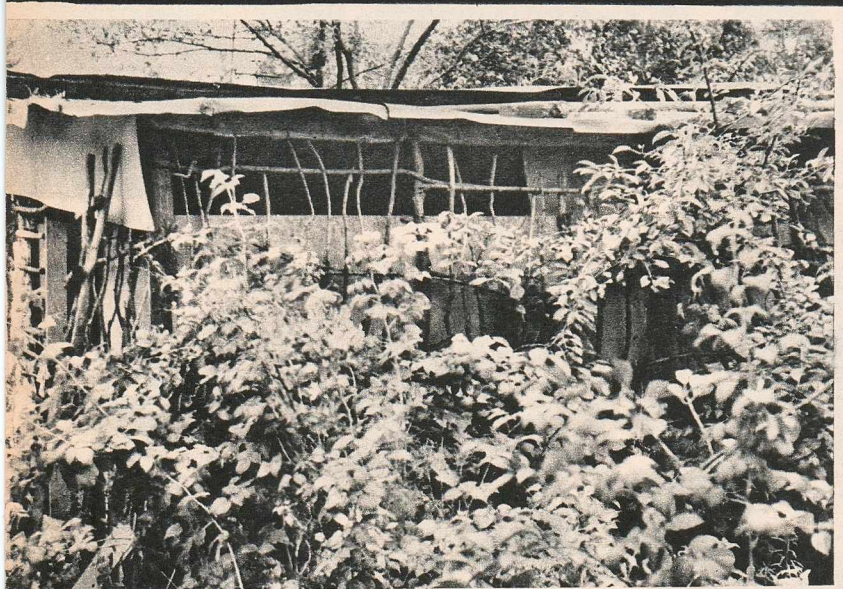
Expozițiile temporare de la sediu sînt aglomerate cu obiecte și mobilier ce au aparținut scriitorilor respectivi, cu documente împrumutate de la alte instituții sau de la familia, ele beneficiază de un spațiu mai amplu decît în cea permanentă, încît presiunea lor asupra conștiinței publice e mult mai intensă. Cele organizate peste hotare presupun, unele, reciprocitate, ceea ce face ca din cînd în cînd să ni se înlesnească și contactul, «prin expunere», cu valori ale literaturii universale. De asemenea, muzeul a sprijinit deschiderea mai multor case și muzee memoriale, consacrate unor scriitori, acțiune pe care o va continua cu încă mai multă perseverență, mai ales după încadrarea sa cu personal corespunzător ca număr și calificare. Cu concursul său s-au deschis și muzeele Ion Slavici din Șiria, Ion Creangă din Iași, I.L. Caragiale din Ploiești, după cum muzeele memoriale Mihai Eminescu de la Ipotești, cele dedicate lui Al. Vlahuță, Panait Cerna, ori lui Mihail Sadoveanu au fost înzestrate cu piese din fondurile sale sau organizate în întregime de el. Este o altă dimensiune a acestei instituții, care-i fixează mai bine locul și profilul său între celelalte mai mult sau mai puțin asemănătoare.

Cum arată un afacerist al zilelor noastre? Care sînt căile misterioase ale tentativelor de căpătuială? Cum poate spera un individ fără serviciu, fără ocupație ordonată, fără o pregătire certă, să-și asigure existența? De unde, din ce scoate el bani? Cum se descurcă?

Adevărul este că nu se descurcă. Încearcă, doar. N-are din ce scoate bani în afara muncii organizate, socialmente pretinse. Activitatea lui neîncadrată în producția legală e doar o fofilare de la obligația de a munci și de a participa corect la repartitia produsului social, un salt dezechilibrat de pe o plută pe alta într-un șuvoi de care încearcă să scape. Existența lui fără serviciu este provizorie, căile căpătuielii fiind, mai încoace sau mai încolo, înfundate. Iar afaceristul, ca înfățișare fizică, terenul lui de activitate, apare ca în ipostaza surprinsă în imaginile următoare.

UNORA COVRIGUL, ALTORA... NU, STIMABILILOR, NU MAI ȚINE!

de Sergiu ANDON

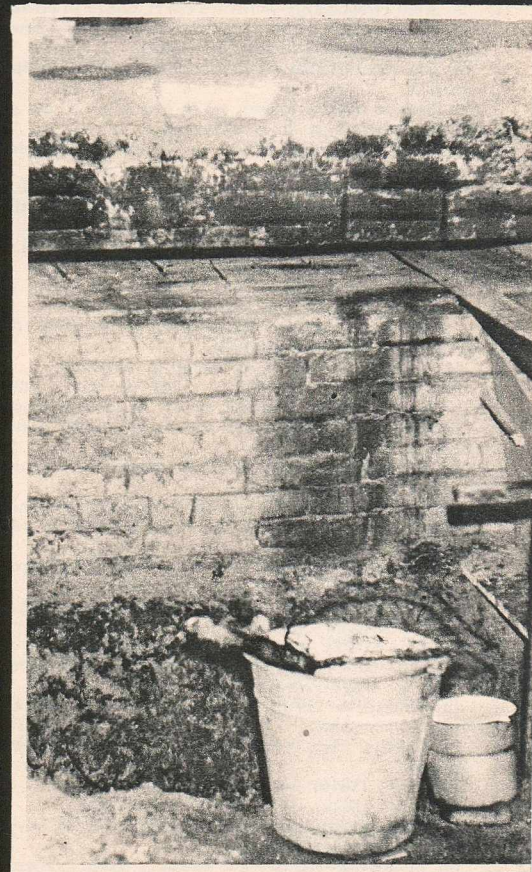
◀ În București, pe Șoseaua Giurgiului nr. 270, există o grădină. În grădină sînt bălării. Iar dincolo de bălării, cocirjată, dărăpănată și mîncată de eroziuni, se pitulează o construcție rahitică. Proprietarul acestui imperiu imobiliar se numește Marin Toma.

◀ Într-o zi, mai exact într-o noapte, șandramaua a început să trepideze de activitate. Apăruse un chiriaș, pe care, deocamdată, îl lăsăm în umbră. Despre tolerarea activităților acestuia proprietarul se scuză că își închipuia că are autorizație. Adevărul este că a închis ochii, îi convenea afacerea. Dar oamenii din jur n-au vrut să-i închidă. Și nici miliția. Așa se face că într-o dimineață, în zori, oamenii legii au pătruns în întunericul barăcii.

◀ Înăuntru ei au găsit oarecare «utilaje»...

...«unelte»...

...și multă, multă, mizerie.

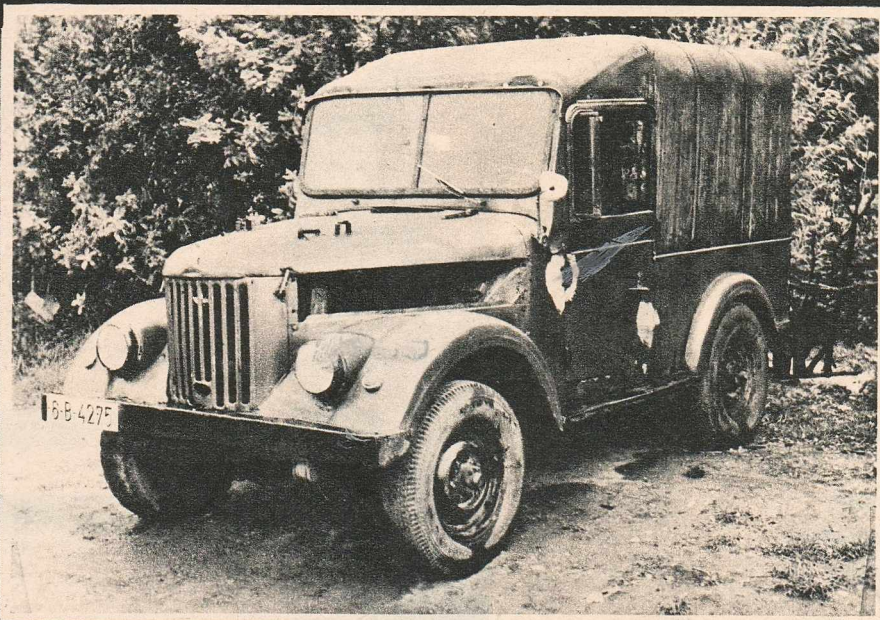
Întreg acest infern al igienei și improvizației avea o destinație industrială, scindura cu funingine ținea loc de bandă rulantă, murdăria de componentă chimică, iar magazia ciuruită, în totalitatea ei, conta drept fabrică. Bineînțeles — clandestină. Bineînțeles — de scurtă durată. Oricum, câteva dimineți din hrubă au ieșit mii de covrigi.

Acum, să introducem personajul. Nu este prea arătos și chiar dacă ar fi, s-ar deghiza. Ca să nu bată la ochi. Dumneavoastră vă puteți imagina că ați locuit în același bloc, pe aceeași scară, vecini de apartament, cu un industriș? Tot așa nu-și puteau imagina nici locatarii blocului E din Șoseaua Giurgiului nr. 67-77, unde, în apartamentul 134, locuiește Tănăsă Vizitiu, fabricantul clandestin de covrigi. Omul unui beneficiu net de minimum 300%. Individul a cărui «utilitate socială» se măsoară în 27 de ani de închisoare pentru furt, delapidare și lovre.

Ei, și când descinderea milițienilor era aproape terminată, a apărut și «Antilopa Gnu», avându-l la volan nu pe bătrînul Panikovski, ci pe Nicolae Boțogan, domiciliat în Șoseaua Olteniței nr. 65, bloc 9, apartamentul 38. Venise să ridice covrigii proaspeți și să-i transporte în cele două puncte de desfăcere (Mandravela și autogara Filaret), unde așteptau alți doi complici, vânzătorii angajați de Vizitiu. Numele lor? Mircea Nica și Marin Broboană, doi tineri de 17-18 ani, veniți din comuna Mădu-lari, județul Vâlcea, și caute o realizare în Capitală. N-au vrut să găsească într-o școală profesională, în halele unei uzine, pe un șantier, au preferat să strige câteva zile «la covrigu', ia covrigu'!» S-au ales pînă la urmă cu gaura lui. Dar s-au dezmeticit.

Epilogul afacerii se consumă, cum este și firesc, în fața organelor de justiție. Activitatea lui Tănăsă Vizitiu a fost efemeră. Dar semnificația faptului ilicit depășește încercarea de evaziune fiscală și existența unui pericol pentru sănătatea oamenilor. Periculoasă și condamnată este însăși furișarea afaceristului din rețeaua muncii social-recunoscute.

sport

de Gh. EPURAN

„BĂTĂLIA ZĂPEZII”

Dezvoltarea generală a sportului și în parte a fiecăreia dintre disciplinele sale este un fenomen găsit normal de toată lumea în această epocă a mecanizării și automatizării muncii omenesti. Și, fără îndoială, anii ce vin vor marca noi salturi, educația fizică și sportivă, activitate compensatoare de mare importanță pentru păstrarea și dezvoltarea capacităților biologice, nemaiputînd fi ignorată sau ruptă de educația generală și politehnică a tinerelor generații.

Din mulțimea sporturilor cu mai vechi sau noi tradiții, gusturile de astăzi se îndreaptă vădit către câteva pe care le putem numi sporturile epocii. Nu vom mai aminti jocurile — în aer liber sau în sală — îndrăgite totdeauna pentru bucuria care o dă zburdălnicia cu mingea, fie ea rotundă sau ovală, fie de celuloid, cauciuc sau piele. Ele au atras totdeauna mai mult și, probabil, o vor face și în viitor. Cîștigă însă tot mai numeroși adepți activitățile sportive ce se desfășoară într-un cadru natural atrăgător. Turismul montan, alpinismul, schiul, inotul, canotajul, iahtingul sînt sortite, după toate probabilitățile, celor mai roze perspective, avînd marele avantaj de a fi sporturi care pot fi practicate și în afara competițiilor și pînă la vîrste înaintate. Deci sporturile de apă și de munte vor fi sporturile viitorului, sporturile menite să compenseze sedentarismul tot mai periculos pentru capacitățile noastre biologice.

Fiindcă iarna ne-a trimis zilele acestea primii mesageri și a albit piscurile, ne vom opri în rîndurile de față asupra schiului, acest sport al întinderilor albe, tînăr în marea familie a disciplinelor competiționale, dar născut — ca mijloc de deplasare prin nămeții iernii — încă în epoca de piatră a omenirii.

Coborît de pe latitudinile din jurul cercului polar în munții Europei — ca o curiozitate — la sfîrșitul veacului trecut, schiul a cîștigat necîntenit teren și a devenit nu numai sportul numărul 1 al iernii, ci — în țările din jurul Alpilor — o mișcare ce angrenează mase uriașe și a dat naștere unei puternice industrii a zăpezii. Ca în toate domeniile, dezvoltarea schiului s-a făcut în salturi. Cel din ultimii ani este de departe cel mai spectaculos și nu degeaba se vorbește în țările alpine tot mai mult de o BĂTĂLIE A ZĂPEZII. Bătălia, pașnică și comercială, s-a născut în lumea turismului, a stațiunilor de iarnă. Cele vechi nemaiputînd cuprinde mulțimea amatorilor de schi, s-au căutat pe pantele Alpilor alte locuri favorabile și au început să răsără noi stațiuni. Nu una, două, ci cu zecile, capacitățile nou create depășind — de exemplu în Franța — 30 000 de locuri în cinci ani.

Prin mijloacele tehnice de urcat pantele, prin legăturile de securitate, prin minischiorurile care reduc la câteva zile lungă perioadă de învățare de altădată, prin schiul de plimbare la îndemîna începătorilor de orice vîrstă, acest sport, socotit nu demult dificil și periculos, a ajuns un sport la îndemîna oricui, iar vacanța de iarnă tinde în multe locuri să fie împărțită cu cea de vară. Voga schiului depășește — în jurul Alpilor — cele mai optimiste previziuni de acum cîteva decenii și dacă unii părinți mai ezită să se avînte pe tălpile alunecoase, nu concep ca să nu o facă copiii lor. Toate acestea ne dovedesc clar că printre sporturile viitorului, schiul va ocupa un loc de frunte, cu atît mai mult cu cît în dezvoltarea lui este direct interesată industria turistică modernă, industrie de mare dinamism și cu largi perspective. România fiind o țară în care o treime din teritoriul este acoperit de munți, o țară în care schiul are un larg teren de dezvoltare, este firesc ca în contextul acestei bătălii a zăpezii să ne întrebăm ce face schiul nostru? O serie de realizări (telecabine, teleferice, schilifturi, o industrie proprie de materiale și echipament etc.) arată că nu am rămas indiferenți față de acest sport în plină expansiune. Grupurile masive care așteaptă rîndul la telefericele și schilifturile existente, înghesuiala de pe cele mai bune pîrtii dovedesc însă că dezvoltarea bazei materiale nu se face în ritmul în care crește numărul amatorilor acestui sport, creștere — apreciată după producția și vânzarea de schiuri — la peste 10 000 de schiuri pe an. O recentă conferință de presă a tov. Mihai Părăluță, ministru adjunct în Ministerul Turismului, ne-a furnizat cîteva repere în ceea ce privește dezvoltarea viitoare a stațiunilor noastre de schi. Poiana Brașov va începe să crească serios din anul viitor; peste un an-doi, Valea Bîlîi va face primii pași ca stațiune; Lotru-Voineasa va deschide schiului o zonă în care a fost oaspete doar întîmplător. În rest, doar un vag și mai îndepărtat proiect pentru o stațiune a Bucegilor, în Valea Ialomiței. E mult? E puțin? Față de ceea ce s-a făcut pînă acum în acest domeniu, planurile viitorului înseamnă mult. Pentru ritmul de dezvoltare a schiului nostru și pentru a ne putea amesteca în bătălia zăpezii a turismului european, totuși, aceste apropiate sau îndepărtate realizări înseamnă însă destul de puțin. Iată de ce ne gîndim, în acest prag de iarnă, că ar trebui să îndrăznim mai mult. Și dacă, pentru moment nu putem face altceva, cel puțin să căutăm locurile viitoarelor stațiuni pe care dezvoltarea acestui sport al iernii ni le va prelinde curînd. Dacă vrem să valorificăm întregul potențial turistic al țării noastre nu trebuie să ignorăm bătălia zăpezii, nu trebuie să ignorăm schiul, acest sport de mare viitor.

**PENTRU IUBITORII DE CONFORT,
DORMITORUL PELICAN REPRE-
ZINTĂ SOLUȚIA IDEALĂ!**

- 2 dulapuri pentru haine și lenjerie
  - Pat cu tapițerie RELAXA pentru două persoane
  - Comodă
  - Măsuță
  - Taburet tapițat
- Linie elegantă, modernă,
luciu oglindă*

PELICAN

**SOMN LINIȘTIT, AMBIANȚĂ PLĂCUTĂ
ÎN DORMITORUL RODICA. GARNI-
TURĂ COMPLETĂ PENTRU CAMERA
DE DORMIT:**

- Dulap cu trei uși și corpuri suprapuse pentru păstrarea lenjeriei și hainelor
- Divan-studio pentru două persoane, având și ladă de așternut
- Toaletă
- Noptieră
- Taburet cu tapițerie asortată realizate din materiale de cea mai bună calitate, în linii suple, elegante

rodica

**PRODUSE
ALE
ÎNTRERIN-
DERILOR
M.I.L.**

CERINȚELE EXIGENTE ALE CUMPĂRĂTORILOR- PREOCUPĂRI MAJORE ALE COMERȚULUI

ARĂDEAN

În centrul atenției Direcției comerciale județene-Arad a stat în permanență grija pentru obținerea de noi artere, centre și vaduri comerciale, pentru a se realiza desfacerea unui volum sporit de mărfuri — reiese dintr-o convorbire pe care am avut-o recent cu tovarășul **Achim MIHULEȚIU**, directorul Direcției comerciale județene-Arad. Pentru atingerea acestui obiectiv s-au promovat noi soluții tehnice, o organizare optimă a magazinelor — în final o servire exemplară a populației. De fapt, rodul acestor măsuri se poate constata din graiul cifrelor. Astfel, volumul desfacerii mărfurilor este, în acest an, cu 15,7% mai mare ca în anul 1968. Desfacerea mărfurilor alimentare a crescut cu 21,1%, a celor nealimentare cu 10,7%, iar în alimentația publică cu 20,1%, acordându-se totodată o mare atenție asigurării consumatorilor din cadrul unităților de alimentație publică cu produse din producția proprie.

În cadrul municipiului funcționează, cu o bună servire, 123 unități alimentare, 122 unități cu mărfuri nealimentare și 79 unități de alimentație publică, care au vaduri atât în centrul orașului, cit și în cartierele mărginașe. În acest an balanța bazei materiale indică o continuă creștere. Astfel, pe lângă unitățile: «Olimpic» — magazinul de articole sport, «Albina» și «Furnica» — magazine alimentare cu autoservire, «Tercot» și «Durabil» — magazine de textile-încălțăminte, cofetăria «Libeluța», terasa «Perla Mureșului» și altele care s-au înființat în perioada anilor 1969-1971, în acest an s-au dat în folosință 6 magazine în cartierul Grădiște și se vor mai da încă 3 magazine în «Calea Romanilor», mărindu-se în acest fel suprafața unităților comerciale cu peste 5 600 mp.

Până în prezent s-au modernizat, prin schimbarea profilului, extindere și lucrări de amenajare, peste 63 de unități și sînt în curs de definitivare încă 16 maga-

zine. Cu acest prilej s-a căutat ca fiecare unitate să primească o anumită personalitate punindu-se accent pe specificul ei. Restaurantul lactovegetarian «Ciobănașul», complexul «Tineretului», restaurantul «Pensiune», plăcintăria «Transilvania» și mai ales restaurantul «Zărand» sînt numai cîteva unități unde se servesc produse specifice.

În anul 1972, viața comercială a municipiului va cunoaște noi transformări. Acestea sînt strîns legate de ritmul de dezvoltare a orașului. Importante lucrări în acest sens se vor face pentru extinderea terasei de la «Perla Mureșului» și modernizarea zahanalei «Electrica», a restaurantului «Ciocirlia», magazinului «Modern» de încălțăminte, magazinului «Central», magazinului alimentar cu autoservire «Mureșul», precum și a unor spații de depozitare a mărfurilor metalochimice și a altor obiective în toate sectoarele comerțului de stat. Peste 2 000 mp de magazine se vor recupera în anul viitor, punindu-se astfel în valoare vechile vaduri comerciale, uitate sau care acum sînt folosite în scopuri străine comerțului.

Pentru anii viitori s-au luat măsuri de extindere a spațiilor comerciale cu aproximativ 3 700 mp în zona Calea Aurel Vlaicu, 1 300 mp în Calea Romanilor, 1 100 mp în Piața Gării, 1 100 mp în zona Piața Spitalului de copii. Se va înființa un nou magazin pentru prezentarea și desfacerea mobilei și vor începe lucrările la un nou magazin universal cu o suprafață de peste 5 000 mp.

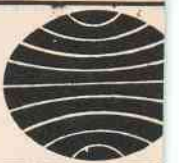
Pentru a îmbunătăți profilul unităților existente vom diversifica și specializa în continuare rețeaua comercială cu noi tipuri de unități ca cele pentru desfacerea cafelei turcești și cafelei filtru, magazinul cu produse lactate, unități pentru desfacerea sifoanelor, răcoritoarelor, a apei minerale, înființarea de berării, snack-bar, un magazin pentru articole sanitare și altele.

În fine — precizează interlocutorul nostru — ar mai fi de amintit preocupările lucrătorilor din comerțul arădean pentru înzestrarea rețelei cu noi utilaje comerciale. Pe această linie este de amintit, între altele, conceperea unui aparat «Expresso» pentru prepararea cafelei filtru, mult mai practic decît similarul său provenit din import cu care se dotau unitățile de la noi. Aparatul «Expresso» este o creație originală a colectivului de lucrători de la I.R.U.C.-Arad. S-au luat deja măsuri ca încă din 1972 aparatul «Expresso» să fie produs în serie. Acest lucru va aduce după sine importante economii de valută.

De altfel, preocupările în legătură cu modernizarea utilajelor nu s-au oprit aci. Recent au fost realizate o mașină de rîșnit cafea și un aparat de spălat pahare, utilaje necesare comerțului de alimentație publică.

Augustin JULA
Eugen GIVULESCU

O săptămână în lume

Promovată cu consecvență de țara noastră, dezvoltarea legăturilor de prietenie și colaborare tovărășească cu toate statele socialiste se afirmă drept una din coordonatele fundamentale ale politicii externe a României socialiste. Fapte desprinse din cronica acestei săptămâni o ilustrează pregnant. Astfel, un moment de o deosebită însemnătate în relațiile româno-iugoslave îl constituie sosirea la 23 noiembrie, într-o vizită de prietenie în țara noastră, răspunzând invitației secretarului general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a președintelui Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, Iosip Broz Tito. Având loc «în condițiile unei dezvoltări cu deosebit succes a relațiilor dintre Iugoslavia și România, pe toate planurile», relații «caracterizate prin stabilitate și un înalt grad de încredere și înțelegere reciprocă» — cum sublinia purtătorul de cuvânt al secretariatului federal iugoslav pentru afacerile externe — această nouă întâlnire dintre cei doi președinți evidențiază o dată mai mult dorința și hotărârea comună de a adânci și amplifica prietenia și colaborarea multilaterală dintre țările și popoarele noastre. În același context se înscriu și o serie de alte contacte, la diferite nivele, cu reprezentanții unor state socialiste. Vizita la București a ministrului comerțului exterior al U.R.S.S., semnarea cu această ocazie a protocolului comercial româno-sovietic pe 1972 au reliefat — așa cum s-a relevat în cursul convorbirii prilejuite de primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a ministrului sovietic Nikolai Patolicev — dorința comună de a extinde și diversifica în continuare schimburile reciproce de mărfuri, cooperarea bilaterală pe măsura multiplelor posibilități pe care le oferă dezvoltarea impetuoasă a economiilor naționale ale celor două țări socialiste prietene. Lucrările, desfășurate la Phenian, ale Comisiei interguvernamentale consultative în problemele relațiilor economice și tehnico-științifice dintre România și R.P.D. Coreeană s-au soldat, de asemenea, cu noi perspective pentru dezvoltarea legăturilor româno-coreene, concretizate în programul de finalizare a unor importante obiective ale colaborării economice bilaterale. Un amplu schimb de vederi asupra relațiilor în continuă dezvoltare dintre România și Ungaria, asupra posibilităților și perspectivelor de adâncire a prieteniei și colaborării multilaterale dintre cele două țări vecine și prietene, a avut de asemenea loc în aceste zile, cu ocazia vizitei oficiale de prietenie în țara noastră a ministrului de externe al R.P. Ungare, Péter János.

Situând în centrul politicii sale externe întărirea, pe planuri multiple, a prieteniei și colaborării cu toate țările socialiste, România desfășoară totodată o politică activă de extindere a relațiilor cu toate statele lumii, indiferent de sistemul social-politic, în interesul cauzei progresului și păcii în lume. O expresie vie a acestei politici de coexistență pașnică o constituie și recenta vizită a ministrului de externe al țării noastre în Franța, vizită ce reprezintă o contribuție constructivă atât la dezvoltarea tradiționalelor legături de prietenie și colaborare româno-franceză cât și la promovarea cauzei securității europene. Ca stat european, România este, firește, profund interesată, în primul rând, de instaurarea pe continentul nostru a unui climat de pace și cooperare, ce «poate exercita o influență pozitivă nu numai asupra națiunilor europene, ci asupra întregii vieți internaționale» — cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în interviul acordat ziaristei chilene Virginia Vidal. În același timp însă în interviul acordat de președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, ziaristei mai sus amintite de la «El Siglo», se relevă evoluția ascendentă a relațiilor României cu țările Americii Latine. Menționând relațiile bune dintre România și Cuba — prima țară socialistă de pe continentul american — «relații care se dezvoltă pe baza principiilor noi ce caracterizează raporturile dintre țările socialiste», ca și faptul că «o dată cu alegerea în funcția de președinte a tovarășului Salvador Allende și constituirea guvernului Unității Populare, de colaborare între forțele de stînga», raporturile României cu Chile «s-au dezvoltat și mai mult», tovarășul Nicolae Ceaușescu aprecia că, deosebi în ultimii ani, relațiile noastre economice, științifice și culturale cu țările Americii Latine au cunoscut o dezvoltare puternică. «Voi menționa în primul rând faptul că, față de 1966, schimburile economice dintre România și țările Americii Latine au fost, în 1970, de circa 3,5 ori mai mari» — arăta tovarășul Ceaușescu, continuând: «În același timp, între România și țările Americii Latine s-au stabilit legături de colaborare și într-un șir de probleme ale vieții internaționale, țările noastre fiind interesate în instaurarea în raporturile dintre state a principiilor depline egalități în drepturi, respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Pot aprecia, deci, că relațiile dintre România și țările Americii Latine au o perspectivă bună».

Însuși faptul că, în aceeași săptămână, alți doi ziariști de pe continentul latino-american — Fausto Fernandez Ponte, editor pentru probleme de politică internațională al ziarului mexican «Excelsior», și Hugo Rius Blein, șeful redacției de actualități a Televiziunii din capitala Cubei — au solicitat interviuri conducătorului partidului și statului nostru este semnificativ pentru largul interes manifestat pe acele îndepărtate meridiane față de România și politica sa, față de dezvoltarea relațiilor dintre țările Americii Latine și țara noastră. Interes subliniat o dată în plus de apariția, la Rio de Janeiro — în colecția «O Rumodas Nações» (Drumul națiunilor) a cunoscutului editur brazilien «Paralelo» — a volumului de texte selecționate din cuvântările și articolele tovarășului Nicolae Ceaușescu, sub titlul «Para Onde Vai a Romenia» (Încotro merge România), și care este apreciat în Brazilia ca o contribuție prețioasă atât la cauza cunoașterii și prieteniei dintre popoarele celor două țări cât și, pe plan mai larg, la promovarea înțelegerii și colaborării între țările continentului latino-american și România.

I. CIOARĂ

Marți, 23 noiembrie 1971

O vizită cu rezonanțe deosebite

Vizita primului ministru al Cubei, Fidel Castro, în Chile a fost apreciată de observatori ca depășind prin importanța sa cadrul relațiilor bilaterale, ea căpătînd o semnificație deosebită în contextul tendințelor ce se fac tot mai mult simțite pe continentul latino-american de revizuire a hotărârii adoptate în 1964 de Organizația Statelor Americane, sub presiunea S.U.A., de izolare a Cubei. Au fost privite totodată cu interes declarațiile făcute de Fidel Castro cu privire la diferitele forme de manifestare a procesului revoluționar. «Manifestările și ritmul de evoluție ale unui proces revoluționar derivă din condițiile specifice fiecărei țări. De aceea nu se pot da nici definiții, nici rețete universale valabile» — a subliniat Fidel Castro la o conferință de presă cu ziaristii ce l-au însoțit în cursul călătoriei în Chile.

În fotografie: Fidel Castro și Salvador Allende răspunzînd aclamațiilor mulțimii la Santiago de Chile.

realități din lum

„cea mai scumpă toamnă, de 20 de ani“

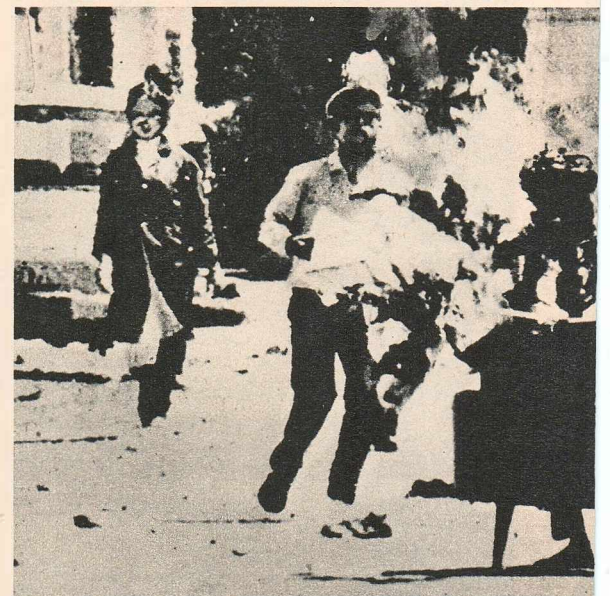
Sub acest titlu, ziarul «Bild Zeitung», din Hamburg, publică graficul de mai jos, ilustrînd masiva creștere a prețurilor — în procente — la principalele mărfuri alimentare și industriale, ca și la locuințe și întreținerea în spitale, în ultimul an, în Republica Federală a Germaniei.

Teuerster Herbst seit 20 Jahren

Teurer in Prozent Okt.1970-Okt.1971	
	5,2 Prozent teurer
	1kg
	18,1 Prozent teurer
	1kg
	17,5 Prozent teurer
	1Stck.
	10,3 Prozent teurer
	1 Liter

	250g	9,1 Prozent teurer
	1kg	12,2 Prozent teurer
	1 Paar	10,1 Prozent teurer
	1Stck.	5,8 Prozent teurer
		7,1 Prozent teurer
	Wohnungen	
		29,5 Prozent teurer
	Krankenhaus	
	1 Tag	

SAIGON: studenții în stradă

În sala adunării generale a O.N.U.

lată concretizarea istoricului vot ce a restabilit drepturile legitime ale Republicii Populare Chineze la O.N.U.: delegația Chinei populare și-a ocupat locul ce i se cuvine în sala Adunării Generale. Prezența adevăraților reprezentanți ai poporului chinez în forumul mondial — aflați încă de la sosirea la New York în centrul atenției diplomaților și ziariștilor acreditați la O.N.U. — a fost apreciată, atât în cuvântările de salut rostite de la tribuna Adunării Generale cât și în comentariile observatorilor, ca fiind de natură să ducă la sporirea rolului și eficienței organizației mondiale în opera de menținere a păcii și securității internaționale.

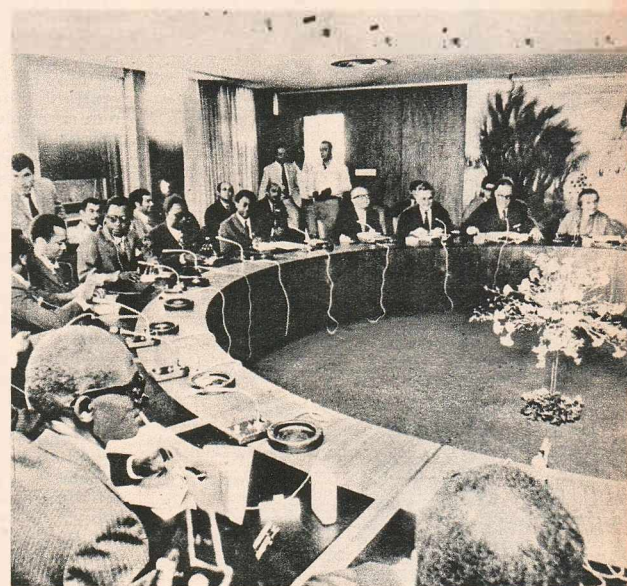

petrolier în flăcări

Petrolierul britanic «Heythrop», 43 000 tone, a luat foc la circa 260 kilometri de coasta Republicii Sudafricane. Echipajul compus din 61 de persoane a avut șansa să fie salvat la timp de o navă care se afla în apropiere. Accidentul, chiar dacă n-a provocat victime omenești, acuză din nou pericolul permanent reprezentat de lipsa de securitate a vaselor care circulă încărcate cu mari cantități de petrol.

ORIENTUL APROPIAT: misiunea o.u.a.

Pină la începerea dezbaterilor, la 1 decembrie, în Adunarea Generală a O.N.U. în legătură cu criza din Orientul Apropiat, continuă activitatea diplomatică consacrată realizării unei reglementări politice. În acest cadru se înscrie și misiunea subcomitetului Organizației Unității Africane, care, după vizitele «suficient de încurajatoare» la Tel Aviv și Cairo (în imagine, un aspect de la primirea celor patru șefi de state africane — președinții Senghor al Senegalului, Ahidjo al Camerunului, Gowon al Nigeriei și Mobutu al Republicii Zair — de către primul ministru israelian Golda

Meir), întreprinde noi vizite în cele două capitale. În legătură cu această misiune asumată de O.U.A., secretarul general al organizației, Diallo Telli, a subliniat: «Africa dorește să-și aducă o contribuție importantă și serioasă la soluționarea crizei, care afectează nu numai acest continent, ci întreaga comunitate internațională».

capitalului

Anul de învățământ a început de mult în mai toate țările. Numai în Vietnamul de Sud, la Saigon, majoritatea clădirilor universitare sînt încă goale. Nu pentru că duc lipsă de studenți înscriși, ci pentru că tineretul universitar continuă să fie angajat în puternice acțiuni de luptă împotriva regimului antipopular al lui Van Thieu și a protectorilor săi americani. Pe măsură ce procesul de «vietnamizare» a războiului din Vietnam solicită contingente de carne de tun din ce în ce mai mari, determinându-l pe Van Thieu să intensifice recrutările de tineri destinați să moară pentru o cauză care nu este a lor, revolta în rândurile tineretului răbufnește mai frecvent, sub diferite forme. Nu trece zi fără ca pe străzile Saigonului să nu aibă loc ciocniri violente între grupuri masive de tineri și detașamentele polițienești. Nici nu s-a terminat bine mascarada electorală cu ajutorul căreia — dar mai ales cu acel al ambasadorului american Bunker — Van Thieu s-a menținut la putere, și iată că din nou cazanul răzvrătirii și al urii fierbe la Saigon.

Refuzînd să-și ocupe locurile în băncile universitare, sacrificîndu-și din timpul atât de prețios care le este necesar studiului, studenții participă la demonstrații, incendiază care blindate americane, se opun recrutărilor cu forța, își strigă protestul vehement în fața clădirii care adăpostește comandamentul trupelor S.U.A. staționate în Vietnam.

Condamnînd represiunile sîngeroase la care s-au dat unitățile polițienești și militare trimise să înăbușe acțiunile studențești, rectoratul universității budiste «Van Hanh» a dat publicității două declarații de înfierare a mijloacelor brutale folosite de regimul Van Thieu.

În aceste declarații sînt denunțate de asemeni metodele de «instrucție intensivă» practicate în tabăra militară «Quang Trung», unde mai mulți tineri și-au pierdut viața, neputînd suporta regimul cazon feroce la care au fost supuși. Cele două imagini care ne-au parvenit de la Saigon redau întocmai atmosfera care domnește aici la începutul anului universitar.

PARIS — solidaritate studențească

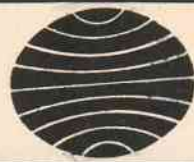
Faptul că din lipsa unor fonduri bugetare suficiente Facultatea de științe din Paris VII n-a putut să-și deschidă anul acesta la timp porțile a prilejuit o vehementă manifestație de protest la care au luat parte peste 800 de studenți. Solidarizîndu-se cu colegii lor, 1 000 de studenți ai altor universități pariziene au demonstrat pronunțîndu-se nu numai pentru acordarea de credite corespunzătoare universităților dar și pentru asigurarea deplină a drepturilor studențești.

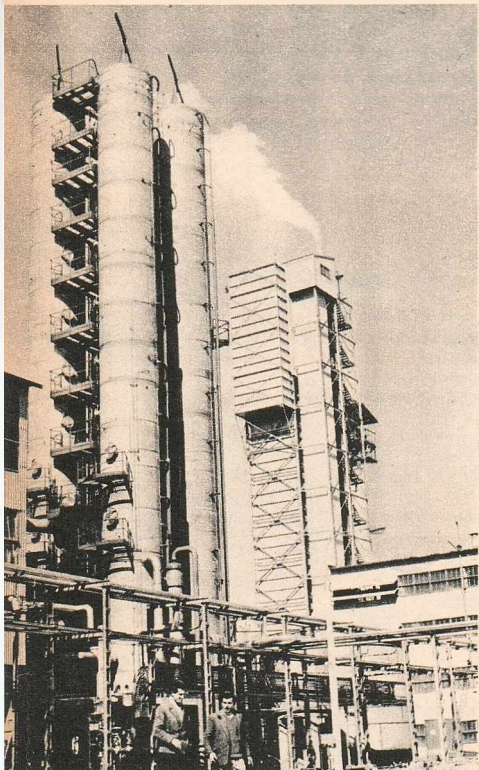
la 2 000 de metri deasupra „punctului zero“

Consecințele experienței nucleare subterane efectuate în insula Amchitka ar putea fi resimțite și peste 20 de ani, au apreciat experții. Iată însă o imagine care consemnează rezultatele imediate: în zona exploziei, la 2 000 de metri deasupra «punctului zero», au apărut pe o suprafață foarte întinsă crăpături adînci în scoarța pămîntului. James Schlesinger, președintele Comisiei pentru energia atomică, examinează zona afectată.

ALBANIA '71 — bilanț deschizător de perspective

Verticală industrială pe harta Albaniei noi — uzina de superfosfați.

În timpinarea sărbătorii naționale din 28 noiembrie, când va cinsti cea de-a 27 aniversare a eliberării țării sale de sub jugul fascist, poporul albanez a trăit, în ultimele săptămâni, momente de imense bucurii și satisfacții, prilejuate de două evenimente de însemnătate majoră: jubileul celor trei decenii de la crearea Partidului Muncii din Albania și cel de-al VI-lea Congres al Partidului Muncii din Albania. Printr-o fericită coincidență, calendarul a concentrat pe spațiul unei singure luni câteva relevante împrejurări festive de consemnare a împlântuirilor remarcabile ale poporului albanez pe drumul edificării socialiste. În cei 27 de ani de la crearea sa, Partidul Muncii din Albania și-a demonstrat, prin întreaga activitate, virtuțile sale de inițiator și organizator al victoriilor Albaniei populare. Iar Congresul al VI-lea al partidului, care s-a încheiat recent, a prilejuit nu numai o recapitulare a succeselor raportate pe fronturile construcției socialiste, dar și lansarea unui vast program de acțiune, dătător de perspective: cel de-al V-lea plan cincinal (1971-1975), menit să orienteze eforturile concentrate spre dezvoltarea generală a economiei naționale în vederea edificării integrale a socialismului. Niciodată ca în acest noiembrie jubiliar cifrele și datele statistice reflectând efervescența muncii creatoare, constructive, ce se desfășoară în Albania, n-au avut un caracter mai semnificativ, mai concludent. Urmărindu-le de

aproape, comparându-le pe cele de azi și de mine cu cele din trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat, poți desluși lesne semnele unei evoluții constante pe traiectoria prefacerilor radicale, urmărind transformarea Albaniei într-o țară modernă, industrială și agrară. Este de ajuns poate să consemnăm aici că în comparație cu anul 1970, la capătul noului cincinal (în 1975), producția industrială urmează să înregistreze o creștere substanțială de 61-66 la sută. Producția agricolă globală va spori în același interval cu 50-55 la sută, iar venitul național cu 55-60 la sută. Dimensiunile eforturilor depuse pentru ridicarea continuă a nivelului economiei naționale sînt atît de mari încît în prezent se realizează doar în câteva zile echivalentul producției industriale albaneze pe întregul an 1938. Numai în cursul celui de-al patrulea cincinal au fost realizate și date în exploatare de două ori mai multe obiective economice, sociale și culturale decît în al treilea cincinal. În 1970, cu un an înainte de termenul stabilit, toate satele Albaniei au fost racordate la rețeaua electricității, iar la sfîrșitul acestui an în fiecare sat vor funcționa o policlinică și o maternitate, în afară de școli, grădinițe și creșe. În ultimii cinci ani numărul instituțiilor social-culturale a crescut de 10 ori.

Primul an al noului cincinal înscrie promițător o performanță dintre cele mai semnificative: realizarea de către constructorii albanezi ai socialismului a unui volum de muncă aproximativ egal cu acela efectuat în cursul celor cinci ani ai primului cincinal. În țara aceasta, în care, oricît ar părea de paradoxal, în 1944, la ora eliberării, nu exista nici un kilometru de cale ferată, s-au construit căi de comunicații moderne, s-au înălțat zeci de uzine și fabrici noi, s-au împlântuit adevărate salturi în agricultură și în exploatarea intensivă a resurselor naționale. Anul acesta se încheie lucrările de pe șantierul hidrocentralei Vaut te Deje de pe fluviul Drin. Se află în curs construcția căii ferate Elbasan-Prentias, se înalță edificiul noului centru al televiziunii și se construiesc câteva importante obiective industriale.

Actualul cincinal cuprinde lista și parametrii unor noi și remarcabile construcții între care se situează la loc de frunte: combinatul metalurgic de fier și nichel cu o capacitate de prelucrare anuală de 800 000 tone minereu, o hidrocentrală nouă cu putere instalată de 400 000 kW, o uzină complexă de prelucrare a petrolului (un milion de tone pe an), un centru de calcul electronic pe lângă Universitatea din Tirana, precum și un număr de fabrici și uzine moderne, pe măsura exigențelor operei de construcție desfășurate sub conducerea Partidului Muncii din Albania.

Succesele Republicii Populare Albania găsesc, ca întotdeauna, ecou în rîndurile constructorilor socialismului din țara noastră, fiind urmărite cu interes și simpatie prietenească. «Comuniștii, întregul nostru popor — arată tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în telegrama adresată Comitetului Central al Partidului Muncii din Albania, cu prilejul celei de-a 30-a aniversări a acestuia — se bucură din toată inima de realizările remarcabile obținute de poporul albanez pe calea edificării socialiste, în dezvoltarea economiei, științei și culturii, în ridicarea nivelului de trai».

Opt sute de mii de tineri în școli și tot atîția elevi și studenți pe frontul muncii voluntare. În imagine, aspect de la acțiunile de terasare a zonelor de coastă.

Toscana. Unul din incendiile ce au mistuit mii de hectare de pădure.

ROMA: incendii și speculă

Corespondență specială de la Gianfranco BIANCHI

În primele opt luni ale acestui an, focul a mistuit în Italia 70 000 hectare de pădure. În deceniul precedent, 30 914 incendii au distrus aproape 400 000 hectare de păduri de tufăriș și brădet. Italia deține astfel un foarte trist record în ce privește incendierea pădurilor. Aceste cifre seci, dramatice, au fost furnizate Parlamentului de ministrul agriculturii, Natali. Afirmînd că repetatele incendii sînt consecința unor «fapte deplorabile», ministrul Natali a recunoscut, cu alte cuvinte, faptul că cineva dă foc brădetului în mod intenționat, în dorința de a-l distruge. Nu este vorba de piromani, ci în majoritatea cazurilor de persoane care se gîndesc să tragă un folos din distrugerea arborilor. Într-adevăr, multe păduri sînt apărate de articole de lege ce interzic tăierea arborilor pentru construcții. Un incendiu care face să dispară pădurea netezește calea unei afaceri de vânzare a terenului respectiv unei societăți pentru construcții

edilitare. Zonele cele mai lovite în acest an, a arătat ministrul, sînt în Toscana — 19 000 ha de pădure distrusă, Sardinia — 12 000 ha, Sicilia — 5 000 ha, Puglia — 4 500 ha, Calabria — 4 500 ha, Liguria — 4 300 ha. Costul reimpăduririi zonelor calamitate se ridică la 188 miliarde de lire. Din 1960 pînă-n prezent au fost reimpădurite circa 100 000 ha; focul le-a distrus de patru ori. O pagubă, s-a afirmat în Parlament, care ar putea deveni ireparabilă dacă opera de reimpădurire nu va fi intensificată o dată cu acțiunea de vigilență și de prevenire. În Parlament s-a cerut aplicarea unei legi care să-i oblige pe proprietarii pădurilor incendiate să le replanteze pe cheltuiala lor. O lege dificil de aplicat, desigur. Între timp continuă distrugerea patrimoniului verde, sub îndemnul intereselor îndreptate spre transformarea unui brădet considerat neproductiv de proprietari, într-un conglomerat de vile de vânzare la prețuri scumpe.

un „turist” cu griji

În urma scandalului izbucnit prin dezvăluirea afacerilor oneroase ale societății franceze imobiliare «Patrimoniul financiar», directorul financiar al acesteia, Claude Lipsky, a devenit, peste noapte, «turist». S-a dat de urma lui în Israel, dar între cele două țări nu exista un acord de extrădare. Respectivul acord a fost însă semnat și instrucția judiciară preliminară a început în Israel. (În fotografie: Claude Lipsky asistat de avocații săi)

„priviți victimele din indochina“

Un raport întocmit de 20 de specialiști de la Universitatea Cornell afirmă că «contrar știrilor și impresiilor, războiul aerian din Indochina nu a scăzut în intensitate, ca cel terestru. Pe măsură ce trupele americane vor fi retrase, o masivă ofensivă aeriană va înlocui forțele terestre». Bombardamentele — arată raportul — «sint ineficiente și făcute la întimplare». Numărul celor uciși e apreciat la 100 000, dintre care 80% aparțin populației civile. «Priviți victimele din Indochina» — scrie pe pancarta acestor participanți la o recentă manifestație antirăzboinică la Washington. Locul unde s-au întins pe jos sugerind, în mic, imaginea cadavrelor zecilor de mii de indochinezi uciși de bombele americane este chiar pavajul din fața Casei Albe.

la salonul automobilului din tokyo

Anul acesta industria de automobile japoneză a ținut să-și demonstreze încă o dată operativitatea în lansarea unor mașini-surpriză, menite — cel puțin pentru moment — să deruteze marile firme concurente americane sau europene. De astă dată, atracția Salonului automobilului, deschis la Tokyo, a constituit-o autoturismul «X1», prezentat de firma niponă «Subaru». Este un automobil acționat în întregime de curent electric și care se detașează de toate celelalte prototipuri de mașini electrice elaborate în alte țări, prin autonomia sa deplină. «X1» poate parcurge 400 km cu o viteză de 40 km la oră sau 200 km cu viteză orară de 90 km. Și aceasta folosind doar două baterii speciale, dintre care una pe bază de cadmiu, pentru efectuarea demarajului. Constructorii modelului primului automobil electric japonez dau asigurări că «X1» va putea fi gata pentru a intra în producție de serie peste trei ani.

cronica de trei secunde

VEȘTI DE LA PRIETENI

Aflu că, în legătură cu prietena mea de la Paris numită atât de frumos Danapolia, se pune o întrebare foarte dificilă. Mai întâi să precizez că Danapolia e fiica tatălui ei Dan Cupid și a mamei ei, Apollonia — pe care n-am avut plăcerea să-i cunosc. Știu însă că mama ei a fost o grozăvie, o apariție meteorică, prin anii 1955-1956, prodigioasă toamna, suverană primăvara, ca după aceea să dispară din societate — cum se întâmplă cu atâtea destine prin Balzac. Toți cei născuți din Apollonia, pînă la Danapolia, au fost mari mediocrități, creaturi cenușii, incapabile să atingă strălucirea maternă, măcar pentru o vară. Se confirmă astfel că niciodată o iapă grozavă nu are o fiică demnă de numele ei, mai degrabă nepoata îi seamănă în calitate — de cele mai multe ori strănepoata... Întrebarea care circulează prin Paris e dacă Danapolia, fiică dreaptă în vîrstă de doi ani, care a dovedit «mult suflet și voință» în întrecerea cu Springtrip, va contrazice legea biologică de mai sus — căci, după cum remarcă binecumpănitul «Le Monde», «fata s-a dovedit serioasă și merită să vedem ce va face la trei ani»...

O birfă urită se învîrtește însă în jurul altei amice — Pink Pearl; se zice că n-ar avea temperament: i-ar trebui — zic specialiștii — de 20 de ori mai multă odihnă decît muncă, ceea ce chiar pentru o ființă crescută în vată,

cum e cazul calului de curse, e o proporție absolut exorbitantă.

Nebunie curată se petrece însă cu pensionarii contesei Battyany. Proprietara lor a rupt contractul cu antrenorul Klimscha și, de cînd au trecut în grija altuia, caili parca-s vrăjiți și ocupă locuri de frunte. Nebunia corespunde însă următoarei legi categorice: niciodată caili nu aleargă mai bine ca atunci cînd află că li s-au schimbat jockey-ii și antrenorul!

...Eu mă mir că cineva se poate mira de ce relatez toate acestea. N-ați învățat de mici copii că cel mai bun prieten al omului e calul? De ce au cheltuit părinții bani cu noi? Ca să uităm ce am învățat de mici? Deși nu văd coadă de cal, cu anii, eu susțin ce am învățat din a-întia primară: calul e cel mai bun prieten al omului, iar eu sint om...

Acest omagiu adus cavaleriei, nu mă împiedică să comunic că în trecutul sezon taumahic s-a înregistrat cifra record de 200 toreadori — răniți și alți 120 — spitalizați. Din fericire — zice bilanțul oficial — cele mai multe dintre accidente au fost fără consecințe grave. Nu se precizează cîți tauri au fost uciși.

Șă fie sănătoși! — vorba unui cal ca toți caili, puțin la simțire, auzind de morții de la Termopile.

Radu COSAȘU

Senatorul american ABRAHAM RIBICOFF, cunoscut pentru pledoariile sale în favoarea liberalizării comerțului Est-Vest (este autorul unor proiecte de lege vizînd o «destindere economică spre Est»), s-a pronunțat din nou pentru intensificarea raporturilor comerciale ale S.U.A. cu țările socialiste. Pornind de la faptul că în prezent «coexistența pașnică este singura cale rațională de urmat», senatorul american consideră că «cel mai logic obiectiv politic al S.U.A.» ar fi edificarea unor raporturi economice mai strînse cu statele socialiste.

La aproape doi ani de la asasinarea fruntașului sindical american Joseph Yablonski, a soției și fiicei sale, în fața marelui juriu federal din Washington urmează să compară, în curînd, unul dintre participanții la această crimă odioasă, AUBRAN W. MARTIN, în vîrstă de 23 ani. Se pare că, în ciuda cercetărilor efectuate, ceilalți complici n-au putut fi încă identificați. Fapt ce conferă deosebită importanță mărturiilor pe care le-ar putea face A.W. Martin.

A stîrnit senzație în S.U.A. — și nu numai în cercurile militare — demisia din armata americană a lt. col. ANTHONY HERBERT, în vîrstă de 41 ani. După ce-și câștigase o anume notorietate în timpul războiului din Coreea, devenind ofițerul cel mai decorat din acest război, lt. col. Herbert a început să atragă din nou atenția asupra sa, în urmă cu cîteva luni, prin acuzațiile aduse mai multor ofițeri superiori de a fi acoperit o serie de atrocități comise în Vietnamul de Sud. Întepînd a fi persecutat și interzicîndu-i-se să-și mai exprime punctul de vedere în această privință, el și-a făcut cunoscută hotărîrea de a ieși din rîndurile armatei.

Știrea a explodat ca o bombă în lumea gangsterilor americani. CARLO GAMBINO, căpetenia recunoscută a organizației «Cosa Nostra», va fi expulzat din S.U.A., după ce vreme de 50 de ani a desfășurat aici o intensă activitate, urcînd treptele ierarhiei mafioate și lichidîndu-și pe rînd rivalii. Tocmai atunci cînd se considera mai sigur pe poziția sa, autoritățile americane îl obligă să se întoarcă — asemeni altor gangsteri de origine italiană — în țara sa de baștină.

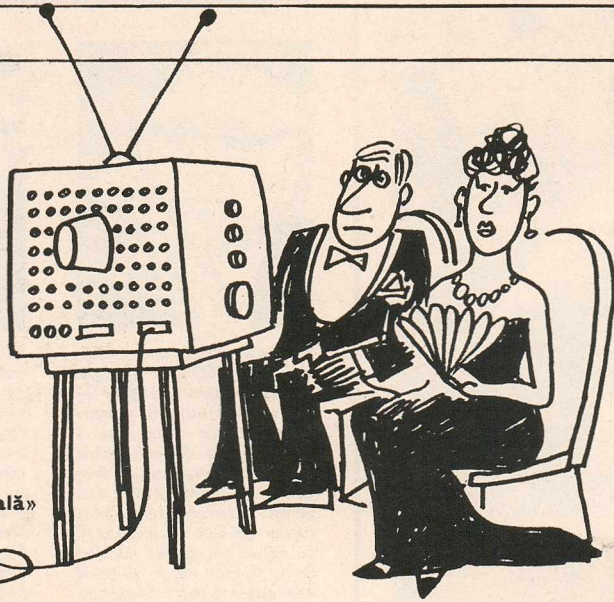
«Volkswagen» are un nou director în persoana unuia dintre cei mai experimentați specialiști vest-germani în domeniul industriei de automobile: RUDOLF LEIDING. Apariția sa la conducerea supremă a uzinelor de la Wolfsburg este considerată de bun augur, în sensul că, fiind cunoscut ca «mină de fier» și «organizator de clasă», Leiding va putea fi în măsură să orienteze pe un asemenea făgaș producția de automobile tip VW, încît să înfrunte cu succes concurența acerbă a celorlalte mari firme europene și americane.

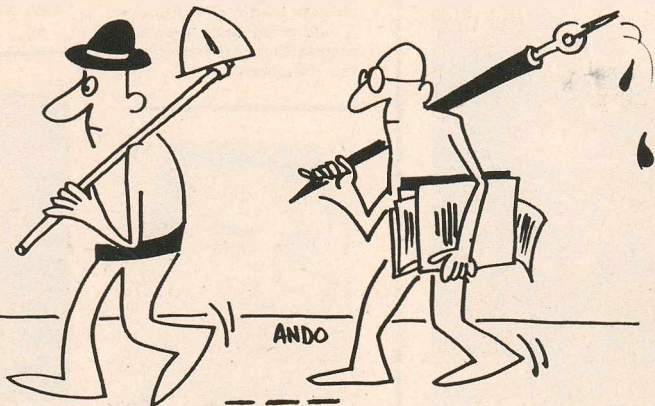
Răspunzînd obiecțiilor formulate de unele companii occidentale față de recente cereri ale țărilor membre ale Organizației statelor exportatoare de petrol privind o mai mare participare la concesiunile petroliere și obținerea unor redevențe sporite în condițiile create de actuala criză monetară interoccidentală, secretarul general al O.P.E.C., NADIM PACHACHI, a subliniat că una dintre cauzele deficitului cronic al balanței de plăți a S.U.A. «se datorează cu siguranță cheltuielilor necesitate de purtarea războiului din Vietnam, care a fost condamnat de întreaga lume». Or, statele exportatoare de petrol, a menționat el, nu sint dispuse să suporte prețul unei asemenea politici.

UMOR DE:

ANDO

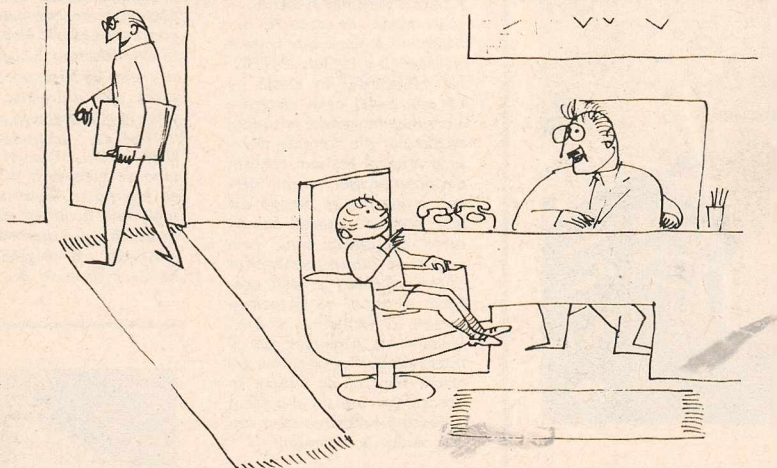

«Spectacol de gală»

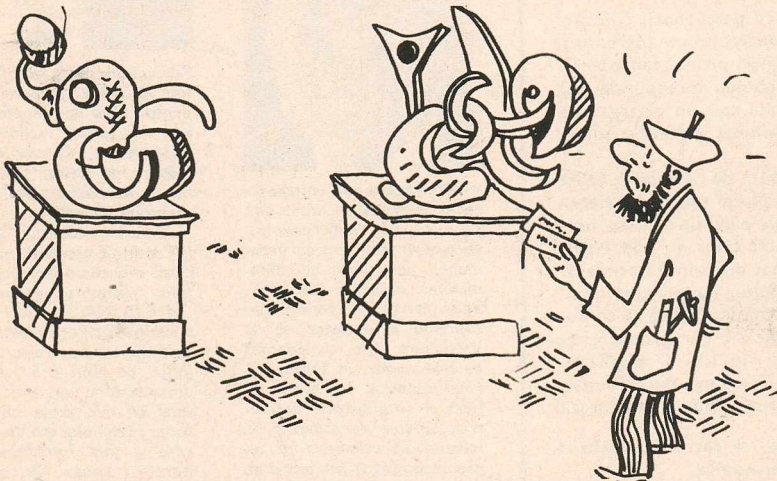
ANDO

CIK DAMADIAN

— Tăticule, de ce spui Noi... cînd vorbești cu subalternii? Vorbești în numele meu și al mămişii?

M. OPROIU

— Nu-mi amintesc pe care am intitulat-o «Liniște» și pe care «Maternitate».

SESAM,
DESCHIDE-TE

...sau
închide-te

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11		
2	✓				T							
3	A											
4	R											
5												
6												
7	R	O	Z									
8		L	A	G	A	R		U	M	O	R	
9	B	E	✓	E			M				E	
10			O	R				U	I	T	A	T
11	L	A	R		S		N					

ORIZONTAL: 1) Închis în haina misterului — E deschis noaptea. 2) Deschis la un capăt — Nuanțe închise. 3) Țară ai cărei locuitori au pielea închisă la culoare — Ți «deschide» ușa teatrului. 4) Mare închisă — A încuia (fam.). 5) Închide sus camera — Cam încuiat (pop.). 6) Nu-i chiar tot! — Stau cu gura-nchisă. 7) Un fel de roșu deschis — Nu deschide gura (fem.). 8) Loc închis, pentru prizonierii de război — De ris. 9) Sucuri închise-n vase! — Deschid focul. 10) Te fac să-nchizi ochii — Închis în subconștient. 11) Zeu casnic roman — Deschiși.

VERTICAL: 1) Deschide sau închide drum — Cheie cu care se

deschide... portativul. 2) Închizător — A închide ochii. 3) Drum închis — Închide poarta. 4) Închis... în el însuși — Frig. 5) Apă... închisă — Închide și deschide granița — Deschis pe dreapta! 6) Spetează — Vîscosă și închisă la culoare. 7) Închis în ou — Om politic francez (sec. 19). 8) Poate deschide... apetitul — Închis în necunoscut. 9) Cu părul deschis (pl.) — Largi (fem. pl.). 10) Ajută la închiderea fracturii — Cu ce vinde el, se deschide casa. 11) Deschide urechile — Vechi maestru în «jocul cu deschideri».

I. Gh. CARAIMAN

Dicționar: NAN, LAR, MUN, RETI.

Dezlegarea jocului «JOC DE CAP», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) FLORI — PLETOS. 2) LUCIDA — INAR. 3) OPUSE — AMETIT. 4) TIP — IESI — AGA. 5) I — AC — MITA — IP. 6) LOTUSI — ASINI. 7) AR — RASI — ERE. 8) BUST — COZI — M. 9) S — NAUC — MATCI. 10) ETI — IUN — TARE. 11) RUTA — IUPITER. 12) INITIERE — ITE.

În atenția cititorilor !

Mai sînt numai 3 zile pînă la expirarea termenului (1 decembrie) pentru primirea răspunsurilor (cu mențiunea pe plic **Pentru ancheta Flacării**) la ancheta intitulată «**CE PĂRERE AVEȚI?**»

carte

● Publicînd placheta de poeme **Marea conjugare** a Ninei Cassian, Editura Dacia (Cluj) ne oferă bucuria lecturii unor frumoase împliniri în evoluția poetei. Pînă la o revenire într-un viitor număr al revistei noastre, vom spune că Nina Cassian se află în timpul «solemn și pur» cînd «marea conjugare» dintre ludic și grav, dintre afectiv și abstract, dintre autentic și convenția inefabilă a artei se săvîrșește într-o zonă de intensă stare poetică.

● Semnalăm apariția în Editura Univers a cărții **Lupta cu absurdul** a eseistului și criticului literar Nicolae Balotă. Se descifrează cu rigurozitate și nuanțat complexitatea absurdului «ca un fenomen de criză», studiul, după cum spune autorul, «scoțînd în evidență» și altele. O carte densă, valoroasă prin bogăția informației și originalitatea comentariilor. Încă o mențiune: deși nu urmărește intenții calofilice, autorul expune frumos și clar.

● O surpriză editorială: tipărirea integrală de către editura «Cartea Românească» a ultimului roman al lui Anton Holban — **Jocurile Daniei**. Ediția mai conține și citeva documente relevante pentru portretul psihologic și laboratorul de creație al scriitorului. Texte îngrijite cu semnificație de Nicolae Florescu și o postfață de inedite interpretări semnate de Mihai Gafița.

Remarcăm o vie activitate a Editurii politice. Notăm:

● Evocarea «militantului comunist plin de patos revoluționar» **Alexandru Dobrogeanu Gherea** de Mihail Cruceanu, Florian Tănăsescu. Între copertele cărții întîlnim și o culegere selectivă din activitatea publicistică a celui evocat.

● Studiile de demografie economică purtînd titlul: **Populația României și creșterea economică** de Vladimir Trebici.

● Volumul II din **Un univers într-o carte**. În paginile cărții întîlnim eficiente dezbateri asupra unor multiple fenomene sociale și morale semnate de condeie reprezentative. Coordonatorul volumului: Carol Roman.

● **Relațiile internaționale ale României în documente** (1368-1900), lucrare întocmită de prof. universitar dr. docent Ion Ionașcu, Petre Bărbulescu, Gheorghe Gheorghe.

● Volumul **Prețurile. Principii și politici socialiste** de dr. Ion Blaga.

cinema

● **Nu te întoarce**, un episod dramatic din existența unor luptători, reconstituire a unor fapte autentice. Regia — Liudmil Kirkov (Armando), tînăr cineast bulgar a cărui evoluție merită urmărită. Interpreti — Asen Gheorghiev, Dimitar Buinov, Anton Gorcev, Jordanka Kuzmanov, Kiril Gospodinov, Nikolai Binev.

● **Saltul**. Confruntarea cu realitățile neîndurătoare ale societății de consum, inconsistența iluziilor — iată direcțiile de atac ale acestui film pe genericul căruia întîlnim numele unui regizor francez mai puțin cunoscut publicului nostru: Christian de Chalonge. Actorii — neprofesioniști: Marco Pico, Anto-

Richard Burton

nio Passalia, Henrique de Sousa.

● Nu pierdeți aceste noi documentare realizate în studioul Al. Sahia: **Două cetății** (Titus Mezaros), **Meșterii lemnului** (Constantin Budișteanu), **Oamenii acestui pămînt** (Octav Ioniță), **Pești și pescari** (Ion Bostan).

● **Mari actori pe ecranele noastre**: Richard Burton, Irene Păpas (Anna celor o mie de zile), Henry Fonda, Anthony Perkins (Steaua de tinichea), Ron Moody, Oliver Reed (Oliver).

● Actrița Alexandra Stewart este protagonista filmului lui Jose Giovanni, «Ce s-a întimplat cu Tom?» Parteneri — Rufus, Jean Gaven, Philippe March.

disc

● **Tom Degețel** — cunoscutul basm anglo-saxon — în dramatizarea Nadiei Girleşteanu, completează mica discotecă, a celor aflați la vîrsta poveștilor, cu o valoroasă înregistrare. Interpretează: Sandu Sticlaru, Ana Barcan, Rodica Suci, Felicia Petrescu, Ștefan Mihăilescu-Brăila și George Oprina. Păcat că lipsește o prezentare (cit de cit informativă) a fermecătoarei povești (EXD-1283).

● **Lucia Altieri**, solistă italiană de muzică ușoară (mai puțin cunoscută pe la noi), ne prezintă patru melodii agreabile, dar despre care nu se poate afirma că sînt chiar niște șlagăre. Imprimare pe baza unei înregistrări «Edizioni discografiche Stop-Records-Roma», luăm cunoștință de: «Tira a campare» (Încearcă să trăiești), «Nel cielo» (Zboară cîntec), «Canta, canarito» (Cîntă, canarul) și «Quel giorno» (Acea zi) (45-EDC-10 213).

● **Marinică Iordache**, interpret de muzică populară cu meritată faimă (să ne amintim de acel minunat «Bate vînt din Mătsararu»), imprimat mai de mult pe un disc de format redus, ne dăruiește de astă dată, acompaniat de orchestra Tudor Pană, o imprimare mai bogată din care cităm: «Salcîmule de la drum», «Mai lin, dorule, mai lin», «Ne-am iubit, mîndro, prea mult» și «De-ar fi dorul de hîrtie» (EPD-1285).

muzică

● Concertul Filarmonicii din 3 și 4 decembrie (Ateneu) este dirijat de **Mircea Basarab** și cuprinde

o unică piesă: «Damnațiunea lui Faust» de Hector Berlioz. Dirijorul corului — **Vasile Păntea**.

● Săptămînalul concert din Studioul RTV este susținut de Orchestra simfonică dirijată de **Gonzales Mantic** (Cuba) și avînd ca solistă pe pianista **Sofia Cosma**: Triptic simfonic de Zeno Vancea. Concert nr. 2 pentru pian și orchestră de Camille Saint-Saëns, Miscare simfonică de Jose Ardebal și Simfonia a IV-a de Ceaikovski (2 decembrie).

● Concert de muzică contemporană al formației «**Musica Nova**» cu lucrări de Enescu, Copland, Stravinski (29 noiembrie, Sala mică a Palatului).

● La 30 noiembrie, în Studioul Ateneului, recital de oboi **Gh.P. Angelescu** (la pian, **Aida Garjarian**) cu piese de Teleman, Bozza, Saint-Saëns și Florica Dumitriu; recital de lieduri (Rameau, J. Marx, Sautet, Basacopol) al sopranei **Aida Săvescu**, la pian, **Doina Micu**.

● Concert de sonate (Mozart, Beethoven, Cornelii Gheorghiu, Roussel) susținut de violonistul **Mircea Negrescu** și pianistul **Corneliu Gheorghiu** (1 decembrie, Sala mică a Palatului).

plastică

● **Arta barocă din Boemia**. Artă a palatelor și abațiilor, barocul se dezvoltă în Europa Centrală cu o originalitate maximă. În Boemia, stilul acesta, născut o dată cu sec. XVII, pătrunde mai tîrziu, atîngînd punctul culminant în sec. XVIII. Pictorul Karel Škreta (1610-1674) și sculptorul I.G. Bendl (1625-1680) domină începuturile barocului Boemiei. Expoziția de la Muzeul de artă, chiar dacă de mică amploare, ilustrează evoluția stilului în aria boemică, de la expansiunea lui pînă la toipirea sa în rococo.

● **Constantin Găvănea** este un pictor al peisajului dunărean. Nicăieri ca în acest cadru artistul nu reacționează cu mai multă emoție și capacitate de impresiona. Seria de acuarele pe care le expune la Amfora (Mihai Vodă nr. 2) ne întărește această convingere.

● Căutînd să-și creeze o personalitate, **Ana Iordache** apelează la farmecul naturii. Nimic inventat, nimic cerebral. Peisajele sale sînt echivalente plastice ale unor locuri, transpuse adesea cu o grijă pioasă a detaliilor. Sensibilitatea artistei își află însă împlinire mai ales cînd pictează flori, compoziții în care reușește mici orchestrații cromatice, iradiînd o inefabilă poezie (Ateneu Tineretului, Aleea Alexandru, 38).

● Arhitectul **Gh. Ghiaciu** știe că în fotografie orice minune e posibilă. De aceea el utilizează tehnicile de laborator prezentîndu-ne montaje și suprapresiuni care dau nota de insolit a expoziției, originalitatea ei, dar și, prin repetiție, un aer artificios. Cit privește pictura pe care o expune, aceasta nu este decît un gen de «combine-painting» la modă acum 10-15 ani (Galeria de artă fotografică, str. Brezoianu nr. 23).

● **Luigi Ugolini**: «Lorenzo Magnificul». Poet și filozof, om de stat și Mecena al artelor, personalitate marcantă a Renașterii, Lorenzo — poate cel mai strălucitor membru al familiei de Medici — este eroul acestei biografii în care documentarul domină tentațiile romantizării (Editura «Meridian»).

teatru

● **Interesul general** de Aurel Baranga (Teatrul de Comedie): în sfîrșit, cea dintîi premieră originală a stagiunii, semnată de două ori (și în calitate de regizor), de

comediograful nr. 1 al țării, farsă și spectacol atroce, de binefăcătoare vehemență satirică, jucat cu poftă justițiară de Marcela Rusu, Toma Caragiu, Mihai Pălădescu, Ștefan Tapalagă, Aurel Giurumia, Dumitru Chesa, Cornel Vulpe, Doina Done ș.a.

● **Săptămîna patimilor** de Paul Anghel (Teatrul de stat din Tg. Mureș — secția română): colaborare nefericită între regizorul Ivan Helmer și actorul Ion Fiscuteanu (ambii, personalități interesante, de altfel), care a dat «ipotezei dramatice de veac eroic moldav» sensuri în afara textului iar figurii marelui Ștefan Vodă, o interpretare pedalfînd excesiv pe dezlîntîrii temperamentale. Decoruri — absolut nefuncționale — semnate de Florica Mălureanu.

● **Apărarea** de Szabó Lajos: al doilea spectacol festiv oferit de Teatrul de stat din Tg. Mureș (secția maghiară) în cadrul sărbătoririi unui sfert de veac teatral, spectacol realizat cu excelent meșteșug regizoral de Harag György, pe un text ce încearcă să evoce figura luminoasă a tipografului clujean Kis Miklós din secolul 17. Interpretare de zile mari: Kovács György, Csorba András, Lohinszky Lorand, Peterffy Gyula, Senkálzsky Endre.

● **Ștafeta nevăzută** de Paul Everac (Teatrul de stat «Valea Jiului» din Petroșani): spectacol exterior, mergînd alături de sensurile și vibrația adevărată a textului, speculînd efecte de suprafață, cu toate eforturile regizorale ale lui Marcel Șoma și ale interpreților Valer Donca, Dumitru Drăcea, Elisabeta Belba, Ruxandra Petru ș.a.

● **Alegeri comunale** de Victor Eftimiș (Teatrul de stat din Reșița): versiunea reșiteană a celebrei piese «Omul care a văzut moartea» (cărreia nu putem pricepe de ce i s-a schimbat titlul), străduindu-se să împlinească virtuțile de satiră socială ale textului, în regia lui Eugen Vancea și interpretarea actorilor Dan Turbatu, Grigore Alexandrescu, Tanța Lake, Lelia Columb ș.a.

Nicolae Herlea

LITERARE: O vizită la nou creatul Muzeu al literaturii române (duminică). **Revista literară TV**, cu un sumar mai bogat și mai variat (marți). **Eminescu. Biblioteca pentru toți** apelează la un text al lui Tudor Vianu despre Mihail Eminescu din «filmoteca de aur» a TV (joi).

ȘTIINȚĂ: O nouă incursiune în cercetarea originii vieții pe pămînt, organizată de rubrica «**Mai aveți o întrebare?**» (joi).

TEATRU: Premierile teatrale «Ziaristii» de Al. Mirodan, «Prima zi de libertate» de L. Kruckowski și «Interesul general» de A. Baranga, în discuția emisiunii **Scena** (luni). În adaptarea pentru TV și în regia Letiției Popa — cunoscuta piesă a lui Horia Lovinescu «Febre» cu distribuția care a consacrat-o (marți).

FILM: Jean Marais în «Capitanul Fracasse» (duminică). **Teledivertiment** ne propune opera de debut a lui Pietro Germi, «În numele legii» (miercuri). Un al doilea film de arhivă «Drumul demnității», semnat de ilustrul regizor Fritz Lang (vineri).

MUZICĂ-COREGRAFIE: Excelent debut al noii rubrici de educație muzicală «Să înțelegem muzica». Emisiunea a II-a se cheamă «Atomii muzicali» și e semnată tot de Leonard Bernstein (duminică). Emisiune-concurs **Cîntare patriei** se desfășoară, în continuare, la un bun nivel (duminică). Tinerii interpreți români, laureați ai unor concursuri internaționale de prestigiu (luni). Pagini din muzica românească contemporană — Wilhelm Berger (marți). Selecțiuni din opera «Plutașul de pe Bistrița» de Filaret Barbu într-un nou spectacol pe Splai (vineri).

FOLCLOR: **Danubius '71** este titlul unei tradiționale manifestări folclorice desfășurate anul acesta la Turnu Măgurele (miercuri).

DIVERTISMENT: **Portativ**, o nouă revistă TV de muzică ușoară. Așteptăm ieșirea ei în lume (marți). Literale H-I-J de la **Teledivertiment**: Herlea (Nicolae), Jones (Tom), Hepburn (Audrey), Ivanova (Lili), Ionescu (Luigi), Hayworth (Rita) ș.a. (sîmbătă).

SPORT: Fotbal (probabil pe zăpadă): Rapid-Jiul (duminică), Dinamo-Steaua (miercuri), Petrolul-U.T.A. (sîmbătă).

pronosport

Pronosticurile antrenorului TITUS OZON la Concursul Pronosport nr. 48, etapa din 28 noiembrie 1971

I. Dinamo-Crișul	1
II. Petrolul-«U» Craiova	1
III. Poli-Steaua	1 x
IV. Steagul roșu-A.S.A.	1
V. S.C. Bacău-C.F.R.	1
VI. F.C. Argeș-Farul	1
VII. Cagliari-Bologna	1
VIII. Catanzaro-Lanerosi	1 x
IX. Fiorentina-Torino	1 x
X. Inter-Milan	1 x 2
XI. Juventus-Napoli	1
XII. Roma-Mantova	1
XIII. Varese-Verona	1 x

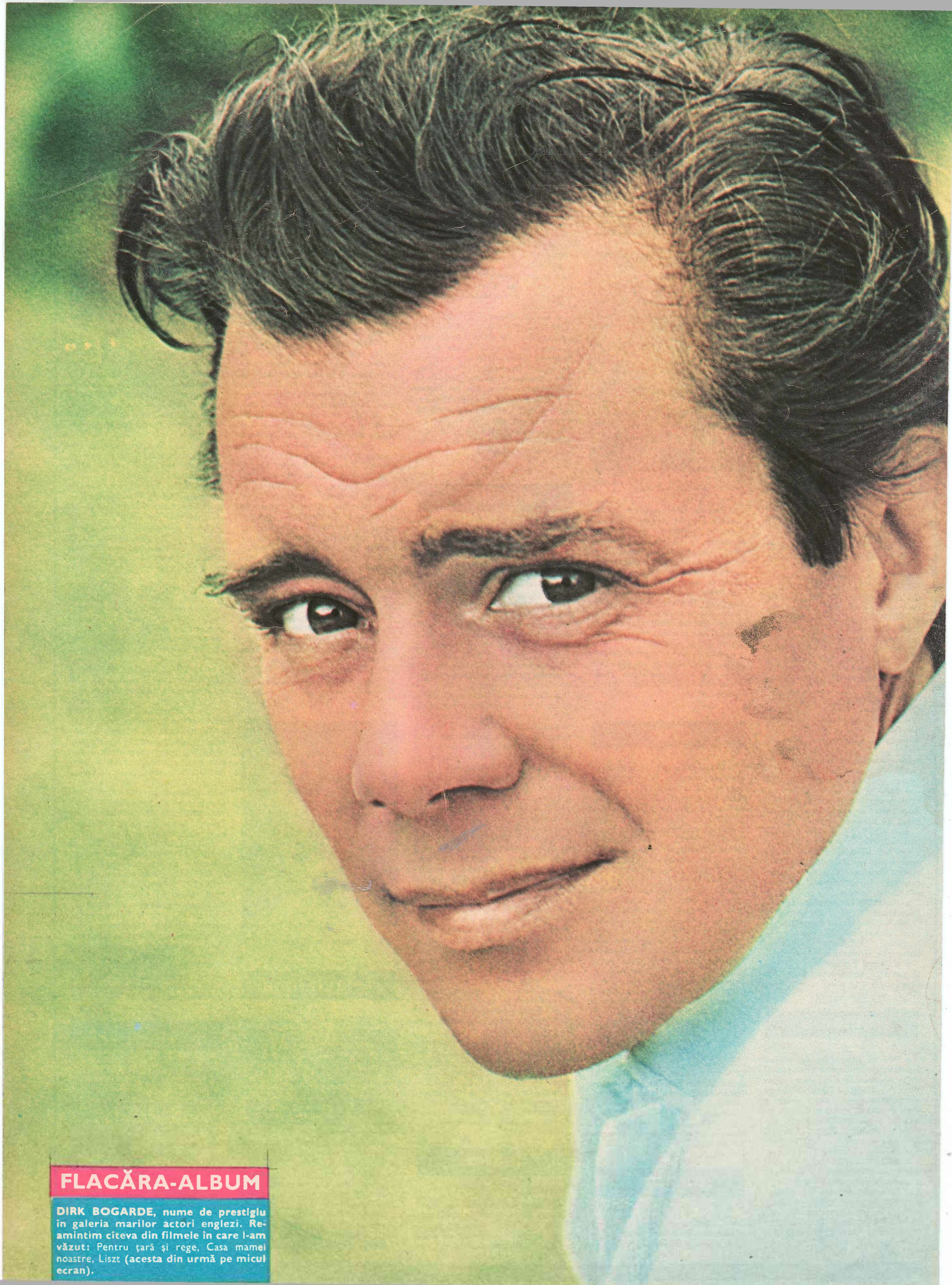

Marcela Rusu

televiziune

REPORTAJ: Actualitatea economică, reflectată de rubricile periodice **România '75** (luni) și **Cinicalul în acțiune** (marți). Impresionant număr de 100 000 de spectatori a înregistrat festivalul cultural-artistic din județul Alba de la care micul ecran ne prezintă o relatare (luni). Reportajul extern e prezent cu imagini din Tirana (luni) și din Republica Africa Centrală (miercuri).

ANCHETE-DEZBATERI: În ciclul **Programul, fâuririi conștiente a viitorului** — tema «Sensul și finalitatea cunoașterii» (luni). La **Cărți și idei** sînt recenzate două utile lucrări economice tratînd problema prețurilor (marți). O anchetă a emisiunii **Confruntări** în citeva întreprinderi constructoare de mașini, urmînd realizarea angajamentelor (miercuri).

FLACĂRA-ALBUM

DIRK BOGARDE, nume de prestigiu în galeria marilor actori englezi. Reamintim câteva din filmele în care l-am văzut: Pentru țară și rege, Casa mamei noastre, Liszt (acesta din urmă pe micul ecran).